

hoa
thi
kieu

Handwritten calligraphy in a cursive style, likely representing the name 'Hoa Thi Kieu'.

館青蓮

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Đàn Ghi Ta](#)

[Chương 11: Phụng Ca](#)

[Chương 12: Tiên Âm](#)

[Chương 13: Thủy Tinh](#)

[Chương 14: Trò Chơi](#)

[Chương 15: Mua Bán](#)

[Chương 16: Khai Môn](#)

[Chương 17: Cạnh Tranh](#)

[Chương 18: Người Này Thực Phi Thường](#)

[Chương 19: Thành Danh](#)

[Chương 20: Gợn Sóng](#)

[Chương 21: Trao Đổi](#)

[Chương 22: Trọng Điểm](#)

[Chương 23: Dâm Tặc](#)

[Chương 24: Mị Hương](#)

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đau quá....

Thân thể phát ra cơn đau đớn tê tâm liệt phế và áp lực trầm trọng khiến ta không nhin được rên rỉ thành tiếng. Chết tiệt, tiểu quý kia cũng không chịu nói Tá Thi Hoàn Hồn đau đến như vậy, trước kia ta suốt ngày đắm mình ở Tấn Giang xem qua N tiểu thuyết xuyên không cũng chưa hề nói qua Tá Thi Hoàn Hồn lại đau thế này, chẳng lẽ do linh hồn ta dị ứng với thân thể vay mượn này?

Muốn trợn mắt, chính là, mí mắt giật thật mạnh, đầu óc mờ mịt, mắt nửa ngày cũng không mở ra được, ta nhúu nhúu mày, tiểu quý kia không giấu diếm ta cái gì chứ? Làm sao mà thân thể của ta lại chịu tội thế này?

May mắn không tin lời của nó, tiểu quý chết tiệt kia còn dám có ý xấu với ta, tưởng tượng cái vẻ mặt mê đắm bỏ nhào tới ôm chăm lấy ta, ta nhin không được rùng mình một cái. Không phải là ý tưởng lấy ta làm vợ để thỏa mãn tình dục không thành, nên cố tình chinh ta chứ?

Thân thể lại truyền đến đau đớn như xỏ xuyên qua cắt sứt suy nghĩ miên man của ta, từ phía sau một luồng nhiệt nóng đánh úp lại khiến ta kiềm chế không được thét chói tai thành tiếng, vốn là tiếng thét đình tai nhức óc nhưng từ môi phát ra lại biến thành tiếng rên rỉ mơ hồ. Ta chỉ biết tiểu quý kia sẽ không tốt đến vậy, tiền ta đi Tá Thi Hoàn Hồn? đây cũng không khác gì đưa ta vào mười tám tầng địa ngục. Ai bảo ta lúc ở âm điện làm trò nhiều như vậy, còn che miệng cười trộm quý sai, châm biếm nó là trẻ ranh hôi sữa không mọc tóc, khiến nó tức giận đến mức tái mặt, bây giờ

thì hay rồi, đắc tội tiểu nhân kết cục quả thực rất khó chịu, cổ nhân dạy rất phải.

Chẳng lẽ ta đang ngồi ở trong vạc dầu? Luồng nhiệt lượng kì quái kia cứ từng đợt từng đợt ập đến, hâm nóng ta tới khó chịu, ta lại trợn mắt, cảm ơn trời đất, lần này rốt cục thành công.

Ta đã tưởng tượng ra trăm ngàn loại trường hợp khủng bố, nhưng vẫn là bị tình hình trước mắt làm cho hoảng sợ. Trước mắt cũng không phải là Tu La tràng máu me khủng bố, mà là ta đang nằm trên một giường lớn khắc hoa tinh xảo mềm mại. Ồ? Tiểu quỷ kia thực không gạt ta, quả đúng là Tá Thi Hoàn Hồn. Trong lòng tự chê cười, cũng phù hợp với định luật xuyên qua thôi, Tá Thi Hoàn Hồn có 99% là tinh dậy trên giường. Có điều, có ai nói cho ta biết, người đang trên người ta ra sức vận động pít-tông ra ra vào vào là ai vậy? Nào là a hoàn, bà vú, gã sai vặt, cha mẹ chạy đi đâu hết rồi?

Nam nhân này là...? Lão công? Tình nhân? Đầu của ta lại muốn hôn mê. Ta xác định tiểu quỷ kia sẽ không tốt như vậy, cứ nhiên sắp đặt ta đã lập gia đình! Từ từ, lập gia đình? Thân thể này rốt cục là bao nhiêu tuổi? Có sinh con chưa? Vú có bị rũ xuống? Bụng có bị nhăn nhúm khó coi do mang thai không? Sẽ không già hơn so với ta ở thế kỷ hai mươi một chứ? Còn có, ta một chút tâm lý cũng chưa chuẩn bị cho tình huống thế này, sắp đặt ta chưa hề có tình cảm, thậm chí còn chưa gặp mặt "Lão công" hoặc "tình nhân", ấy vậy mà lại trong tình huống xấu hổ này, có ý gì đây? Còn có còn có, thân thể đau như vậy là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là lần đầu tiên?

Ta trợn tròn mắt, thân thể đau đớn khiến cho ý nghĩ của ta tỉnh táo hơn một chút. Cái vừa nghĩ tới tất cả đều vô nghĩa, làm sao ứng phó với tình huống trước mắt và về sau mới là vấn đề. Ở cổ đại, nữ nhân chịu bao nhiêu áp đặt, địa vị ra sao ta vô cùng rõ ràng, giống như nam nhân trên người ta có vẻ như rất hưởng thụ, căn bản một chút cũng không để ý thân thể ta cảm giác như thế nào, nữ nhân đối với nam nhân mà nói, còn không bằng một

con ngựa mấy đầu heo. Một nữ nhân muốn sinh tồn tại cái xã hội này, chỉ có thể dựa vào nam nhân, huống chi ta mới đến đối với tình huống của chủ nhân thân thể này hoàn toàn không biết gì. Có thể sinh tồn mới quan trọng, ta liếc mắt một cái liền nhìn ra cái giường này làm từ gỗ liêm, so với bàn và giá sách trong văn phòng ông chủ ta cấp bậc còn xa xỉ hơn một chút, xem ra gia cảnh của nam nhân này không tồi. Căn rằng, nam nhân trên người ta không ngừng gây ra đau đớn, ta cố nén không ra họng một tiếng. Nếu đã không thể nào thay đổi hoàn cảnh, ta đơn giản hào phóng đánh giá nam nhân phía trên, tốt xấu gì hãn cũng là phiếu cơm dài hạn về sau của ta, hầu hạ tốt ông chủ này, không chừng lý tưởng làm sâu gạo ở thế kỷ hai mươi mốt có thể thành hiện thực. Theo dõi gương mặt gần trong gang tấc, gắng gượng thở ra một hơi. Nay, nam nhân này, bộ dạng cũng quá quá quá quá đẹp rồi.

Nhánh tóc đen dài dùng một dây cột tóc buộc ở sau đầu, sợi tóc mất trật tự rủ xuống hai bên cổ hãn, khiêu khích bộ ngực sữa của ta. Gương mặt gầy yếu nhưng cương nghị, cánh mũi thẳng như tượng điêu khắc Hy Lạp cổ xưa, đôi môi mỏng góc cạnh rõ ràng, chân mày đen nhánh rậm rạp, tỉ lệ cân xứng tinh xảo, hoàn mỹ không thể bới móc thêm gì. Đáng tiếc hai mắt nhắm nghiền, không nhìn ra cửa sổ tâm hồn của hãn có hay không rục rờ như sao? Bất quá lông mi vừa đen vừa dài vừa cong rất mê người, một giọt mồ hôi trong suốt vương trên mặt, theo động tác cuồng dã của hãn mà nhẹ nhàng run, trên lông mi run run lắc lư hai cái, đáng yêu nhỏ xuống, "tách" một tiếng rơi trên mặt ta.

"U", một luồng nhiệt từ yết hầu ta chạy ra, cơ thể của ta hơi hơi run rẩy, giọt mồ hôi kia như chất xúc tác, khiến cho thân thể vốn vô cùng đau đớn lại phát sinh một phản ứng khác thường. Cảm thấy được điều đáng xấu hổ này, thân mình ta cứng đờ, nhin không được tự chế giấu trong lòng, Diệp Hải Hoa ơi Diệp Hải Hoa, thì ra mi bất quá cũng chỉ là một nữ nhân tầm thường thấy trai đẹp là mờ mắt, lúc thân thể đau đớn như vậy cũng có thể bị sắc đẹp kích thích tình dục.

Thế nhưng, thế nhưng, cũng không thể trách ta được, thanh âm tận đáy lòng nhỏ giọng phản bác, nam tử tuần tú tuyệt thế như vậy, ở thế kỷ hai mươi một tuyệt đối là siêu cấp thần tượng, nhớ tới máy tính của ta chia ra "Kém, trung bình, khá, tốt, xuất sắc, vô cùng tốt, tuyệt sắc", hình ảnh các sao xếp theo bảy cấp bậc ngoại hình sau này không còn ngắm được nữa, ta có chút thương tâm. Nếu để mỹ nam này xếp vào bộ ảnh kia, tuyệt đối là số một bậc tuyệt sắc trong thất tinh. Ông trời ạ, ta đây là trúng vận cứt chó phải không, cư nhiên gả cho một lão công mỹ nam? Trúng số lớn, trách không được nhiều năm mua số xổ kiến thiết phúc lợi giải thưởng gì cũng chưa có, thì ra là bồi thường người này đến, nghĩ thế, thương cảm vì những hình ảnh xinh đẹp về sau không được ngắm cũng trở thành hư không, he he, dù sao sau này ta có người đẹp thật để ngắm, chà chà, kẻ gây họa như vậy, ở thế kỷ hai mươi một, nữ tử bình thường như ta nào có tí tẹo cơ hội có thể được tai họa ập đến? Giờ thân thể có chút phản ứng bản năng âu cũng là quá bình thường đi.

Suất mỹ nam không biết có cảm thấy được thân thể của ta khác thường hay không, vốn đã cuồng dã nay lại đẩy nhanh tốc độ, một chút lại một chút, không lưu tình xô quỳên sâu vào thân thể ta. Người hấn chảy đầy mồ hôi, thấm ướt da thịt trắng nõn non mềm như nước của ta, hơi thở hần ồ ồ vẩn vương trên gò má ửng hồng của ta, hơi thở ấm áp mà ái muội ấy khiến cho cơ thể ta dần dần giống như hấn tản ra luồng nhiệt, ta buông ra đôi môi vốn mím chặt, khó nhịn rên rỉ một tiếng.

Thanh âm mất hồn kia làm toàn thân hấn cứng đờ, hấn mở choàng mắt, ta không chút tránh né cái nhìn chăm chú từ hấn, yên lặng đón nhận hai mắt đẹp kia, giống như có cái gì nổ tung trong thân thể, cặp mắt kia..., quả nhiên là rực rỡ như sao, đôi đồng tử đen mực, ta hoảng hốt nghĩ, thân thể lại tê dại, giống như bị thiêu đốt, khiến cho thân thể hấn và mình hòa tan, ta cảm thấy được hấn run rẩy co rút, hung tợn nhìn chăm chăm ta, ta chỉ cảm thấy được thân thể hấn như trường giang vỡ đê, khoái cảm rung

động thiên địa đánh úp về phía ta, đồng thời cũng làm hấn không thể khống chế run rẩy lên.

Hấn nhìn chăm chăm ta, ta cũng nhìn hấn, thân mình cả hai đều cứng ngắt, vẫn duy trì động tác này, mặc cho cảm giác đục tiên đục tử ấy như dòng nước lũ cuồn cuộn xâm nhập, đem chúng ta đập tan, tấn công, phá vỡ... Thật lâu thật lâu sau, mãi cho đến khi khoái cảm mất hồn chậm rãi biến mất như thủy triều rút trên biển.

Hấn vẫn không nhúc nhích, biểu tình cứng ngắt, mắt không nháy nhìn chăm chăm ta, ta cũng không dám động, đón nhận ánh mắt của hấn, nhìn thấy bên trong lóe lên một tia hàn ý, chớp mắt đã biến mất. Không rõ nam nhân này nhìn chăm chăm ta có ý gì, ta lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám tùy tiện mở miệng, sợ nói ra cái gì sai khiến cho người này nghi ngờ. Ánh mắt nhìn ta dần dần thâm sâu hơn. Lòng ta bất ổn, lo lắng không yên, gặp quỷ sao, nhìn chăm chăm ta làm cái gì? Hay có khi nào đối với cơ thể ta phát sinh nghi ngờ?

Ta không dám nhìn hấn nữa, buông mí mắt xuống, che dấu sự bối rối trong lòng, sẽ không thật sự bị hấn thấy được cái gì khác thường chứ? Ta bất an nghĩ.

Thấy ta hạ mi, suất mũi nam cũng động, chậm rãi rời khỏi cơ thể ta. Ta nhin không được rít một hơi, thân thể không cảnh giác bị động tác nhỏ bé của hấn làm cho đau rát, đau đến thế, sợ là phải dưỡng vài ngày. Mặt của ta hơi đỏ, ngược lên thấy sự châm biếm trong mắt hấn.

Sao biểu tình lại như vậy? Khinh bỉ, đùa cợt, chán ghét, thậm chí còn có thù hận. Ta trăm lần không thể hiểu, ta cùng hấn, rốt cuộc có mối quan hệ gì? Hay không phải là vợ chồng? Nhưng mà, chuyện thân mật như vậy cũng đã làm....., nếu hấn chán ghét ta, vì sao phải ở trên giường cùng ta? Ai, ta lần đầu tiên bắt đầu khinh bỉ sức tưởng tượng siêu cấp túng quẫn của mình....

Hắn xoay người xuống giường, bóng dáng trần trụi thiếu chút nữa làm ta phun máu mũi, nam nhân này là ai sinh? Dáng người cũng đẹp như vậy? Thân cao hơn mét tám, ái chà, cơ thể rắn chắc hữu lực kia, màu da nam tính kia, cặp lông kia, thắt lưng nhỏ nhắn kia, cánh tay hữu lực kia, bờ vai rộng kia, tấm lưng thẳng như cây tùng kia... ánh mắt không thành thật lướt tới phía trên, ta lại hít một hơi, trên lưng lại có một vết sẹo lớn, xấu xí dữ tợn, nhìn kỹ một chút, trên đó còn chồng chất đủ loại vết thương lớn nhỏ, giống như từ cơn đánh mà nên, các vết thương này vạch trần chủ nhân từng có quá khứ sóng to gió lớn như thế nào.

Nam nhân này, rốt cuộc là ai? Ta kinh ngạc nhìn hắn, đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn. Một nữ tử mặc y phục hồng phấn xinh đẹp đã lặng yên tới trước giường, đặt xuống một chậu nước trong vắt, cầm trong tay một cái khăn ẩm ướt, thay hắn lau chùi sạch sẽ dấu vết hoan ái trên người. Vừa nhìn thấy nàng, ta chấn động, trong phòng này, thế nhưng còn có những người khác, hẳn hẳn hẳn, trong phòng lại có thể còn có bên thứ ba, như thế còn thân nhiên trên giường cùng ta? Nam nhân này trong lòng một chút cũng không thấy thẹn sao? Mặt của ta nóng lên như hỏa thiêu, ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt, hành vi cũng không phải bảo thủ, hiện trường diễn xuất như thế này khiến cho người khác xem ta cũng hiểu được bối rối thế nào, tốt xấu gì hẳn cũng là cổ nhân trong xã hội phong kiến có phải hay không?

Trong đầu hỗn loạn, ta cứ như vậy ngây ngây ngốc ngốc nhìn suốt mỹ nam vẫn không nhúc nhích, hiên ngang đứng thẳng, mặc cho nữ tử áo hồng cẩn thận lau thân thể hắn. Thật vất vả chờ nàng kia vệ sinh xong, bưng thau nước ra ngoài, còn chưa chờ ta phục hồi tinh thần lại, một nữ tử áo tím đi tới, phủ cho hắn áo bào trắng rộng thùng thình. Ta thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ, trong phòng này rốt cuộc có bao nhiêu khán giả xem màn biểu diễn vừa rồi.

Quay đầu tìm kiếm trong phòng, ánh mắt bỗng nhiên chạm đến chỗ một người cách giường bốn năm thước, khiến ta kinh hãi đến thiếu chút

nữ la hoàng lên.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 2

*Nhân côn: một kiểu tra tấn, cắt tay và chân cho đến khi chảy máu đến chết hoặc tàn tật suốt đời.

Kia có thể còn là người sao?

Mồ hôi lạnh của ta chảy ra, trong đầu đột nhiên hiện lên bộ phim thích xem nhất thời niên thiếu "Lưỡng cung Thái Hậu", sau khi lên ngôi, Từ Hy khen ngợi vũ điệu của phi tử Hàm Phong hoàng đế mềm mại yếu đuối, chém đứt tứ chi cất vào một cái lu lớn, cảnh tượng khủng bố đó từng khiến thanh thiếu niên như ta sờn tóc gáy.

Không nghĩ tới, hôm nay chính trong căn phòng này, cách giường ta nằm không xa, cũng có một cái lu hết như vậy, bên trong là người đầu tóc rối bù, ta nghĩ không ra mặt của hắn là lớn tuổi hay nhỏ tuổi, bởi vì gương mặt của hắn toàn là máu đen, mũi, môi và lỗ tai đã muốn bị cắt đứt ra, khuôn mặt máu thịt lẫn lộn chỉ còn hai lỗ mũi. Đôi mắt vẫn còn, lúc này hắn đang gắt gao trừng mắt nhìn nam nhân trước giường, miệng "ê, a" kêu, lại phát ra không đủ âm tiết, xem ra đầu lưỡi cũng đã bị người ta cắt đi, cảm hận, đau đớn, bi phẫn, sỉ nhục, không cam lòng vân vân... giống như mũi tên nhọn từng thứ một từ mắt hắn bắn ra, nếu ánh mắt có thể giết người, nam tử áo trắng trước giường chỉ sợ sớm bị hắn thiên đao vạn quả, ngũ mã phanh thây.

Đối mặt với tình hình như vậy, ta không chút nghi ngờ thân thể trong lu của hắn sớm không có tứ chi. Ta sợ hãi theo dõi hắn, ban này dọa ta

thiếu chút nữa thét chói tai, đúng là không giống như con người, đúng kiểu nhân côn miêu tả trong "Lộc đình ký" của Kim Dung.

Nam nhân này, vì nguyên nhân gì? Vì sao phải đối xử với hắn như vậy, phải hận thù tới mức nào mới có thể tra tấn một người đến tình cảnh này còn không buông tay? Ta ngấn đầu nhìn suốt mũ nam đang đưa lưng về phía mình, trong đầu choáng váng, người này, là một người, như thế nào dùng thủ đoạn tàn nhẫn, tâm địa hung ác như vậy, trên đời sao lại có người khủng bố đến thế? Trời sinh khuôn mặt xinh đẹp, thế nhưng trái tim lại quá ngoan độc.

Ta sợ hãi, thực sự sợ hãi, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân dội lên, trong lòng run sợ. Đến từ thế kỉ hai mươi mốt, chưa bao giờ ta thấy qua loại nhục hình thảm thiết này, rõ ràng là kiểu dụng hình nhân côn xảy ra trước mắt, mùi máu tươi mãnh liệt bắt đầu tràn ra tứ phía, ta che miệng lại, vô cùng buồn nôn, nhưng sao cũng không dám ra tiếng. Chuyện này rốt cục đã xảy ra bao lâu? Tuyệt đối không phải sau khi ta tỉnh lại, cho dù vừa rồi có chút "nhiệt huyết sôi trào, thần trí không rõ" nhưng động tĩnh lớn như vậy. cũng không thể không phát hiện ra.

Nếu không phải là sau đó, vậy là trước lúc ta tỉnh lại, cái lu người đó kia đã ở trong phòng, vậy vừa rồi....? Thân thể giống như rơi vào khoảng không lạnh như băng, nếu là như thế, thì người trong lu đó cũng nhìn thấy hết màn biểu diễn hạn chế độ tuổi kia?

Vì sao muốn cho hắn xem? Không cần soi gương, ta cũng biết rằng mặt mình khẳng định đã trắng bệch. Suốt mũ nam đưa lưng về phía ta, chậm rãi nhận tách trà nóng từ người đẹp áo tím, uống một ngụm. Mũ nhân áo tím mẫu mực cầm lược, gỡ dây buộc tóc, chải đầu cho hắn. Lấy lại tinh thần, ta cắn chặt môi, đầu óc nhanh chóng vận động, cố gắng phát huy tinh thần bát quái suy luận của phụ nữ hiện đại, dù sao cũng phải mau chóng làm rõ tình huống trước mắt, mới có thể tìm kiếm cơ hội sống sót.

Nam nhân này rốt cục có mục đích gì? Trên đời này tuyệt đối không có người có ham mê biến thái như vậy, thích trong lúc hoan ái đem nhân côn tới xem, nhìn cách suất mĩ nam tra tấn người trong lu đến như vậy, cũng hiểu được hẳn vô cùng hận người này, hận một người, phương pháp tốt nhất không phải chà đạp thân thể, mà là lắng nhục tâm linh và tinh thần người đó.

Nghĩ một hồi, bộ não hỗn loạn của ta dần dần thanh tỉnh. Hẳn để cho người này xem trận biểu diễn, chứng minh ta và người này có mối quan hệ đặc biệt, nếu không, kiểu lắng nhục này liền trở nên nhàm chán và buồn cười.

Lại phân tích thêm, người trong lu này rốt cuộc có quan hệ gì với ta? Trương phu? Ta lập tức phủ định đáp án này, trên giường hỗn độn lạc hồng chói mắt đã chứng minh ta chưa lập gia đình. Huynh đệ? Ta tinh tế đánh giá khuôn mặt máu me đầm đìa, từ sâu trong khóe mắt phát hiện ra nếp nhăn, chỉ sợ không phải. Như vậy, chỉ còn một là có thể, chính là phụ thân.

Cả người ta lạnh như băng, mồ hôi lạnh từng giọt tí tách từ trán chảy xuống, nếu đúng là vậy, nam nhân đối xử với phụ thân của khối thân thể này độc ác như vậy, sẽ xử ta như thế nào? Cường bạo? Chỉ sợ đó là hình phạt nhẹ nhất? Cứ cho là sau khi ta tỉnh lại vẫn chưa rõ tình huống nên không nghĩ tới hẳn đang cường bạo ta, nhưng theo sự đau đớn của thân thể này cùng với vết thương như xé rách ở hạ thể, khẳng định hẳn đã bạo lực với chủ nhân trước của thân thể này rồi.

Hẳn còn muốn đối phó ta ra sao? Giết người? Hay là đem ta dùng hình nhân côn? Ta rùng mình một cái, tự nghĩ có nên nói cho hẳn biết, thật ra chủ nhân của thân thể này trong lúc bị cường bạo đã đau đến chết, ta chẳng qua là hàng giả? Không ổn, chuyện nghìn lẻ một đêm kể ra người bình thường nghe cũng không tin nổi, không chừng hẳn nghĩ ta muốn tránh khổ hình nên cố ý giả điên giả khùng, ngược lại rước lấy tai vạ. Vậy, cuối cùng phải nên ứng phó với tình huống này ra làm sao? Trên đầu xuất hiện ba

vạch đen, ông trời, sao ông không để cho ta chết thêm lần nữa đi, so với phải đối mặt với cái người đáng sợ này còn tốt hơn. Ta còn có thể quay về âm phủ tìm tiểu quỷ kia tính sổ, chọc lỗ mũi nó kéo lỗ tai nó. Ta biết tên tiểu tử đó không tốt như vậy, Tá Thi Hoàn Hồn? Nó muốn hại chết ta thêm lần nữa để ta ngoan ngoãn trở về làm vợ chứ gì! Thực không hiểu tiểu quỷ kia vì cái gì túm lấy ta không buông, không phải chỉ mắng nó hai câu "chưa dứt sữa" lại thuận miệng kéo lỗ tai nó một chút mà thôi, tên quỷ này lại hẹp hòi trả thù ta thế này!

Suất mũ nam lại uống ngụm trà, đưa chén cho nữ tử áo hồng bên trái, áo tím bên phải lập tức đưa khăn, cho hắn lau tay, hai cô gái này hiển nhiên cũng không phải nha hoàn bình thường, đối mặt với trường hợp như vậy còn có thể bình tĩnh kiềm chế, thực không phải người bình thường, giống nam nhân kia đều là kẻ biến thái.

Nói thực, mũ nam biến thái trong bảy cặp người đẹp của ta đã rút xuống ba, bây giờ nhìn thấy gương mặt tuần tú của hắn, ta cũng không có lòng dạ thưởng thức, chỉ cảm thấy rét lạnh từng cơn. Mũ nam biến thái lau tay xong, ôm hai tay, đi đến trước lu, cúi đầu nhìn người bên trong, chậm rãi đi thong thả một vòng xung quanh, khẽ cười nói, "Úy Cẩm Lam, mùi vị làm người cơn ông không thấy mới mẻ, như vậy, nhìn lệnh thiên kim biểu diễn hầu hạ uyển chuyển dưới thân ta, có phải ông cảm thấy mới lạ hơn một chút?"

Thanh âm của mũ nam biến thái rất êm tai, trầm ấm ấm muội, cho dù lời nói có lạnh lẽo tàn nhẫn, nhưng từ miệng hắn phát ra vẫn mang theo gợi cảm không nói nên lời. Ta lập tức nổi da gà, nếu hắn không ác độc, như vậy càng làm ta thấy khủng bố....., dùng sức lắc đầu, trong lòng thầm mắng, Diệp Hải Hoa, tinh táo một chút, giờ là tình huống gì, còn mê trai đến thế! Có biết chữ chết viết thế nào không? Mũ nam biến thái di chuyển đến cạnh cái lu, không đưa lưng về phía ta, ta đã có thể thấy vẻ mặt của hắn, tuy rằng

bên môi cười khẽ, nhưng ánh mắt lại giống như hầm bang vạn năm rét lạnh thấu xương, không mang một chút cảm tình.

Xem ra suy đoán của ta đã được chứng thực, người trong lu kia, quả nhiên là phụ thân của khối thân thể này. Ta theo bản năng gạt bỏ mối quan hệ của mình với Úy Cấm Lam kia, tuy rằng là phụ thân của thân thể này, nhưng linh hồn vừa mới đến chỉ mới nhận biết hãn, đối với hãn không có nửa phần cảm tình. Vô tội nhập vào thân thể con gái hãn, không làm gì cũng phải gánh vác hận thù của mỹ nam biến thái đã là xui xẻo, nếu mình còn dính dáng đến Úy Cấm Lam kia, làm ra chút chuyện kích động, cái mạng nhỏ này cũng đi toi rồi. Biến thái mỹ nam này chính là người đáng sợ nhất ta từng gặp trong đời.

Úy Cấm Lam trong lu vẫn trừng mắt với mỹ nam biến thái, lúc này nghe thấy lời nói khiêu khích của hãn, phần nộ "ê a" kêu loạn, đáng tiếc đầu lưỡi đã bị cắt nên căn bản hãn không phát ra đầy đủ âm tiết. Hãn ở trong lu điên cuồng xao động, mặc dù lu lớn rắn chắc nhưng cũng bắt đầu có chút lay động.

Nhìn đến ánh mắt hận không thể giết người của Úy Cấm Lam, trên mặt mỹ nam biến thái rốt cuộc dâng lên một thần sắc vừa lòng. Úy Cấm Lam khẳng định đã tức giận muốn điên rồi, tận mắt chứng kiến ác ma trước đã dùng hình nhân côn với mình cuồng bạo con gái chính mình, chỉ sợ không có phụ thân nào trên đời không nổi điên. Hãn có thể chấp nhận mỹ nam biến thái dùng khổ hình tàn bạo trên người mình, nhưng không hãn có thể chấp nhận việc tận mắt chứng kiến hãn làm hại đến cốt nhục của mình.

Tuy rằng biến thái mỹ nam vừa lòng với biểu tình của Úy Cấm Lam, nhưng vẫn không chịu buông tha tiếp tục trêu đùa nhục nhã hãn, "Người đời tương tuyền thiên kim của tế tướng đương triều Úy Cấm Lam, là người thư, thức, lễ tinh thông nhất hoàng triều, là tiểu thư khuê các nhã nhận lịch sự đoan trang, không nghĩ tới bên trong lại thâm đặng đến như vậy". Hãn dừng một chút, quay đầu liếc ta một cái, sự khó hiểu ban đầu của ta chợt

bình tĩnh bởi chất giọng mĩa mai, "Đối với nam nhân cường bạo mình còn tự nguyện tiếp nhận hoan ái, so với nữ tử thanh lâu còn phóng đảng thấp hèn hơn!"

Ta cắn chặt môi. Không cần để ý, không cần để ý lời nói của hắn. Trong lòng nhắc nhở chính mình, cứ việc để lời nói cay nghiệt ức hiếp người khác ngoài tai đi. Nam nhân biến thái này chẳng qua là muốn làm nhục Úy Cầm Lam thôi, ta cũng không phải con gái của hắn thật, không cần phải...Tự động chạy đến thừa nhận lời lăng nhục của hắn. Ta đến từ thế kỉ hai mươi mốt có nhu cầu bình thường của người trưởng thành, lúc tỉnh lại cũng không biết hắn đang cường bạo thân thể này, vì sao ta phải xấu hổ? Người làm bậy chính là hắn, làm sai chính là hắn, người nên xấu hổ phải là hắn! Ta vì sao phải buộc sai lầm của người khác vào mình, trừng phạt chính mình? Không, ta không xấu hổ!

Nghĩ đến đây, ngược lại lòng ta cảm thấy thoải mái, tất cả trước mắt giống như một trò khôi hài, ta chẳng qua là khán giả xem tấu diễn, bị liên lụy phải ở trong buổi diễn nhàm chán này. Ta nhìn về phía nam nhân, không nhìn tới khóe môi mĩa mai của hắn, thản nhiên tiếp đón con người đen sáng không chút tia cảm tình. Ánh mắt xinh đẹp như vậy...., trong bụng tự giễu cợt, đáng tiếc, nam nhân này trong lòng ta lại rớt ba bậc. Nam nhân biến thái kia, nếu biết ta không phải con gái Úy Cầm Lam, tất cả những gì hắn làm đối với ta mà nói căn bản chẳng có nghĩa lý gì, nghĩ tới ánh mắt lạnh như băng và biểu tình sụp đổ nhất thời của hắn, không biết miệng hắn còn có thể nói ra những lời khiến người ta chán ghét như vậy nữa không?

Nghĩ đến đây, ta nhịn không được cười khẽ.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nụ cười của ta rõ là không đúng lúc.

Mĩ nam biến thái không nhìn ra vẻ mặt xấu hổ và giận dữ như trong dự kiến, lại chỉ thấy ta thản nhiên nghênh đón ánh mắt hằn, ngạo mạn cười khê. Hằn nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt ta, trong cái cười khê ấy ẩn ẩn ý trào phúng, ánh mắt dần dần đen lại.

Còn chưa đợi hằn có thêm phản ứng nào, Úy Cầm Lam trong lu bị lời nói nhục nhã của hằn làm mất đi lý trí. Ta lại đối với mấy lời đó nở nụ cười, Úy Cầm Lam tức đến điên rồi, cũng không biết hằn lấy sức lực ở đâu ra, liều mạng tàn phá thân thể, vùng vẫy mãnh liệt, cần áo bào trắng của mỹ nam biến thái. Mỹ nam biến thái nhíu nhíu mày, hai tiểu nha hoàn lấp bắp kinh hãi, một người tiến lên muốn đẩy miệng Úy Cầm Lam, một người cầm áo bào trắng rút ra, nào biết hàm răng của Úy Cầm Lam thật khỏe, trong lúc giành giật, đã làm cho áo bào trắng của mỹ nam biến thái "roạt" một tiếng rách một mảnh.

Hai nha hoàn quá sợ hãi, trên áo bào trắng của biến thái mỹ nam đã dính máu đen. Biến thái mỹ nam mặt lạnh nhìn Úy Cầm Lam, hừ giọng nói: "Không thể mở miệng mắng người, răng nanh còn lợi hại như vậy".

Úy Cầm Lam nghe thế, trên gương mặt máu thịt lẫn lộn hiện lên một nụ cười quái dị, mảnh vải bị cắn rách vẫn ở trong miệng hằn, hằn hung hăng trừng mắt nhìn mỹ nam biến thái, cố gắng chậm rãi ngậm trong miệng, khiêu khích nhai, rồi nuốt xuống bụng.

Mặc dù hấn bị đẩy vào tình cảnh như vậy, miệng không thể nói, nhưng mà lấy phương thức như vậy đánh trả biến thái mã nam, ta cơ hồ không nhận được khen hấn một tiếng làm tốt lắm, Úy Cẩm Lam này, coi như là nhân vật cá tính. Nhìn bộ dáng hung ác của hấn, ta không chút nghi ngờ, nếu hấn đại nạn không chết, mà mã nam biến thái lại bất hạnh rơi vào tay hấn, có lẽ hấn cũng cắn từng miếng từng miếng thịt trên người mã nam biến thái để nuốt vào bụng.

Nhưng là, sẽ có nếu như vậy sao? Hành vi của Úy Cẩm Lam quả nhiên chọc giận mã nam biến thái, hấn nắm cằm Úy Cẩm Lam, lạnh giọng nói: "Nếu răng của người không còn nữa? Nên làm sao bây giờ?" Lời còn chưa dứt, tay hấn bỗng nhiên dùng sức, chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc-" giòn vang, người chưa nghe qua loại thanh âm này, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra khi răng bị bẻ ra từ lợi phát ra thanh âm máu thịt chia lìa như vậy! Răng của Úy Cẩm Lam đã gần rụng rơi, máu tươi mãnh liệt phun ra, mấy cái rớt trên mặt đất, đa phần còn ở trong miệng Úy Cẩm Lam. Cổ tay mã nam biến thái đã dính đầy máu, tiếng kêu khàn khàn thảm thiết của Úy Cẩm Lam cũng đúng lúc vang lên.

Màn khủng bố nhất mà ta chứng kiến trong đời khiến lòng ta run sợ, vừa rồi ta chỉ thấy thảm trạng của Úy Cẩm Lam sau khi bị dụng ngược hình, có thể thảm thế nào, cũng không thể nào bì được với hành vi đâm máu trực tiếp trước mắt, sồn gai óc. Rốt cuộc ta không chịu nổi cảnh máu chảy đầm đìa này, co quắp trên giường, gắt gao che miệng lại, tiếng thét hoảng sợ chói tai vẫn theo khe hở nước nở truyền ra.

Mã nam biến thái xoay mặt nhìn ta, biểu tình sợ hãi của ta tựa hồ khiến hấn cảm thấy một chút thù vị, hấn buông cằm đã muốn bị vỡ ra của Úy Cẩm Lam, có chút đăm chiêu nhìn ta, ta toàn thân run rẩy che miệng, muốn ngừng tiếng nước nở, nước mắt giống như nước vỡ đê bật ra.

Hai nha hoàn lại rửa sạch cho hấn, hấn vẫn bất động như cũ, mặc cho bọn họ bận rộn lau vết máu trên tay hấn, thay áo bào trắng sạch sẽ cho hấn,

tất cả thu thập thỏa đáng, hấn vẫn bất động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ta, nhìn chăm chăm biểu tình gần như sụp đổ của ta.

Sau một lúc lâu, khóe môi mỉm nam biến thái hiện lên một nụ cười tàn khốc, ánh mắt nhìn ta, miệng lại đối với Úy Cẩm Lam trong lu đau đến không ngừng run rẩy "ô ô" thành tiếng, cười lạnh nói: "Không nghĩ tới chỉ thừa lại nửa cái mạng còn có sức nói lảm bầm...."

"Tử Diên". Mĩ nam biến thái bỗng nhiên quay đầu, gọi nha hoàn áo tím đứng ở bên phải, cười nói: "Làm cho Úy thừa tướng bớt khẩu lực, yên tĩnh một chút".

Tử Diên thân nhiên cười, tới sau cửa lấy một vò rượu nếp giấy hồng kín cột bằng chỉ đỏ, đi đến trước mặt Úy Cẩm Lam, cẩn thận kéo sợi chỉ mở nắp ra, "ào ào" một cái đổ hết thứ bên trong vào lu. Mấy thứ đen thui rơi hết vào trong, còn lung tung rớt trên đầu Úy Cẩm Lam, ta tập trung nhìn vào, tất cả đều là nhện đen lớn nhỏ.

Ánh mắt phản hận của Úy Cẩm Lam bị sự sợ hãi thay thế, chắc đã nhận ra giống nhện. Toàn bộ đều có độc, ta nhớ rõ trước kia từng bị một con nhện vàng cắn qua, lập tức đau đớn, trên da liền hiện ra một chấm đỏ tươi, vừa đau vừa ngứa, đứng ngồi không yên, đến tiệm thuốc bắc mua sáu mươi đồng tiền thuốc, xoa vài ngày mới ngừng đau ngứa, một tuần sau mới hết đỏ. Có thể làm cho Úy Cẩm Lam lộ ra ánh mắt sợ hãi như vậy, độc tính của nhện đen này so với nhện vàng kia còn kinh khủng tới mức nào.

Tử Diên cầm một cái cây, cẩn thận đem mấy con nhện trên đầu Úy Cẩm Lam bỏ vào trong lu, mới thở ra một hơi, quay đầu cười duyên với biến thái mỉm nam: "Gia, ngài cũng không quan tâm nô tỳ, nếu như bị thứ này cắn, hai tay nô tỳ còn không bị hủy sao?"

Mĩ nam biến thái cười nói: "Tiểu nha đầu, dựa vào sự hiểu biết của người với mấy thứ độc này, đây là khoe mẽ với gia à".

Tử Diên khóe miệng trắng bệch liếc mắt mĩ nam biến thái một cái, buông vò rượu, lui về phía sau biến thái mĩ nam, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào lu, giống như đang quan sát phản ứng của Úy Cấm Lam.

Ngay cả ta cũng không ngoại lệ, lo lắng bất an nhìn mĩ nam biến thái một cái, hăn không chút nào quan tâm đến tình trạng của Úy Cấm Lam, vẫn như cũ dùng ánh mắt quan sát ta khiến lòng ta run sợ. Ta xoay mặt, tránh ánh mắt xuyên thấu của hăn, nhìn về phía Úy Cấm Lam, vốn là gương mặt mất máu quá nhiều mà trắng bệch bỗng nhiên đỏ bừng, mắt trợn trừng, gân xanh trên cổ nổi lên, miệng đầy máu há to, phát ra một chuỗi thanh âm " a a" vô nghĩa khàn tới cực điểm.

Không khí khủng bố khác thường cùng với mùi máu tươi dâng lên, ta không biết độc tính của nhện này trên người hăn gây ra thống khổ như thế nào, Úy Cấm Lam "a a a" kêu lên, mồ hôi lạnh từ trán chảy ra, từng giọt từng giọt từ trên gương mặt đầy máu thịt theo khe hở rơi xuống.

Ta trợn to mắt, cho dù không khí trước mắt vô cùng khủng bố, ta cũng biết độc nhện làm cho Úy Cấm Lam rất đau khổ, nhưng mà bởi vì nhện ở trong lu, ta căn bản không nhìn thấy, không nhìn ra cảnh máu chảy đầm đìa, so với màn trước mắt này thì cảnh cảm của Úy Cấm Lam bị bóp nát càng khiến ta sợ hãi hơn.

"Úy tiểu thư, có phải đang không biết phụ thân đại nhân của người trong này chịu thống khổ gì?" Mĩ nam biến thái giống như nhìn thấu ý nghĩ của ta, mỉm cười hỏi.

Đây là lần đầu tiên hăn nói chuyện với ta, bộ dáng khi mỉm cười của hăn, đúng là thật đẹp, tựa như ánh mặt trời ấm áp ngày xuân..., nhưng mà, sau nụ cười ấm áp đó, lại tiềm tàng một con ác quỷ.

Ta nhìn hăn, không nói. Mĩ nam biến thái hình như cũng không chờ ta trả lời hăn, tự nhiên nói tiếp: "Đây là loại nhện đen, có tên hiếm có là "Phệ

nhục quý", nó thích nhất là ăn máu thịt người, không phải gặm từ ngoài vào, mà là cắn một lỗ nhỏ trên da người, đi vào bên trong, từ trong thân thể gặm từ từ ra, ăn từng chút từng chút, uống từng chút từng chút...."

Mồ hôi lạnh từ lưng chảy xuống dưới, bên tai ta vang lên âm thanh tà ác của hắc, mĩ nam biến thái trong mắt ta giờ đã thành hóa thân của ác ma, ta che lỗ tai, thanh âm như cơn ác mộng ấy vẫn giống như rả rết tiến vào trong màng nhĩ, ta không chế không nổi thân thể kịch liệt run rẩy. "Không được nói, không được nói...." Ta che lỗ tai, tinh thần hoảng hốt thì thào trong miệng, tiếng của ác ma kia vẫn tiếp tục, "Sau khi nó ăn máu thịt no, sẽ phá thân thể người từ bên trong mà đi ra...."

Lúc này, bỗng nghe "bụp" một tiếng, trán của Úy Cẩm Lam tràn ra một lỗ máu, hai con nhện so với vừa rồi lớn hơn gấp đôi chậm rãi bò từ trán Úy Cẩm Lam ra, ta nhìn rõ một màn kinh dị trước mắt, rốt cuộc triệt để sụp đổ, giấy dựa bổ nhào từ giường qua, chộp lấy áo bào trắng của mĩ nam biến thái, thất thanh khóc rống: "Người, người....người là kẻ điên! Kẻ điên!! Kẻ điên!!!"

Hắc hất ta xa, nhìn ta lạnh run té trên mặt đất, ngời xồm xuống nói: "Kẻ điên? Ha hả...." Hắc cười rộ lên, thanh âm lạnh như băng, "Không sai, ta là kẻ điên. Người trên đời này có ai không điên? Người không điên sao? Hắc không điên sao?"

Hắc bỗng đứng đứng lên, chỉ vào Úy Cẩm Lam hấp hối trong lu, cười ra nước mắt: "Người này, Thừa tướng Thiên Chiếu Hoàng Triều quyền lực khuynh quốc, lệnh tôn đại nhân của người, người có biết sau cái mặt nạ chính nhân quân tử áo mũ chỉnh tề của hắc, rốt cuộc có bao nhiêu điên? Hắc có thể điên đến mức vì muốn một nữ nhân, hãm hại phu quân của nàng ta, chính là người bạn tốt nhất của hắc là thông đồng với địch phản quốc, hại một nhà một trăm tám mươi người bị tịch thu tài sản rồi giết chết! hắc có thể điên tới mức chiếm thê tử người khác suốt mười tám năm, điên đến

mức trong mười tám năm trăm phương ngàn kế đuổi giết muốn diệt trừ đứa bé mồ cô con bạn thân, người nói, hã ta điên tới mức nào?"

Ánh mắt ứ máu của hã mang theo một ngọn lửa điên cuồng, càng cháy càng mạnh. Mĩ nam biến thái ngồi xõm xuống, xiết chặt cầm ta, hung tợn trừng mắt, cười lạnh nói: "Úy tiểu thư, điên cuồng của ta, so với lệnh tôn, thật đúng là gặp sư phụ!"

Thì ra là thế, ta nhắm mắt lại, thân thể suy yếu đến không còn sức lực, huyết hải thâm cừu như thế, khó trách thủ đoạn báo thù của hã tàn nhẫn đến vậy. Hận thù, thì ra thật sự có thể khiến cho một người điên cuồng.

"Không ai ngăn cản người báo thù!" cũng ngăn cản không được. Ta cười thảm, "Giết người bất quá là đầu rơi xuống đất, cho dù người hận hã, có thể một đao giết hã, tội gì tra tấn hã như vậy".

"Tra tấn hã?" giống như lời nói của ta quá mức buồn cười, mĩ nam biến thái cười đến muốn rơi nước mắt, "Không tra tấn hã, sao có thể bù đắp mười tám năm chịu tra tấn của ta?"

Nước mắt ta chảy ra, người bị hận thù che hết linh hồn, trong lòng ngoại trừ thù hận, còn có cái gì?

"Cho dù người có tra tấn hã đến chết, thì như thế nào?" Ta nhìn hã, trong mắt tràn ngập thương xót, "Người nhà người đều đã chết, bọn họ không sống lại được, mười tám năm chịu khổ cũng đã chịu rồi, còn chưa quay đầu. Người có từng nghĩ tới, sau khi người báo thù, người còn có thể làm được gì? Người còn lại cái gì?"

Không phải ta vì đây là ngày tận thế, cũng không phải cầu tình cho Úy Cẩm Lam, nếu năm đó quả thật hã làm ra hành vi phạm tội đầy trời như vậy, tất cả hôm nay cũng chỉ là báo ứng. Ta suy nghĩ, làm cách nào mới khiến mĩ nam biến thái tỉnh táo một chút, hiểu được rốt cuộc hã muốn cái gì. Tuy rằng, ta nhập vào thân thể của con gái Úy Cẩm Lam, phải chấp

nhận tội nghiệt của Úy Cấm Lam và thù hận của mỹ nam biến thái, nhưng ta cũng không muốn chết. Ta đã trải qua cái chết một lần, nếu ông trời cho ta cơ hội sinh tồn một lần nữa, ta sẽ sống cho thật tốt, ta muốn sống, nếu có thể có chút ít cơ hội có thể tồn tại, ta nhất định phải thử. Nếu biến thái mỹ nam đủ thông minh, nhất định có thể hiểu rõ lời nói của ta.

Nghe ta nói xong, mỹ nam biến thái quả nhiên ngẩn ra, hần bình tĩnh nhìn ta một lúc lâu, ngọn lửa điên cuồng trong mắt dần dần dập tắt, nhẹ nhàng buông cầm đang bị siết chặt của ta. Nhưng ánh mắt thương xót thoáng qua của ta hiển nhiên chọc giận hần, ánh mắt hần lướt qua ta rồi mỉa mai: "Người nhắc nhở ta, Úy tiểu thư, tra tấn một người không cần phải tra tấn nhanh chết như vậy. Lệnh tôn đã nửa chết nửa sống, giày vò không được lâu, mà người, phải sống thật tốt cho ta".

Trong lòng ta cười khở, hần nghĩ như vậy, cũng được. Ít nhất, trong khoảng thời gian này hần sẽ không giết ta. Nhưng..., hần muốn tra tấn ta thế nào? Ta lắc đầu, không nghĩ nữa, chỉ cần còn sống, còn có cơ hội.

"Ô..., a a...." tiếng kêu khàn khàn của Úy Cấm Lam lại truyền đến, ta nhìn cái lỗ trên trán hần, lộ ra một chân nhện đen thui, ta sờn tóc gáy, cầu xin mỹ nam biến thái, nói: "Van xin người, cho hần chết thống khoái, giết hần đi!"

Hần yên lặng nhìn ta, sau một lúc lâu, trên mặt lại treo nụ cười tàn nhẫn: "Giết hần? Có thể --"

Lòng ta thả lỏng, còn mong hần thật sự phát sinh lòng tốt, lại nghe "cách" một tiếng, hần rút kiếm đến trước mặt ta, nhìn thấy ánh mắt không hiểu của ta, từng chữ nói, "Chính người động thủ!"

Ta bất ngờ trừng to mắt. Hần nói ta chính mình động thủ? Hần có thể nói ta, giết người!

"Không!" Ta lắc đầu, sợ hãi trừng mắt nhìn trường kiếm sắc bén chói mắt trên mặt đất, giết người! Hãn sao có thể nói ta giết người! Hãn sao có thể ép ta giết người!

"Không?" hãn cười lạnh, thanh âm ác mộng lại như rắn rết chui vào lỗ tai ta, "Vậy thì để cho nhện từng chút một gặm hãn, gặm cho đến khi toàn thân không còn một miếng thịt, cho đến khi chỉ còn một bộ xương cốt, còn chưa tắt thở, mở miệng rên rỉ...."

"Câm mồm, người câm mồm!" Nước mắt của ta tràn ra như lũ, nằm trường kiếm trên đất, đặt trên cổ Úy Cầm Lam, ta trừng mắt nhìn Úy Cầm Lam, trong mắt hãn hiện lên một tia cầu khẩn, ta nhắm mắt lại, trường kiếm cắt cổ họng hãn.

Thời gian trong nháy mắt muốn ngưng đọng lại, ta nghe thấy tiếng binh khí xé rách da, giống như trong bầu trời đêm yên tĩnh, một giọt nước từ phiếm đá chảy xuống, hòa vào dòng nước vô cùng thanh thúy rõ ràng. Ta hoảng sợ buông tay, trường kiếm "cạch" một tiếng rơi xuống đất, ôm mặt, ta xụi lơ ngồi chồm hồm trên đất, nước mắt chảy ra từ kẽ hở, từng giọt từng giọt rớt xuống sàn nhà.

Giết người! Ta giết người! Ngày đầu tiên chuyển kiếp, ta lại có thể giết người! Người này, thậm chí là phụ thân của thân thể ta đang mang!

Thanh âm của mã nam biến thái lại vang lên bên tai, lạnh như băng không có chút độ ấm: "Tử Diên, đem xác ném cho chó ăn!"

Ta rùng mình một cái, giương mắt nhìn hãn, hãn nhìn ta, trên mặt hiện ra nụ cười lạnh lùng: "Lần đầu tiên giết người?"

Ta hung tợn trừng mắt, là hãn, hãn ép ta giết người! Bức ta giết người! Ta chưa từng hận người nào như vậy, chưa từng có! Khi hãn cường bạo ta ta cũng không hận, hãn tra tấn Úy Cầm Lam ta cũng chỉ sợ hãn, nhưng mà hãn bức ta giết người, ta biết, hình ảnh này sẽ theo ta cả đời, làm cho ta

vĩnh viễn không thoát khỏi cơn ác mộng, ông trời ơi! Ta hận hẳn, vô cùng hận!

"Cảm giác giết người thật không tốt phải không?" Hấn chẳng hề để tâm hận ý trong mắt ta, mỉm cười, chậm rãi mở miệng: "Về sau người sẽ từ từ quen thôi".

Còn có về sau? Trời đất quay cuồng, ta mệt mỏi, sợ hãi, thống khổ, hoảng sợ thay nhau tra tấn đầu ta, ta bật dậy trừng mắt nhìn mặt cười của tên ác ma, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "ta hận người! Hận người cả đời!"

Mắt tối sầm, trước khi ngã xuống đất, ta mơ hồ nghe nha hoàn áo hồng hỏi hẳn: "Gia, xử trí nàng như thế nào?"

"Đem ra ngoài!"

Thanh âm hẳn lạnh như băng, thêm sự hắc ám, cảm giác trời đất lẫn lộn, nháy mắt bao trùm lấy hết ý thức của ta.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ta chạy trốn trong đêm.

Màn đen dày đặc bao phủ bốn phía, con đường phía trước không có điểm dừng, cũng không có đường lui, trời đất chỉ là không gian lớn vô tận, yên tĩnh không tiếng động. Ta không biết rốt cuộc mình đang ở nơi nào, cũng không biết làm sao thoát khỏi màn sương mù dày đặc này.

Ta cảm thấy sợ hãi. Từ trước tới giờ ta đều cho rằng mình là đứa con gái quái gở không sợ cô độc, không sợ tịch mịch, thì ra không phải. Khi ném ta tới một không gian khắc ám, trống trải, tĩnh mịch như vậy, ta mới sâu sắc cảm nhận được sự cô đơn, tịch mịch, sợ hãi biến thành sức uy hiếp vô hình. Cái gọi là hưởng thụ sự yên tĩnh, rời xa ồn ào, cũng chỉ là tương đối mà thôi. Ở thế kỉ hai mươi mốt, ta có thể mấy tháng không ra cửa, không liên lạc với bạn bè, lại không thể một ngày không lên mạng, dù rằng ta chỉ lên mạng để xem tiểu thuyết và phim ảnh, thuận tiện xem một chút tin tức lá cải, không tiếp xúc với nhiều người, nhưng trên thực tế, trong cách sống như thế, ta cũng hiểu biết thế giới này, nắm được thông tin của xã hội này. Nếu tất cả những điều này không tồn tại, ngày ấy trong vạn vật chỉ còn mình ta, quả nhiên là rất cô độc, khi sự yên tĩnh chân chính đến, một người như ta có thể sinh tồn được bao lâu? Ta thật sự không biết, nhưng tin tưởng sẽ mau chóng phát điên. Người là động vật sống thành đàn, lời này một chút cũng không sai. Mà ta, hiển nhiên cũng không cho rằng mình là người quá đặc biệt.

Là âm phủ sao? Chẳng lẽ ta lại chết thêm lần nữa? Ta đã chạy mệt, thờ hồng học ngồi trên mặt đất, trong lòng nghĩ, kỳ thật chết cũng chẳng đáng

sợ đến vậy, nhớ lại một màn trước khi chết, mới biết đúng thật có thứ kêu là sống không bằng chết. Nơi này là chỗ nào trong địa phủ? Sao không có đến một quý sai dẫn đường? Tiểu minh vương ngậm núm vú đâu rồi?

Đột nhiên, một luồng sáng từ giữa không trung chiếu xuống, giống như sân khấu rạp hát, đèn sáng soi xuống người diễn viên kiêu ngạo. Tia sáng màu xanh xen lẫn vào một chút vệt vàng nhỏ bé. Màu xanh lại biến thành mũ thiếu niên y phục đen cầm hoa hồng, từ từ xuất hiện, rực rỡ lộng lẫy xuất hiện giữa ánh sáng.

Hi hi, cái này rực rỡ quá....liền biến thành buồn cười, nhưng là trên người mũ thiếu niên tuyệt sắc, ta quyết định bỏ qua.

"Lão bà!" Mũ thiếu niên tóc xanh kích động bổ nhào tới, ôm lấy ta rồi liếm mặt ta một chút, sau đó tha thiết ôm chặt thắt lưng ta, giống như mèo con cuộn tròn trong ngực, vẻ mặt mang biểu tình hạnh phúc, "Lão bà ta rất nhớ người!"

Ta trừng mắt nhìn, nhìn mũ thiếu niên tóc xanh chưa từng gặp qua, lại trừng mắt, có chút không rõ tình hình: "À....này, người là ai vậy?"

Tuy rằng không biết hẳn, nhưng ta cũng không đẩy ra, dù sao, dù sao, ừ, tiểu chính thái này thật sự rất đẹp. Tóc ngắn màu xanh sáng bóng hiếm có, miếng dán ở trên đầu, làn da vừa trắng vừa mềm, trợn nhãn như vỏ trứng chim vừa sinh, trên cặp mắt đen to là hàng mi dày cong vút, cái mũi vừa thẳng vừa nhỏ nhắn, cái miệng vừa đỏ vừa ướt át, nhỏ xinh giống y như hoa anh đào trong nước, làm cho người ta hận một ngụm không thể nuốt vào. Ai chà, nhìn bộ dáng nhỏ này, lớn lên nhất định là kẻ gây họa.

"Ô.....lão bà, người thật xấu, mới đi có một ngày đã đem người ta ném ra sau đầu....." mũ thiếu niên tóc xanh chớp chớp đôi mắt đen yếu ớt, ánh mắt như giận như tố cáo ai oán nhìn ta, ủy khuất bĩu môi, "May mà người

ta vì lời ước hẹn với người, đặc biệt đi hái hoa hồng, tay đều bị gai đâm cả rồi".

"Làm sao bị đâm, ta xem xem". Ta bị sắc đẹp mê hoặc, mấy vấn đề hẳn là ai vì sao gọi ta là lão bà lập tức quăng ra sau đầu, cầm lấy tay mũi thiếu niên, nhìn thấy trên ngón tay quả thật có điểm nhỏ hồng hồng, ta đau lòng đem miệng mút một chút, "Đáng thương quá, tỷ tỷ giúp người thôi!"

Khó được mũi thiếu niên yêu thương nhưng nhớ, còn không giờ trò, nhân cơ hội hôi của? Ngẫm lại bản thân ở trên mạng được xưng là "thợ săn chân chính", chuyên trách săn bắt mũi nam, mười lăm tuổi trở lên, hai mươi tuổi trở xuống chính là thời kỳ thiếu môn môn, là mục tiêu săn bắt trọng điểm của ta, đáng tiếc trong thế giới ảo ấy chỉ là những đam mê vồn vện gói gọn trong hình ảnh, hiện nay có người đẹp hoàn mỹ chân thật xuất hiện trước mắt, còn không nhân cơ hội kiếm chác, như thế thì đúng làphụ danh tiếng chính mình?

"Ô....., lão bà, người rất tốt với ta nha". Mũi nam thiếu niên mở to hai mắt như nai con, mặt phấn xấu hổ liền dán lên ta, ở trên cổ ta khê liếm.

Một tầng da gà nổi lên, nhưng mà.....không ghê tởm. Ta xoa hai má trắng nõn của hắn, mỉm cười nói: "Liếm ta làm gì, coi chừng bệnh ngoài da".

"Liếm?" trên mặt tiểu chính thái hiện lên vết đỏ ửng đáng yêu, mí mắt buông xuống, gương miệng nhỏ giọng nói, "Người thúc thúc nói với ta, đây là hôn môi? Phải làm như vậy với người thích nhất".

Hôn môi? Quả thật là nhận nhầm sự phụ rồi, ai nói với hắn hôn môi là liếm? Mầm non mới hé, rơi vào tay lão sư dở, sao có thể phát triển được. Chẳng qua, ở chỗ không bóng người này, vật nhỏ ấy thế mà lại khiêu khích ta? Cảm giác bị một mũi thiếu niên thích thực sự không tồi, lòng hư vinh của ta nhất thời bùng nổ, "He he" ngây ngô cười, nhìn thấy mặt tiểu chính thái

càng ngày càng hồng, làm bộ nghiêm túc nói: "Hôn môi không phải như vậy? Ngươi thúc thúc của ngươi là ai? Dạy sai tiểu hài tử".

"Không phải?" Tiểu chính thái mở to mắt, cái miệng đáng yêu nhỏ nhắn kinh ngạc khẽ nhếch lên.

"Đương nhiên không phải". Ta liếm liếm môi, nhìn cái miệng bé xinh mê người y như quả hồng đào, tà ác cười, "Muốn tỷ tỷ dạy ngươi hay không?"

Mặt tiểu chính thái lại đỏ, hạ mí mắt, lông mi thon dài hơi rung động, trái tim ta đập mạnh, không đợi hấn gật đầu, đã kề sát mặt hấn, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại.

A....., ta thoải mái thiếu chút nữa kêu thành tiếng, ngọt thật....., giống kem....., thơm quá....., giống bánh quế....., mềm thật....., giống kẹo đường....., non thật....., giống tàu hủ non.....

Tiểu chính thái còn chưa phục hồi tinh thần, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ta ăn sạch. Mãi cho đến lúc ta gần như thở không nổi, mới buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đó ra. Tiểu chính thái thở hồng hộc nhìn ta, trong mắt tràn ngập dục vọng không tên. Ái chà chà, bộ dáng nhỏ xinh xấu hổ kia, càng khiến người ta muốn phạm tội, ta xấu xa nghĩ, bỗng nhiên lại bị cắn một cái.

A....., ăn ngon....., hử? Tiểu tử kia quay lại hôn ta? Ừ, rất có tố chất...., học tập không tồi, vừa mới bắt đầu có chút trúc trắc, càng về sau động tác càng điêu luyện, thậm chí còn có dấu hiệu phản công. Ừm....., không tồi, trẻ nhỏ dễ dạy, có thể - khiến cho....

Lần này đến lượt ta bị hôn đến choáng váng đầu óc, thở hồng hộc, thiếu chút nữa đứt hơi. Thật vất vả chờ hấn buông ra, nhìn ánh mắt lấp lánh trong suốt của hấn lộ ra tia yêu thích, ta nhất thời cảm thấy thực thành tựu,

tiểu tử này quả thật rất dễ dạy, ta thối mạnh khuôn mặt mềm mại của hắn, mỉm cười nói: "Đây mới là hôn môi, đã hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Tiểu chính thái giòn tan trả lời, lại đưa môi lên, nóng bỏng nhìn ta, "Thì ra cảm giác hôn môi tốt như vậy! Lão bà, người thích ta hôn người không?"

"Thích cực kỳ!" Ta không chịu nổi mùi vị hấp dẫn, không cốt khí lại gặm môi hắn, quyết định tẩy não cho hắn, bồi dưỡng hắn thành người mình làm của riêng, ta một bên hôn hắn, một bên hàm hồ nói, "Về sau đừng nghe Ngưu thúc thúc của người nói linh tinh, nếu người muốn học giáo dục thể chất, tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ dạy người!"

"Ừm a" Tiểu chính thái bị ta gặm đến không còn sức, thở hồng hộc, dứt quãng nói, "Ta, ta nghe lời lão bà....., lão bà, người ta....., đã hôn nhẹ với người, à....., người sẽ phụ trách ta nga...."

"Ừ....., được....." sắc đẹp trước mặt, ăn trước nói sau, hắn muốn vậy bản ta cũng được, "Ta phụ trách....phụ trách....." A, thật sự quá thơm quá ngọt ăn thật đã.....

"Chúng ta lập tức....., ừm...." Tiểu chính thái bị ta mê hoặc mất ba hồn bảy vía, vẻ mặt hưng phấn, giấy dựa thờ ra một hơi nói, "Chúng ta lập tức kết hôn đi!"

"Ừ...ừ....., kết hôn....., kết hôn?" đầu óc của ta tỉnh táo lại, giấy dựa rời khỏi môi hắn, nhìn thấy hắn bất mãn lại đưa cái miệng hồng nộn tới, vội lấy tay ngăn, trầm giọng nói, "Người rốt cuộc là ai?"

"Ta?" khóe miệng tiểu chính thái hiện lên nụ cười thần bí, tiếp tục đưa môi về phía trước, "Ta là lão công của người! Lão bà, ta còn muốn hôn nhẹ...."

"Đừng náo loạn....." Ta thiếu chút nữa cầm lòng không được, kiên quyết đẩy hẳn ra, đứng lên, "Người tốt cuộc là ai? Nếu không nói ta sẽ giận!"

Trong mắt tiểu chính thái hiện lên vẻ mặt tổn thương, đứng lên theo ta, u oán nhìn ta, ủy khuất nói: "Ta biết, người căn bản không phải thiệt tình muốn kết hôn với ta, Ngư thúc thúc nói người là nữ tử xấu, nói người chỉ muốn đùa giỡn ta.....ô....."

Đôi mắt đỏ lên, nước mắt dường như sẽ tràn ra. Ta nhất thời luống cuống chân tay, vội vội vàng vàng ôm hẳn, dịu dàng dỗ hẳn: "Này, người đừng khóc nha, ta đâu biết Ngư thúc thúc của người, sao lại nói xằng nói bậy phá hoại danh dự của ta? Ai ai, sao ta đùa bỡn người chứ, người đáng yêu như vậy, lòng ta thương còn không kịp, được rồi được rồi, bảo bối đừng khóc đừng khóc....."

"Vậy người có lấy ta làm chồng hay không?" Tiểu bảo bối tính tình kiên nhẫn, không thuận không tha tiếp tục truy vấn. Ta sửng sốt một chút, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này mắc chứng luyến mẫu? Tiểu chính thái thoạt nhìn nhiều lắm cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, tuổi ta ước chừng gấp đôi hẳn. Hẳn chấp nhận, ta cũng không có năng lực thừa nhận đâu! Tiểu chính thái thấy ta chần chừ, miệng mím chặt, lã chã chực khóc.

"Ta lấy ta lấy!" Nhìn biểu tình ủy khuất của hẳn, lòng ta đau muốn chết, "Bảo bối ngoan đừng khóc".

Nhân tình tiểu chính thái sáng lên: "Thật sao?"

"Thật sự thật sự!" Ta gật đầu như già tởi, "So với trâm châu còn thật hơn!"

"Lão bà!" Tiểu chính thái bổ nhào tới, ôm chặt lấy ta, "Ta rất thích người!"

Vừa dứt lời, chuyện kì quái đã xảy ra, thân hình tiểu chính thái bắt đầu từng chút từng chút co rút lại, chỉ một lát sau, đã nhỏ như một baby hai ba tuổi, bàn tay nhỏ bé mập mạp nắm chặt ta, treo trên người ta.

Ta chấn động, nâng tiểu chính thái lên, ánh mắt xấu hổ như nai con nhìn ta, gương mặt, dáng người, ta trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, then quá hóa giận cười như điên: "Minh Diễm-, tên tiểu tử này dám đùa giỡn ta!"

Ta rốt cuộc nhận ra bé trai đậu đỏ trước mắt là ai, đúng là nhóc con bị ta cười nhạt chưa mọc tóc! Là kẻ để ta Tá Thi Hoàn Hồn vào thân thể con gái Úy Cầm Lam, tiểu bại hoại khiến cho ta vừa tỉnh đã bị ngược! Là đứa con bảo bối của Minh Vương địa phủ, Tiểu Minh Vương Minh Diễm của âm phủ!

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Người.....tên tiểu quý chết tiệt này!" Ta ném hẳn ra, tức giận đến cả người phát run. Tưởng tượng đến cảnh vừa rồi ta bị một đứa nhỏ ba tuổi mê hoặc đến choáng váng đầu óc, nhất thời xấu hổ đến mức mặt như thiêu như đốt.

"Lão bà....." Nhóc con đập đả lại bố nhào tới. Ta lấy tay cản lại, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Đừng gọi ta lão bà".

"Vì sao? Người rõ ràng đã đồng ý gả cho ta". Nhóc đập đả đau buồn, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, chực khóc, đầu ta đau nhức.

"Người còn nói!" Ta gầm lên, "Nếu người không biến thành bộ dáng khác lừa gạt ta, sao ta phải đáp ứng người?"

"Người ta không có lừa người, đó chính là bộ dáng sau khi ta lớn lên". Nhóc đập đả "Ô ô" ôm chân ta, nước mắt đảo quanh, "Lão bà, ta không lừa người....."

Một đứa nhỏ hai ba tuổi ôm nữ nhân ba mươi tuổi kêu lão bà, dù cho ai cũng thấy quý dị. Tình hình này để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng ta bắt nạt trẻ con. Ta thở dài, ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt Tiểu Minh Diễm, dịu dàng nói đạo lý với hẳn: "Minh Diễm, người cũng nói đó là bộ dáng sau khi lớn lên, nhưng là bây giờ người cũng chưa có lớn lên, ta đã ba mươi tuổi, sao có thể kết hôn với đứa bé hai ba tuổi chứ?"

"Ta không phải hai ba tuổi, ta đã ba trăm tuổi rồi". Minh Diễm ngắt lời ta, mắt rung rung, không phục lên án ta, "Sao người lại trông mặt mà bắt

hình dong? Chỉ số thông minh của ta so với nhân loại cùng tuổi cao gấp bội lần".

"Nhưng nhìn người chỉ có hai ba tuổi thôi". Chỉ số thông minh cao cũng được, trên thế giới còn có thứ gọi là tình thương. Ta nhẫn nại giảng đạo lý cho nó, "Minh Diễm, thế giới loài người so với nơi người đang ở phức tạp hơn nhiều, lòng người cũng khó đoán hơn nhiều so với quỷ thần người biết, tuy rằng người đã ba trăm tuổi, nhưng người vẫn hồn nhiên giống như đứa bé trong xã hội con người, đây chính là sự khác biệt trong cuộc sống giữa ta và người. Nếu sau này người có cơ hội trải nghiệm ở nhân gian, người sẽ hiểu được lời nói hôm nay của ta".

"Ta không hiểu....." Nhóc đậu đỏ ngắt lời ta, nức nở nói, "Ta chỉ là thích lão bà, muốn vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng lão bà, như vậy cũng không thể sao?"

Ta thở dài một hơi, ôm chặt thân mình nhỏ nhắn của nó, trong lòng chua xót. Nói thực, không phải ta không cảm động, có người đơn thuần như thế thích người, không chút tạp chất, có lẽ chỉ có tình cảm của đứa bé, mới có thể làm được? Nhưng là, cũng chính bởi vì nó là đứa nhỏ, trong tương lai sẽ có rất nhiều biến cố, nhiều đến mức khiến ta không gánh nổi, ta không dám mạo hiểm, bởi vì lòng ta đã tan nát, không chịu nổi kích thích và áp lực.

"Minh Diễm, vĩnh viễn cuối cùng có xa lắm không, người biết không?" Ta dịu dàng hỏi.

Nó giật mình, "Vĩnh viễn có xa không? Ta.....ta không biết....."

"Người không biết, ta cũng không biết". Ta dịu dàng nhìn hằm, thản nhiên cười. "Vĩnh viễn có thể rất xa rất xa, rất lâu rất lâu, cũng có thể rất gần rất gần, rất ngắn rất ngắn. Nếu vĩnh viễn rất lâu rất lâu, lâu đến một ngàn một vạn năm, người có thể bảo đảm người vẫn thích ta, có thể một

trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm cũng không thay đổi sao? Đừng vội vàng đồng ý, nhóc con. Đây là một quãng thời gian rất dài rất dài, sông núi có thể biến thành đồng bằng, biển cả có thể biến thành ruộng dâu, lòng người cũng theo hoàn cảnh bên ngoài thay đổi mà biến đổi, đây chính là tự nhiên, không thể bàn cãi. Bây giờ người thích ta, bởi vì người hiện tại thích ta hiện tại. Một khi chúng ta thay đổi, người không phải là người hiện tại, ta cũng không phải là ta hiện tại, kiểu yêu thích này, sẽ bị thời gian mài mòn, có lẽ sau một ngàn năm, một vạn năm, ngay cả chút dấu vết cũng không lưu lại, ai cũng không biết người từng rất thích ta, có lẽ ngay chính bản thân người cũng không nhớ rõ".

Ta thao thao bất tuyệt làm cho nhóc con đậ đỏ choáng váng, nó sững sờ nhìn ta, cũng không biết có hiểu hay không. Bất quá, nếu chỉ số thông minh cao như nó nói, vậy hẳn là nghe hiểu, ta cũng không để ý, tiếp tục nói: "Vĩnh viễn cũng có thể rất ngắn rất ngắn, ngắn đến mức khiến cho người khác nghĩ dường như chưa phát sinh qua. Cái chết của ta là do người tự mình tiếp nhận, những gì ta trải qua khi còn sống, hẳn người đã biết rõ ràng. Khi còn sống, ta từng rất thích một người, ta cũng cho là sẽ vĩnh viễn yêu hẳn, nhưng chính người này, chỉ vì lừa gạt tiền của ta mà đến. Lừa một lần, bởi vì ta thích hẳn, vẫn tin tưởng hẳn, kết quả lần thứ hai bị hẳn lừa còn thảm hại hơn. Lúc trước khi ta còn ở bên cạnh hẳn, cũng nghĩ đến vĩnh viễn gì đó đã bắt đầu rồi, lại hoàn toàn không biết đối với hẳn mà nói, ngày đầu tiên tiếp cận ta, đó là chấm dứt vĩnh viễn".

Cho nên ta không tin tình yêu, tình yêu đầy sự dối trá và lừa gạt, buôn bán và tính toán. Vô số người sau này, đàn ông soi mói diện mạo của người, dáng người của người, cách nói năng khí chất của người, so đo bằng cấp của người, việc làm của người, gia thế bối cảnh nhà người, nếu không có thì lúc nào cũng muốn mưu tính đến túi tiền của người. Suy nghĩ, tài nghệ, phẩm cách của người đối đàn ông mà nói đều là thừa thãi, tình yêu đối với đàn ông mà nói bất quá chỉ là có lợi gì đối với bọn họ mà thôi.

Nhóc con đậ đỏ dịu dàng nhìn ta, yên lặng nắm tay ta, không lên tiếng, ta mỉm cười, nói tiếp: "Sau này cuối cùng ta chấp nhận một người tự xưng yêu thầm ta mười mấy năm, lúc gần kết hôn, trong một lần kiểm tra sức khỏe ở công ty biết được ta bị ung thư ngực. Tên đó vừa nghe ta phải cắt bỏ một bên vú, sợ tới mức ngay cả một câu tạm biệt cũng không kịp nói chạy trốn chết. Minh Diễm, không phải ta không muốn tin tưởng tình yêu, nhưng thực sự nó khiến ta không có lòng tin để tin tưởng, đã không tin tưởng, làm sao có thể kết hôn".

Nhóc đậ đỏ còn thực sự nhìn ta, nghiêm túc nói: "Đó là bởi vì bọn họ là những người đàn ông tồi, bọn họ không xứng với người. Lão bà, ta không giống với bọn họ đâu".

"Ta tin". Ta dịu dàng cầm bàn tay nhỏ bé của nó, "ta tin tưởng người không giống với bọn họ. Nhưng đàn ông tốt, cũng không phải sẽ thích hợp với hôn nhân, người còn nhớ cha ta hay không. Ông với mẹ ta cũng coi là vì "yêu" mà cưới, chỉ là sau hôn nhân chỉ yêu vẫn chưa đủ, bởi vì cha ta quá dị lười biếng và không rành thế sự, ba mươi năm qua, mẹ ta một người tận lực gánh vác gia đình, mỗi ngày vất vả làm việc về nhà còn phải lo việc nhà, chuyện bên ngoài cũng ỷ lại mẹ giải quyết, tất cả việc lớn nhỏ trong nhà cũng không rời tay bà. Cho nên sau khi mẹ ta qua đời, trụ cột trong nhà mất đi. Cha ta lại vô tư vô lo như vậy, lại vì lý do lười biếng đặc biệt không thể tự gánh vác cuộc sống, sau khi mẹ mất một tuần thì tái giá, ông cần một người bảo mẫu tới chăm sóc. Buồn cười thật, cha ta, ông không cần tình yêu, cũng không cần hôn nhân, cái ông cần chính là một bảo mẫu. Nhưng là ông không thể chi nổi tiền cho bảo mẫu, cho nên cần một người vợ, một bảo mẫu không cần phải trả tiền, cho nên ông cần đến hôn nhân. Nhưng tuy rằng với vợ không cần tiêu tiền, nhưng phải cần tình yêu lừa đến, cho nên ông cần tình yêu. Tất cả đều tồn tại, đều bởi vì chính ông cần mà bị cần, mà tồn tại. Buồn cười hơn là, ông không phải là người xấu, chẳng qua, vẫn là làm tổn thương người khác. Minh Diễm, đây là hôn nhân, là thói đời, đối

mặt với những người ích kỷ, rất dễ bị tổn thương. Hôn nhân đáng sợ như vậy đó, ta làm sao dám đòi hỏi?"

"Không phải tất cả mọi người đều giống ông ta". Nhóc con đậu đỏ thương hại vuốt ve mặt ta, ánh mắt dịu dàng giống như mặt hồ, "Lão bà, người rất cực đoan. Ta sẽ không giống hẳn".

"Ta biết, ta biết". Ta thuận theo hẳn, không phản bác, chỉ là không còn cách nào, "Minh Diễm, ta biết, ta cực đoan, không phải tất cả đàn ông đều giống cha ta, cũng không phải tất cả đàn ông đều vì lừa gạt mới tiếp cận ta. Chỉ là ta sợ hãi, càng sợ hãi, thì càng mất cảm, cho nên ta không cần tình yêu, cũng không cần hôn nhân, không có, sẽ không phải tổn thương".

Minh Diễm hạ mí mắt, yếu ớt nói: "Chính là vì bọn họ khiến người tổn thương quá sâu, cho nên người không muốn đầu thai, muốn hình thần câu diệt*".

Hình thần câu diệt*: tiêu biến tất cả.

Ta nở nụ cười, nhớ tới sau khi giải phẫu tế bào ung thư khuếch tán, không trị nữa chết đi xuống âm phủ, cảm thấy khi khi sống không thể yêu, chuyển sang kiếp khác cũng phải trải qua loại khổ sở này, nhất định không chịu chuyển thế, yêu cầu hình thần câu diệt. Chính bởi vì sự cố chấp này, ngược lại khiến cho Minh Diễm chú ý, cảm thấy ta là món đồ chơi không tệ, mới nhất quyết dây dưa với ta.

"Nhưng người lại gạt ta nói có thể Tá Thi Hoàn Hồn, ta vừa nghe có thể xuyên qua, nhớ tới trước kia ở trên Tấn Giang xem tiểu thuyết xuyên không, ai xuyên tới quá khứ cũng nổi tiếng vang dội, còn có đồng mỹ nam đẹp mắt, còn tưởng rằng thực sự có phước làm sâu gạo, không nghĩ tới trái lại, bị người an bài cho cái thân thể như vậy". Ta nghĩ tới cảnh bị lừa dễ dàng như vậy, lập tức muốn nôn, "Người khác xuyên qua là hưởng phúc, ta xuyên qua là chịu khổ, người đúng là đồ trứng thối!"

"Ta chỉ muốn cho người biết, những nam nhân này rất xấu, họ không được như ta, không tốt với người bằng ta". Minh Diễm ôm chặt ta, ưu thương nói, "Lúc người chuyển sang kiếp khác, muốn ta giữ lại trí nhớ kiếp trước, chính là vì sau này, không muốn bị tổn thương phải không?"

Ta thở dài một tiếng, mặc dù cách làm của hắn khiến cho ta không đồng ý, nhưng dụng tâm cũng không xuất phát từ ý xấu, "Đúng vậy, đó đều là những kinh nghiệm quý báu, ta tội gì phải học lại từ đầu, lại tỉnh tỉnh mê mê, trải qua cuộc sống ghê tởm". Ta mỉm cười, cảm kích nói, "Ta cảm ơn người, Minh Diễm, làm cho ta chịu khổ ít đi một chút".

"Người không cần cảm tạ ta, chẳng qua ta không hy vọng người lãng quên ta, mới giữ lại trí nhớ của người". Nước mắt nhóc đậu đỏ đã chảy xuống, "Ta là vì chính mình. Ta cũng rất ích kỷ, đúng không, kỳ thật ta không khác gì bọn họ. Người không muốn gả cho ta, ta vẫn cứ quẩn quit lấy người, bức người gả. Đưa người đi hoàn hồn, lại đưa đến bên cạnh tên nam nhân ác độc đó, ta chỉ muốn người biết được nam nhân trên đời này đều không bằng ta, căn bản không nghĩ tới người sẽ bị tổn thương, nếu không phải vì ta ích kỷ, người cũng sẽ không chịu đau khổ, xin lỗi, lão bà".

Nó vẫn cố chấp như cũ gọi ta là lão bà, cho dù trong lúc hối lỗi, ta vừa giận vừa buồn cười, quả đúng là trẻ con. Cũng không muốn tàn nhẫn trách móc nặng nề, đứa bé nào không như vậy? Đối với món đồ chơi mình yêu thích nhất định nắm chặt hông buông tay. Trong đầu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, ta tò mò hỏi hắn: "Minh Diễm, ta lại chết nữa hả?"

"Chết?" Nó tròn tròn mắt, không rõ vì sao ta lại hỏi vậy: "không có, làm sao mà dễ chết đến thế!"

"Ta đây sao lại gặp người được?" Ta kỳ quái hỏi, "Người không phải Tiểu Minh Vương sao?"

Nó "ha hả" cười: "Ta là ở trong mộng của người nha, lão bà gốc gác".

Mộng? Hiểu luôn. Ta ra vẻ không có gì nhìn hằm, trầm giọng nói: "Ta có không gian riêng đó, tiểu quý. Về sau không cho phép tùy tiện vào trong giấc mơ của ta".

"Không được". Minh Diễm nóng nảy, mặt đỏ bừng, "Vậy ta sẽ không nhìn thấy người".

"Ta ngủ đây, người chạy vào trong mộng ta cũng không được nữa đâu!" Vẻ mặt ta hoàn toàn không hờn giận.

"Cũng không phải lần nào cũng tới, mỗi ngày ta phải xử lý rất nhiều việc, chỉ trong thời gian rảnh mới có thể đến thăm người. Bất quá, nếu người muốn ta đến thăm, hoặc là có việc nhờ ta, ta sẽ lập tức bỏ hết mọi sự, chạy tới đây". Minh Diễm cười tủm tỉm vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một sợi dây đỏ mang theo hắc ngọc, đeo vào cổ ta, thề non hẹn biển, "Đeo nó vào, khi người nghĩ đến ta, trong lòng nói tên của ta, ta sẽ biết".

Ta cầm lấy hắc ngọc trước ngực, nó được khắc thành hình một rồng cuộn về trời, toàn thân đen thùi lùi, kỳ lạ là ở chỗ miệng rồng, lại dẫn theo một mảnh đỏ tươi như máu, vô cùng khéo léo điêu khắc thành miệng rồng phun lửa.

"Thật đẹp". Ta tán thưởng nói: "Chỉ là, nhìn qua rất quý giá, nếu mất thì phải làm sao bây giờ?"

"Sẽ không. Ngọc này có linh khí, còn nhận thức được chủ nhân, ta cho người, người đã là chủ nhân của nó, muốn ném cũng không ném được". Giọng nói Minh Diễm tự nhiên mang theo khí phách. Đây chính là khả năng tự tin của mình đối với bảo vật tiên gia đi?

"Cám ơn người". T cầm ngọc bội, trong lòng tràn ngập cảm kích, có nó, giống như là có bùa hộ mệnh chân chính, về sai bất luận có trong hiểm cảnh nào, ta còn có nó, còn có một người có thể xin giúp đỡ.

Minh Diễm lắc đầu, áy náy nói: "Là ta khiến cho người vào thân thể không tốt như vậy, khiến cho tình cảnh của người nhiều nguy cơ như vậy, nhưng mà người đã hoàn dương, trừ phi dương thọ đã tận, nếu không ta không thể khống chế sinh tử của người. Lão bà, ta muốn cho người biết, mặc kệ người gặp chuyện gì, người cũng không phải chỉ có một mình".

Ta muốn há miệng nói cám ơn, nước mắt lại chảy xuống trước. Minh Diễm dùng bàn tay mập mập nhỏ bé lau nước mắt ta, muốn nói lại thôi, vẻ mặt rất luyến tiếc, cuối cùng vẫn mở miệng: "Lão bà, ta đi lâu rồi, phải trở về, người còn muốn ta giúp gì không?"

Ta nghĩ nghĩ, hỏi: "Người thân của ta, vẫn khỏe chứ?"

Ta nghĩ tới em trai duy nhất trong kiếp trước, người thân duy nhất trong mắt ta Diệp Tử, còn có người cha đáng giận kia, cho dù ông gây ra thương tổn to lớn cho ta, nhưng vẫn có quan hệ huyết thống.

Minh Diễm phát phát tay, trước mặt hiện lên một màn ảo ảnh. Ta thấy Diệp Tử và cô bạn gái đáng yêu Tiểu Tinh đang vui vẻ hạnh phúc trong hiệu ảnh chụp hình kết hôn. Diệp Tử phải có gia đình của chính mình, thời gian qua thật nhanh, một ngày dưới địa phủ, một năm trên nhân gian, nói vậy bi thương trong lòng nó vì cái chết của ta cũng đã phai nhạt. Màn ảnh vừa chuyển, biến thành cảnh nhà ta, cha ngồi lên mạng trên máy tính, vợ sau của ông ở nhà bếp vội đến vội đi, giống trước đây như đúc.

"Bọn họ quả thật rất tốt, đúng không?" Ta mỉm cười, bế thân thể nhỏ bé của Minh Diễm, "cám ơn người, Minh Diễm".

"Lão bà, ta phải đi". Minh Diễm mở to đôi mắt trong suốt, ẩn hiện lệ quang, "Người có thể hôn ta lần nữa không?"

Ta mỉm cười, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn mắt nó.

Đây là một sự cự tuyệt dịu dàng. Nó biết, ta cũng biết. Nó nhào lên, ôm chặt lấy ta, nước mắt chảy xuống cổ ta, nghẹn ngào nói: "Lão bà, mặc kệ thế nào, người chính là người ta thích nhất. Cho dù người không muốn gả cho ta, nhưng trong lòng ta, người vĩnh viễn là lão bà".

Thân ảnh Minh Diễm hóa thành luồng sáng, biến mất trong lòng ta, ta lặng lẽ ngồi, trong tay gặt gao nắm chặt miếng hắc ngọc, không tiếng động nở nụ cười.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ta chậm rãi mở to mắt.

Đây không phải giường gỗ lim ta nằm lúc trước, nhưng cũng là giường cao gối mềm, chăn êm nệm ấm. Đầu giường có bàn trang điểm tinh xảo, trước giường không xa có một bình phong gấm, mặt trên thêu một mỹ nữ e ấp quạt lụa, lên thêm một chút là cổng vòm gỗ lim khắc hoa chia làm hai, bên trên treo màn lụa phấn hồng, ngoài cửa này chắc là gian ngoài.

Đang muốn xoay người rời giường, chợt nghe gian ngoài có tiếng người truyền đến, ta nhanh chóng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ, một bên kéo căng lỗ tai, dò xét tin tức bên ngoài.

"Nàng còn chưa tỉnh?" Nghe thanh âm đó, cả người ta chấn động, nhắm chặt mi, có chết ta cũng không thể quên thanh âm của hắn, kẻ khiến cho ta sợ đến khắc cốt ghi tâm, hận đến khắc cốt ghi tâm, đúng là cái tên mỹ nam biến thái.

"Còn mê man, có điều hai ngày nay tốt hơn rất nhiều so với mới đầu, không còn sốt và mê sảng nữa". Đây là một giọng nữ âm tai, thanh âm xa gần, còn có một loại phong tình không nói nên lời, làm cho người ta tìm lòng không được suy đoán xem người thật có phải cũng rất phong tình vạn chủng, xinh đẹp vô song.

"Đại phu không phải nói sau khi hết sốt, sẽ tỉnh lại sao?" Thanh âm biến thái mỹ nam mang theo tức giận, "Đã nằm sáu bảy ngày, thương thế trên người đã dưỡng tốt rồi, tại làm sao vẫn không tỉnh? Đó là đại phu Mông Cổ nào?"

"Đại phu cũng nói Úy cô nương hoảng sợ quá độ, nếu qua sốt còn không tỉnh, chính là vì theo bản năng không muốn tỉnh lại". Nữ tử tăng thêm ngữ khí lạnh lùng nhắc nhở hắn, "Không muốn tỉnh lại đối mặt người".

"Nguyệt Nương!" Thanh âm của mỹ nam biến thái mang theo một tia phiền toái và ảo não, "Ngay cả người cũng nghĩ ta có lỗi sao? Ta còn tưởng người sẽ hiểu ta, lý do ta báo thù người cũng rất rõ ràng".

"Chính bởi vì ta rất hiểu người, ta hiểu người lượng mang thù hận, cho nên người phải báo thù, ta chưa từng nói qua một chữ không?" Nguyệt Nương thở dài, "Chỉ là, ta không ngờ cái người muốn không chỉ là mạng Úy Cẩm Lam, thậm chí ngay cả người nhà của hắn cũng không buông tha. Người thay đổi, Sở Thương, trước kia người là người ân oán rõ ràng, chưa bao giờ liên lụy người vô tội".

Thì ra mỹ nam biến thái gọi là Sở Thương. Trong lòng ta âm thầm ghi nhớ cái tên này.

"Vô tội?" Sở Thương cười lạnh, lạnh nhưng giọng điệu băng giá ấy cũng không che dấu được sự thống khổ sâu sắc trong lòng, "Người nhà của ta, làm sao bồi thường cho hết, Úy Cẩm Lam tịch thu gia sản giết chết toàn bộ người trong nhà ta, giờ ta diệt cả nhà hắn, có gì sai?"

"Vậy người nói ta nghe, người mang Úy cô nương tới đây làm gì?" Nguyệt Nương không cho là đúng "hừ" một tiếng, ngữ khí mang theo một chút bất mãn, "Hắn diệt cả nhà người, người diệt cả nhà hắn, hắn chiếm đoạt mẫu thân người, người cưỡng bức con gái hắn. Lấy một đổi một, vẫn chưa đủ hay sao? Người vốn nên một đao chém đứt mạng sống Úy Lam Tuyết, vì sao còn đưa nàng ta đến chỗ của ta, người biết rõ nơi này ta..."

"Câm mồm!" Sở Thương thô bạo ngắt lời nàng, cười lạnh nói, "Giờ người đang đồng tình với nàng sao? Hay là đang nghi ngờ ta?"

"Sở Thương....." Nguyệt Nương dừng một chút, thanh âm trở nên dịu dàng hơn, "Ta chỉ là lo lắng cho ngươi. Ngươi đã bị hận thù che mờ hai mắt, lầm đường lạc lối báo thù, cho dù ngươi báo thù xong, cũng sẽ không vui vẻ, cuối cùng đến một ngày, ngươi sẽ vì việc làm hiện giờ hối hận không nguôi".

"Đủ rồi!Ngươi nên nhớ kỹ thân phận của mình!" Giọng nói Sở Thương mang theo chạt vật cùng khắc nghiệt, "Không cần ngươi tới dạy ta phải làm thế nào, ngươi chỉ cần làm theo lời ta phân phó là được".

Nguyệt Nương trầm mặc, sau một lúc lâu, mới lạnh lùng mở miệng: "Thuộc hạ vượt quyền, thuộc hạ sẽ làm theo lời sai bảo của ngài, chăm sóc Úy cô nương thật tốt, mời môn chủ trở về".

"Nguyệt Nương....." giọng Sở Thương có chút ảo não, "Ngươi....."

Nguyệt Nương không chú ý lưu tình cắt ngang lời hăn, thanh âm không chút cảm tình, "Mời môn chủ quay về!"

Không nghe tiếng Sở Thương nói chuyện, sau một lát, truyền đến tiếng đập cửa.

Thật lâu thật lâu sau, lâu đến mức ta nghĩ ngoài kia không còn người nào, mới nghe được Nguyệt Nương thì thào nói, ngữ khí ôn nhu vô lực tràn ngập chua xót và bi thương: "Đây không phải ngươi, Sở Thương, Sở Thương ta biết, không phải thế này".

Ta nhắm mắt lại, bắt đầu liên kết trật tự thông tin tình báo nghe lén được. Đầu tiên là hận thù của Sở Thương và Úy Cẩm Lam, kỳ thật là một chuyện xưa cũ rích, kiếp trước xem nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình như vậy, lại cộng thêm một chút tinh thần bát quái của nữ nhân hiện đại, lập tức đoán được đến tám chín phần. Mười tám năm trước, Úy Cẩm Lam phong độ tiêu sái (đây chỉ là nguyện vọng của ta, ta còn chưa thấy qua bộ

dáng chuyên kiếp của chính mình, nếu gien hẳn tốt một chút, ta cũng muốn mình đẹp hơn một chút) kết bạn với Sở phụ tuần mã (coi diện mạo Sở Thương sẽ rõ), hai người mới gặp đã thân, thông minh sáng dạ, đối với đối phương ái mộ không thôi. Có lẽ bọn họ thi thố ngâm thơ, phong hoa tuyết nguyệt, có lẽ từng chạm cốc vui vẻ, đốt đuốc nói chuyện dưới trăng. Nếu không phải một ngày Sở phụ nhất thời hứng khởi, mời Úy Cầm Lam về nhà làm khách, có lẽ bọn họ sẽ mãi là bạn tốt với nhau. Nào biết từ ngày hôm đó, Úy Cầm Lam thấy được thê tử phong hoa tuyết đại của băng hữu (cũng chiếu theo diện mạo của Sở Thương sẽ biết), có lẽ nàng tài trí hơn người, nhiều mặt trí tuệ cũng mỹ mạo, mới có thể khiến cho Úy Cầm Lam ngày ngày ôm mộng tương tư. Khát vọng có được nàng giống như tâm ma, càng ngày càng mãnh liệt, tra tấn cuộc sống hằng ngày của hắn không yên, rối rục, ác niệm hắn dâng cao, bày mưu hãm hại băng hữu thông đồng với địch bán nước, tước Sở gia tịch thu gia sản, giết chết không tha, lại dùng kế cứu mạng Sở mẫu, bố trí xong xuôi, ngày ngày ân cần, thiên trường địa cửu, mặc cho nữ tử cương liệt chống đỡ cũng chỉ là người mềm yếu, phó thác cho hắn, Úy Cầm Lam lo lắng ân cần, mưu kế đến cuối cùng, rối rục được như mong muốn, ôm mỹ nhân về. Đáng tiếc năm đó diệt cỏ không diệt tận gốc, hậu sinh Sở gia Sở Thương không biết vì sao trốn thoát, cũng là tai họa mười tám năm sau khiến Úy gia diệt môn.

Về phần Sở Thương là môn chủ gì, không được rõ lắm, nhưng ta có thể kết luận thế lực của hắn vô cùng lớn. Úy Cầm Lam là tể tướng đương triều, nghe nói quyền khuynh thiên hạ, một người như vậy có thể tung hoành quan trường hơn mười năm, hắn cũng đã thiết lập mạng lưới mối quan hệ cho mình, trong phủ cũng có thể có một đội nhân mã vì hắn bán mạng. Tuy rằng ta không biết được Sở Thương dùng biện pháp gì khiến cho toàn Úy gia diệt môn, nhưng mặc kệ hắn dùng phương pháp gì, cũng đủ chứng minh hắn là một người có thế lực và năng lực, căn bản không úy kỵ triều đình và quan hệ của Úy gia, cũng có thể vì hắn làm việc cực kỳ cẩn thận, tuyệt không lưu lại dấu vết, khiến cho người khác không tìm được manh mối.

Mà Nguyệt Nương kia xem ra cũng không phải có quan hệ bình thường với Sở Thương, phán đoán từ mấy lời cuối cùng của Nguyệt Nương, nàng hẳn là cấp dưới của Sở Thương, nhưng chẳng qua cũng là bị Sở Thương chọc giận mới cố ý đấu với hẳn. Nàng có thể gọi thẳng tên của môn chủ, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, tựa như bằng hữu khác với cấp dưới, chỉ là trong lời nói lại hàm chứa sự ám muội không nói rõ, giống như so với mỗi quan hệ bằng hữu lại thêm vài phần. Vô luận thế nào, ta có thể khẳng định, nữ nhân này trong lòng hẳn có một địa vị đặc biệt.

Nếu là như thế, nữ nhân này có thể giúp đỡ ta. Ta căn cứ môi, từ những lời nói vừa rồi, ta nghe ra đối với cách làm của Sở Thương có chút không đồng tình, ta có thể nghĩ biện pháp để lợi dụng.

Còn có một điều đáng ăn mừng là, rốt cục ta cũng biết đầy đủ tên của thân thể này, nếu ngay cả cái này cũng không biết, rất dễ dàng trước mặt bọn họ lộ ra sơ hở, thật đúng là phải cảm ơn Nguyệt Nương trong lúc kích động thốt ra. Úy Lam Tuyết, cái tên rất êm tai. Thiên kim tế tướng đương triều, hiếu tri thức lễ nghĩa, thanh tao nhã nhặn đoan trang, đây là tin tức tình lần trước biết được, ta nhú nhú mày, cái này so với tính cách ta khác xa, giả trang nàng độ khó rất cao, quá dễ dàng cho người khác thấy sơ hở.

Làm thế nào mới tốt? Hay là ta cũng bắt chước nhóm đồng chí xuyên qua mắt trí nhớ? Sở Thương sẽ tin tưởng sao? Giả điên còn dễ hơn, đối mặt với hẳn, ta tình nguyện giả điên, không cần tự hỏi hẳn đang mưu tính cái gì. Ta âm thầm quyết định, nếu quả thực tới đường cùng, sẽ giả điên để giữ mạng sống.

Trong lúc suy nghĩ trăm chuyển ngàn hồi, ta cảm giác có người đi từ gian ngoài vào buồng trong, đứng trước giường ta. Là Nguyệt Nương? Ta nhắm chặt hai mắt, giả bộ ngủ như trước, trong lòng suy tính đối sách, lại nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên: "Úy cô nương?"

Ta nhắm mắt bất động, nàng khẽ cười một tiếng: "Đừng làm bộ, ta biết người tỉnh rồi".

Trong lòng ta âm thầm cả kinh, sao nàng lại biết? Lại sợ nàng lừa ta, bất động như cũ, chỉ nghe nàng lười biếng uy hiếp: "Người tin hay không, ta có mấy chục loại phương pháp khiến cho người "không thể không" tỉnh, mỗi một loại, làm cho người thống khổ nhiều lần so với không tỉnh".

Nữ nhân này xem ra cũng không phải quả hồng mềm, muốn mượn sức nàng chỉ sợ không dễ dàng. Trong lòng ta thở dài, mở mắt, đánh giá mỹ nhân xinh đẹp trước giường, xinh đẹp tuyệt luân như đúng ta lường trước, mặt như phù dung liễu như mi, trang sức trang nhã phù hợp với phấn son. Thấy ta mở mắt ra, mỹ nhân lộ vẻ đặc ý. Xem chừng nàng hai bốn hai lăm tuổi, váy lụa đỏ sậm, lộ ra bộ ngực sữa lớn, lối ăn mặc cực kỳ giống trang phục Đại Đường. Trong các trang phục của các triều đại Trung Quốc xưa, ta thích nhất chính là của Thịnh Đường, nhờ lối suy nghĩ văn minh tự do đời Đường, phong cách trang phục Đường Triều chắc chắn là gọi cảm nhất, lộ da thịt nhiều nhất có thể đem đến cho nữ tử sự xinh đẹp nhất. Thành thị ta ở kiếp trước được xưng là "Hỏa lò", cho nên ta sợ nhất là mùa hè, mặc dù cực thích ăn mặc mát mẻ, đáng tiếc dáng người quá mức châu tròn ngọc sáng, các loại dây lưng đều không vừa cho nên chỉ có thể ở nhà mặc cho đỡ ghiền, khi đó nghĩ đến nhiều nhất đó là thẩm mỹ Đại Đường thật có khoa học, lấy nữ tử béo làm đẹp lại không sợ lộ, quả thực ghen tị muốn chết!

Không biết hôm nay làm dân chúng Thiên Chiếu Hoàng Triều, có giống Đại Đường như đúc hay không, nếu thật vậy thì tốt quá, rốt cục ta có thể ăn bao nhiêu hải sản cũng không sợ mập. May mắn không phải Tá Thi Hoàn Hồn đến thời kỳ lịch sử ta biết, sử học của ta cũng không tốt, lại không muốn thành cường nhân YY làm thay đổi lịch sử, ta chỉ muốn an phận bình thường sống qua ngày mà thôi.

"Người không phải hiếu kỳ vì sao ta biết người tỉnh chứ?" Nguyệt mỹ nhân nào biết trong đầu ta suy nghĩ linh tinh cái gì, thấy ta không nói lời

nào đoán đang nghi ngờ cái này, ta cũng không phản bác, vừa không thừa nhận vừa không phủ nhận. Nàng thản nhiên cười, nói tiếp, "Ta chú ý tới hô hấp của người hỗn loạn, không bình thản như lúc hôn mê, liền biết người đã tỉnh".

Có thể nghe được hô hấp của ta? Nói như vậy, Nguyệt mỹ nhân biết võ công? Hơn nữa chỉ sợ không hề kém. Ta nghĩ đến trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ có võ lâm cao thủ nội lực cao cường, mới có thể nghe được hô hấp người nấp trong bóng tối.

Ta bất động thanh sắc giấu tất cả tin tức thu thập được vào trong đầu, bình tĩnh nhìn nàng, một chữ cũng không nói. Nguyệt mỹ nhân nhìn ta, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, rõ ràng biểu tình quá mức bình tĩnh sau khi tỉnh của ta làm nàng giật mình, nàng nhú nhú mày, hoài nghi nói: "Người không thể nói, hay là không muốn nói?"

Ta nở nụ cười, nhìn mặt của Nguyệt mỹ nhân, lấy hành động thực tế phủ định nghi vấn của nàng, mở miệng nói: "Ta phải ăn cơm!"

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đến bây giờ ta hồi tưởng lại biểu tình trên mặt Nguyệt mỹ nhân lúc ấy, vẫn là nhịn không được muốn cười to. Mắt nàng tròn tròn, vẻ mặt không hiểu gì.

Quá kỳ quái, hiển nhiên chưa bắt kịp kiểu suy nghĩ của ta, lấp bắp nói: "Người, người nói cái gì?"

Ta thở dài, lời ta nói không đến nỗi khó hiểu vậy chứ? Không phải người nào cũng bắt được nhịp với mình, lâu lâu cũng phải có vài người như vậy.

Tốt nhất là phải giảm tốc độ cho phù hợp với người khác thôi. Ta lắc đầu, đành nghiêm túc thuật lại một lần: "Ta muốn ăn cơm, ta đói bụng".

Cơm rượu đây bàn.

Đồ ăn thực mỹ vị tinh xảo, ta tận lực kiềm chế tâm tình giống như quý đỏi đầu thai, làm theo đúng thân phận thiên kim tế tướng Úy Lam Tuyết.

Thức lễ, khí chất nhã nhặn lịch sự đoan trang, bất quá giống như không thành công. Bởi vì ngồi ngay trước mặt ta là Nguyệt mỹ nhân.

Nụ cười mang theo kinh ngạc và quan sát ta, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia thú vị.

Ta liếm liếm môi, nhìn trái nhìn phải, ở cổ đại có khăn lau miệng không? Nguyệt mỹ nhân thấy thế cười khẽ, lộ ra chút thiện ý.

Một mảnh lụa được đưa đến trước mặt ta. Ta mỉm cười biết ơn, hào phóng nhận lấy. nhẹ nhàng lau khước môi bị bẩn.

"Giặt sạch sẽ trả cho người". Ta dùng xong, cầm trong tay ngẫm ngía, ta còn cảm thấy được khăn tay vẫn là thuận tiện hơn. Tấm lụa trắng làm từ tơ tằm trắng chính gốc, trên đó thêu một đóa hoa không rõ tên, nhưng tú công thập phần tinh xảo.

"Không cần khách khí, là Nguyệt Nương không chuẩn bị chu toàn". Nguyệt mỹ nhân cũng khách khí theo.

"Đây là chỗ nào?" Ta nhìn Nguyệt Nương, thám thình tin tức, kỳ thật cũng không trông cậy này thật sự trả lời ta.

"Ý hồng lâu".Không nghĩ tới Nguyệt mỹ nhân thật sự trả lời.

Ý hồng lâu? Cái tên này, thông tục như vậy chính là....., lòng ta mơ hồ có chút linh cảm: "Thanh lâu?"

"Thanh lâu".Nguyệt mỹ nhân đáp lại rất thản nhiên, ánh mắt lại hơi thâm sâu, nhìn ngược lại ta, ít nhiều có điểm dò xét.

Ta thản nhiên đáp lại ánh mắt của nàng, không chút khinh bỉ và coi thường, chỉ là một câu hỏi đơn thuần mà thôi. Phát hiện điểm này, nụ cười của Nguyệt mỹ nhân vừa thoải mái vừa thương thức.

Ta nghĩ ta sẽ có cơ hội cao đạt được hợp tác với nàng. Nữ tử cổ đại, địa vị xã hội cực kỳ thấp kém, nếu là nữ tử thanh lâu, càng có thể nói là mệnh bạc, các nàng sống trong tầng lớp thấp nhất của xã hội, là đồ chơi của đám nam nhân, nam nhân một bên chơi gái chơi xuân, tuyển lựa ca vũ xinh đẹp, thuận tiện làm kỹ nữ, phong lưu khoái hoạt, một bên rất mờ ám quyến luyến làm chuyện bán thiu trong thanh lâu.

Trong mắt nữ tử bình thường, thanh lâu là nơi không đứng đắn, nữ tử thanh lâu lại là nữ tử dâm đăng. Qua thời gian lâu dài, tư tưởng này biến thành sự kỳ thị thâm cãm cố đố trong lòng quần chúng, trở thành sự miễn cảm cho nữ tử thanh lâu. Ta biết biểu hiện của ta rất tốt, thực ra ta cũng không phải thực sự là Úy Lam Tuyết, cho nên sự thản nhiên của ta không phải giả bộ, đến từ thế kỷ hai mốt, hiểu được ít nhiều tình cảnh của nữ nhân thanh lâu, ta đối với các nàng không có kỳ thị, chỉ có đồng tình. Ở trên mạng ta từng thấy một đoạn về nữ tử thanh lâu.

Bình luận --

Sinh như hoa rơi, chết như nước chảy, nhẹ như hạt bụi, trôi nổi như bèo, mặc dù phản kháng không hề khuất phục, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh xâm hại đùa giỡn. Một câu của Lí Bạch đã nói toạc ra: "Dĩ sắc sự tha nhân, năng đắc kỉ thời hảo(1)?" Lưu Hy Di lại thẳng thắn: "Đãn khán cổ lai ca vũ địa, duy hữu hoàng hôn điều tước phi(2)". Khó trách Đỗ Thu Nương phải viết xuống "Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi(3)". Khi một hồng nhan nữ tử bị vớt vào tầng lớp cuối cùng trong xã hội phong kiến, "Một khi xuân tận hồng nhan lão(4)", chính là lúc "tịch mịch ngô đồng thâm viện(5)" trong ngày "Mộng đề trang hề hồng lan can(6)". Lấy sự xinh đẹp phôi bày cho người khác chơi đùa, đây là bi kịch đau tận xương tủy.

Dĩ sắc sự tha nhân, năng đắc kỉ thời hảo: Nhan sắc hiển cho người, mấy đời tươi mãi thế (trích "Thiếp bạc mệnh" - Lý Bạch)

Đãn khán cổ lai ca vũ địa, duy hữu hoàng hôn điều tước phi: còn chẳng chỉ là nơi đài ca vũ xưa, mấy con chim sẻ bay lượn trong buổi chiều tà "Xưa nay xem hoan nhạc, tịch dương tích điều sâu" (Trích "Bạch đầu ngâm" - Lưu Hy Di)

Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi: Hoa nở đương độ đẹp thì phải bẻ ngay, để khi xuân tàn hoa rụng, chỉ bẻ

được cảnh không "Hoa đương đẹp phải bẻ luôn, chớ đừng rước cảnh buồn không hoa" (Trích "Áo tơ vàng" - Đỗ Thu Nương)

Một khi xuân tảo hồng nhan lão: hồng nhan thắm thoát xuân qua. (...)

Tịch mịch ngô đồng thâm viện: trích "Tương kiến hoan kì 2" của Lý Dục.

Mộng đề trang hề hồng lan can: lệ hồng trong mơ ngồn ngang trên má phấn. (Trích "Tỳ bà hành" - Bạch Cư Dị)

Nguyệt Nương này, dung mạo vô song, lại mang trong mình võ công cao cường, làm sao không có chỗ dung thân? Ẩn mình trong thanh lâu, có lẽ có ý đồ khác, bất quá, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần quan tâm lễ nghĩa hành động, cũng có thể xem là một vị kì nữ. Nhớ tới trong "sử sách" có lưu danh những ca kỹ bậc nhất Tiết Đào, Tô Tiểu Tiểu, Liễu Như Thị, Trần Viên Viên, Lí Sư Sư, Đông Tiểu Uyển, phong tình vô hạn, người nào không phải lãnh đạm tự nhiên, tâm thái thùy mị, ca từ thi phú, ai cũng thông hiểu....., nay lại nhìn vị Nguyệt mỹ nhân trước mắt, mới cảm thán chớ trách Bạch lão tiên bối phải xuất thơ: "Khúc bãi thường giao thiện tài phục, Trang thành mỗi bị thu nương đổ. Điền đầu ngân bí kích tiết toái, Huyết sắc la quần phiên tửu ố(7)"

Khúc bãi thường giao thiện tài phục, Trang thành mỗi bị thu nương đổ. Điền đầu ngân bí kích tiết toái, Huyết sắc la quần phiên tửu ố: mỗi lần đàn xong một khúc đều làm giới thiện tài khan phục, mỗi lần trang điểm xong đều bị các cô gái khác ghen tị. Hoa điền ("điền đầu" chỉ loại tram có chạm hoa) lược bạc gõ nhịp gãy cả, quần lụa màu huyết dụ của nàng bị rượu vấy lên làm ố. (Trích "Tỳ bà hành" - Bạch Cư Dị).

"Hắn muốn ta làm cái gì?" Ta thản nhiên hỏi, Sở Thương "vứt" ta ở thanh lâu, chỉ có thể vì một lý do duy nhất, lẳng nhục.

Cho dù ta có chết hẳn cũng không buông tha, chẳng qua ta muốn xác định lại, người kia, có thật là biến thái tới mức này hay không, "Tiếp khách?"

Nguyệt mỹ nhân chần chờ một chút, nhẹ nhàng gạt đầu, trong ánh mắt tán thưởng mang theo một tia xin lỗi. Ta nở nụ cười, người thì có lỗi gì? Chỉ là người thay kẻ khác làm việc, ta hạ mi mắt, trong đầu lướt qua nghi vấn, nếu bị giam cầm ở thanh lâu, ta lại không muốn bán mình, còn có thể làm cái gì?

Không bán thân, hình như chỉ có thể bán tài. Nữ tử thanh lâu cổ đại mỗi người phải biết ca múa đàn hát, cầm kỳ thi họa, nhưng mà, trong lòng thờ dài, ta nào có tài nghệ gì hơn người? Kỹ năng mưu sinh kiếp trước là thiết kế đồ họa, cả ngày ôm cái máy tính, tuy rằng cũng liên quan đến việc mỹ thuật tạo hình, nhưng so với "Cầm kỳ thi họa" thì khác biệt một trời. Lọc lợi kỹ càng nào bộ, vẫn là không có gì dùng được. Cờ? Chỉ biết trò năm quân. Đàn? Từ năm mười lăm tuổi có học qua, nhưng ở chỗ này có đàn ghi ta sao?

Về phần ca múa đàn hát....., ta nhú mày, đột nhiên trong đầu xẹt qua ý nghĩ, nhớ lại trước kia xem văn xuyên không trên Tấn Giang, các đồng chí xuyên về quá khứ nào có buồn rầu như ta? Mặc kệ là ở thâm cung đại nội hay thanh lâu nhân gian, chỗ nào cũng dùng tốt như nhau. Nhiều ca khúc hiện đại như vậy mà ta không sử dụng, uống công trước kia mỗi lần đi KTV đều ôm mic không buông, đúng là "Ác bá" hàng đầu. Ta âm thầm hổ thẹn, vẫn là quần chúng nhân dân quảng đại có trí tuệ, ta quả thật đã làm mất mặt người hiện đại rồi.

"Ta có thể ca múa hay không, không bán thân?" Phải thương lượng, lấy được điều kiện mới có lợi thế.

"Úy cô nương, trước giờ người ở chốn khuê phòng, chắc không biết Ý Hồng Lâu là thanh lâu đứng đầu kinh thành". Xem ra Nguyệt mỹ nhân cũng

là cao thủ đàm phán, "Cô nương của Ý Hồng Lôu chúng ta, mỗi người đều tài nghệ song tuyệt". Ngụ ý, cái gọi là tài nghệ của tiểu thư khuê các, làm sao theo kịp cô nương ở nơi đây.

"Ta cam đoan biểu diễn không giống các nàng?" Xem ra nàng không phải người dễ mềm lòng, muốn thuyết phục nàng ít nhất phải có chứng cứ khiến nàng tin tưởng, "Ta hát cho người nghe một khúc, được chứ?"

Nguyệt mỹ nhân nhú hàng mi đẹp, vuốt cằm đồng ý.

Suy nghĩ một chút, chọn bài "Hoa rơi nước chảy" của Thái Cầm, khá phù hợp với tâm tình thê lương của nữ tử thanh lâu.

"Ta giống như hoa rơi trong dòng nước,

Theo nước chảy nhẹ nhàng về biển người,

Biển người mịt mù không biết đang ở đâu,

Chỉ cảm thấy thiếu một tình yêu,

Ta giống như hoa rơi theo dòng nước,

Theo dòng nước chảy về biển người,

Tìm kiếm tình yêu trong biển người mờ mịt,

Cuối cùng vẫn cảm thấy chỉ thêm phí hoài tâm tư,

Từ khi bắt đầu ta đã quanh quẩn,

Về sau ta cũng đang quanh quẩn,

Quanh quẩn trong biển người mờ mịt,

Tìm kiếm tình yêu trong biển người mênh mông,

Cuối cùng cũng biết đã hao phí tấm lòng,
Từ khi bắt đầu ta đã quanh quẩn,
Về sau ta cũng đang quanh quẩn,
Quanh quẩn trong biển người mờ mịt,
Bao lần trải qua phong sương,
Ta nhận hết lạnh lẽo thê lương,
Người yêu đang ở đâu, ở nơi nào,
Ta giống như hoa rơi trong dòng nước,
Theo nước chảy nhẹ nhàng về biển người,
Biển người mịt mù không biết đang ở đâu,
Chỉ cảm thấy thiếu một tình yêu".

Ta vừa hát vừa để ý phản ứng của Nguyệt mỹ nhân, quả nhiên, giống như ta mong muốn, hai mắt nàng xuất hiện tia sáng kì dị, vẻ mặt kì dị. Trong lòng ta lại càng nắm chắc, ca bài hát càng uyển chuyển triền miên, cũng may chất giọng của Úy Lam Tuyết không phụ lòng ta. Kiếp trước thanh âm của ta vốn đã không tồi, lúc ca hát ở KTV lúc nào không giành được sự chú ý của cả khán phòng? Không nghĩ tới âm vực của Úy Lam Tuyết so với ta kiếp trước còn đẹp hơn vài phần.

"Như thế nào?" Ta thăm dò phản ứng của Nguyệt mỹ nhân, kỳ thật trong lòng biết mình đã làm cho nàng dao động. Nếu nàng còn không phục, ta còn chuẩn bị thêm...một bài nữa, thuận tiện ra luôn bản lĩnh học được trong hơn ba năm làm cán bộ công đoàn ở công ty điện tín, cho nàng chép.

Lại đưa thêm mấy điệu múa hiện đại nàng tuyệt đối chưa hề thấy qua, hoàn toàn đem nàng chấn động đến ngã ngửa.

"Rất đặc sắc". Nguyệt mỹ nhân nhiệt tình tán thưởng, "Khúc này là do Úy cô nương viết?"

"Chê cười!" Ta phải giữ cái mạng này, bất chấp luôn vấn đề đạo đức đạo văn hay không.

"Người đời đều nói Úy cô nương biết tri thức lễ nghĩa, nhã nhặn lịch sự, đoan trang tao nhã, không nghĩ tới Úy cô nương vẫn là một vị tài nữ". Mắt Nguyệt mỹ nhân tỏa sáng như phát hiện ra châu lục mới.

Ta nhanh chóng ngắt lời ca ngợi của nàng, còn tang bốc ta như vậy, ta trong lòng có quý xấu hổ đến phải đào lỗ mà chui xuống đất: "Như vậy, như ta vừa nói lúc nãy bán nghệ không bán thân....."

"Không được". Không nghĩ tới Nguyệt mỹ nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vừa mới khen không ngừng miệng, giờ lại một câu nháy ra cắt đứt hết.

"A?" Ta hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ cự tuyệt, nhất thời ngây ngốc

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Nàng nói, không được!

Đầu ta nhất thời xuất hiện ba vạch đen. Không thể tin nhìn nàng, trong lòng kêu thảm thiết. Vì sao? Vì sao thủ đoạn của từng đợt từng đợt đồng chí xuyên qua, tới tay ta thì vấp phải trắc trở? Chẳng lẽ nhóm đồng chí xuyên không này đều gạt ta? Nhưng không có khả năng người nào cũng gạt ta nha?

"Úy cô nương, người nên biết nguyên nhân người bị đưa đến Ý Hồng Lô, Sở Thương...., hẳn không quan tâm đến tài nghệ của người". Trong lời của Nguyệt mỹ nhân giống như có bùa ngãi, trong thời gian ngắn ngủi nện cho ta một phát đến hồn phi phách tán - hồn vía lên mây.

Ta nhất thời tỉnh táo lại, ta cứ đinh ninh rằng chính mình có thể bán nghệ không bán thân, lại không ngờ thì ra mặc kệ ta có tài đức gì hay không, đều không thể thoát khỏi vận mệnh của mình. Bởi vì ta không giống những người khác, ta bị giam cầm trong này, hơn hết là càng nhiều người đến tra tấn ta, nhục nhã ta, mới là mục đích báo thù của Sở Thương. Hẳn không cần biết ta có tài nghệ xuất chúng hay không, có thể giúp Ý Hồng Lô kiếm được nhiều tiền hay không. Muốn ta bán mình, là mục đích duy nhất của hẳn, ta có tài, có thể cho ta tiếp khách cao quý một chút, nếu không có gì, thậm chí hẳn có thể, tìm kẻ thô lậu ghê tởm, có ham mê biến thái cho ta tiếp. Rốt cục ta cũng hiểu hẳn hận Úy Lam Tuyết đường nào, nhận ra sự thật rõ ràng, ta khóc không ra nước mắt, tê liệt ngồi trên ghế.

"Úy cô nương....." Nguyệt Nương nhăn mày, giống như có chút lo lắng.

Trong lòng ta cười lạnh, Nguyệt mỹ nhân này, sớm biết kết quả như vậy, còn để ta khờ khạo theo nàng mặc cả, rõ ràng muốn trêu đùa ta. Ưông công ta còn muốn lấy lòng nàng mưu cầu chút lợi, xem ra đường này cũng không thông, cũng do ta ngớ nga ngớ ngẩn, ngẫm lại nàng và Sở Thương kia có mối quan hệ ám muội không rõ, sao có thể giúp ta?

"Ta hiểu, các người khi nào muốn ta tiếp khách?Đêm nay?" Ta không phải cam chịu chấp nhận sự thật, chẳng qua biết lúc này đối nghịch với bọn chúng không ích gì, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, không phải sao?

Nguyệt Nương thấy ta không khóc không nháo, qua một lúc thất thần thân nhiên chấp nhận hiện trạng, có chút giật mình. Nàng đánh giá ta một lúc lâu, dường như muốn nhìn suy nghĩ trong đầu ta, đáng tiếc mắt ta chỉ lộ ra một ý - hờ hững!

Nàng nhìn không ra cảm xúc khác của ta, ngậm một tiếng: "Thân thể Úy cô nương vừa hồi phục, còn suy yếu, ba ngày sau mới đón khách đi".

Giọng nói của nàng có phần tỏ ý tốt, trong lòng ta cười lạnh, không chút cảm kích: "Giờ ta phải tắm rửa, Nguyệt ma ma không có gì mời ra ngoài".

Nàng nhìn ta, thở dài, biết mất đi lòng tin của ta, ta sẽ không xem nàng là bằng hữu, cũng sẽ không dễ dàng tin nàng. Nàng đứng lên, dịu dàng nói: "Ta bảo người chuẩn bị nước tắm đem lại đây, ba ngày này, người nghỉ ngơi cho tốt". Dứt lời xoay người ra ngoài, đóng cửa phòng.

Ta ngả người trên ghế, trong lòng tính toán đường thoát. Đánh giá gian phòng này, nếu muốn chạy ra ngoài.....? Thâm tâm cũng biết đây căn bản không phải là chuyện dễ dàng, nếu không nữ tử thanh lâu cổ đại không biết chạy hết bao nhiêu người. Tú bà có bản ,lĩnh mở kỹ viện, khẳng định quan

hệ với quan phủ sẽ vô cùng tốt, từ xưa đến nay quan trường đen tối, trong thế giới trước kia ta biết không ít, chữ từ miệng quan, tùy theo bọn họ nói, sống có thể nói thành chết, trắng nói thành đen cũng chẳng có gì nghiêm trọng, huống chi sau lưng nàng còn có Sở Thương quý quái kia chống lưng. Các tú bà thanh lâu bình thường còn nuôi rất nhiều đầy tớ hung ác, với những cô nương không biết nghe lời có vô số thủ đoạn đối phó. Thấy những cô nương từng bỏ trốn bị trừng trị, tư tưởng bỏ chạy dù có hình thành cũng không dám thực hiện. Đây không phải là không có khả năng, đừng nói nữ tử cổ đại kiến thức không nhiều lắm, cho dù là phụ nữ hiện đại, đối mặt với kẻ xấu không dám phản kháng cũng là tình huống bình thường. Kiếp trước ta từng xem qua bài báo chấn động: một nữ sinh Mỹ, bị người ta bắt nhốt trong nhà, giam cầm mười năm, bắt làm nô lệ, khoảng thời gian đó có rất nhiều cơ hội chạy trốn, thậm chí có lúc chỉ có một mình ngoài đường, nhưng cuối cùng cô bé vẫn quay về, bởi vì sợ hãi. Đây là hội chứng Stockholm điển hình, người đang trong trạng thái cực kỳ sợ hãi, vì bảo tồn tánh mạng, sẽ tuyệt đối nghe lời!

Nhưng ta thì vẫn có chút ý chí sinh tồn, không phải loại người nội tâm yếu ớt, có lẽ bởi vì đối với ta không còn gì phải cực độ sợ hãi nữa, không biết sợ là gì nữa. Ta nhất định phải tìm cách trốn đi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm. Đứng lên, đẩy cửa sổ ra, trong lòng đột nhiên rung mình, phòng này là trên lầu cao nhất của nhà ba lầu, ngoài cửa sổ có cây đại thụ, cành lá xum xuê, từng tán lá mở rộng, nhưng cách cửa hơn bốn năm thước, căn bản không với tới. Trong viện có người áo xanh vạm vỡ tuần tra, cách một lúc lại có hai người đi qua, cho dù nghĩ ra biện pháp thành công từ cửa sổ nhảy ra ngoài, trong viện cũng phải vắng vẻ, chưa nói đến khả năng có nhân vật bí mật ẩn thân, rất dễ dàng bị phát hiện.

Cẩn cẩn môi, mở cửa ra, hai gã sai vặt đứng hai bên, thấy ta hơi cúi người, cười nói: "Nguyệt Nương nói cô nương trong phòng nghỉ ngơi, cô nương cần gì, cứ phân phó tiểu nhân làm là được".

Lòng hiểu ra đây là người canh giữ ta, cũng không giận, thản nhiên cười một cái đóng cửa. Chỉ liếc mắt, ta lập tức nhìn ra mình đang ở lầu chính trong thanh lâu. Lối kiến trúc so với đại viện thanh lâu thường thấy trong TV không khác nhiều lắm, kết cấu ba tầng lầu gỗ theo hình tứ phương, tổng cộng có ba tầng, chính giữa là một đại sảnh rộng, bày hơn mười cái bàn tròn lớn, bốn phía xung quanh đại sảnh là hành lang uốn khúc nối các tầng lầu giống trong phim, lầu dưới cùng đều là ghế lô, lầu hai lầu ba là khuê phòng của các cô nương. Giờ phút này là thời gian đèn hoa rực rỡ, hành lang đại sảnh kín người hết chỗ, quá nhiều tai mắt, muốn từ đây ra ngoài, quả là khó như lên trời.

Có người gõ cửa. Là sai vặt nâng thùng gỗ tiến vào, trong tay một người mang theo hai thùng nước bốc khói, một cô gái váy hồng mười ba mười bốn tuổi đi phía sau, nhìn thấy ta thì hạ người: "Cô nương, ta gọi là Tiểu Hồng, Nguyệt Nương nói ta đưa nước tắm cho ngài". Ta lạnh lùng gật đầu, thấy nàng chỉ huy người đem thùng gỗ tới sau tấm bình phong trong phòng, lại lú lú sai người mang nước nóng vào, xong phân phó bọn họ tiếp tục đi lấy nước.

Ta mắt lạnh nhìn mấy người đó vội vàng tới lui, ngồi trên ghế dựa không nói một lời. Hai gã sai vặt tức tối nhỏ giọng nói thầm: "Sao Nguyệt Nương không cho cô nương đi dự phòng tắm rửa, cứ phải đem nước nóng đến đây phiền toái như vậy?"

Chỉ nghe tiếng Tiểu Hồng nhỏ giọng khiển trách: "Làm tốt việc của các người là được, không nên nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy".

Người nàng nhỏ nhắn, nhưng khi nói chuyện rất có khí thế, hai gã sai vặt không dám oán giận nữa, liền nói đi lấy thêm nước chạy lấy người. Thì ra ở chỗ này còn có dự phòng chuyên dụng, ta còn nghĩ giống như TV chiếu, nữ nhân cổ đại đều tắm rửa trong khuê phòng chứ. Nguyệt Nương kia thuận theo ý ta, ước chừng chỉ vì muốn nhốt ta trong phòng, ít sinh sự đi? Vất vả chờ mấy gã sai vặt đem nước đổ đầy thùng gỗ, ta đi vào trong,

thấy Tiểu Hồng đang rải hoa vào thùng, thấy ta tiến vào, Tiểu Hồng lạnh lợi đi lại, muốn cởi quần áo cho ta: "Cô nương, nước nóng chuẩn bị xong rồi, Tiểu Hồng hầu hạ cô nương tắm rửa".

Ta tránh tay nàng, thân nhiên nói: "Không cần, người ra ngoài đi".

"Nhưng mà..." Tiểu Hồng cắn cắn môi, vẻ mặt có chút khó xử, "Nguyệt Nương dặn ta....."

"Đi ra ngoài!" ta lạnh mặt, ta không cần cơ sở ngầm lúc nào cũng nhìn chăm chăm mình.

Tiểu Hồng thấy sắc mặt ta không tốt, thông minh ngậm miệng, thức thời đi khỏi phòng trong, thả màn che tơ tằm màu hồng trên cổng vòm xuống. Trẻ con trong thanh lâu, quả nhiên có mắt nhìn, biết quan sát sắc mặt người khác, khiến người ta vui lòng.

Đưa tay nghịch nước ấm trong thùng, thực nóng, không phải độ ấm ta thích. Ánh mắt đảo tới bàn trang điểm, nhìn đến gương đồng bên trên, trong lòng khẽ động, ta tới đây đã bảy tám ngày, còn chưa có cơ hội nhìn xem thân xác này lớn lên rồi cuộc có bộ dáng gì.

Mãi nghĩ đến gương mặt xa lạ sẽ xuất hiện, khi thực sự thấy rõ hình ảnh trong gương, đã khiến ta lắp bắp kinh hãi. Người trong gương, mắt to, mày rậm, mũi hơi thấp, đôi môi nhỏ nhắn, còn có mái tóc đen bóng mềm mại dài tới hông, không có chỗ nào là không giống bộ dáng của ta ở thế kỷ hai mươi mốt. Nhưng là, hình ảnh trước mắt này, là ta, lại không phải là ta, ngũ quan của nàng cùng ta là độc nhất vô nhị, lại vô cùng gần gũi, đây chính là thân hình kiếp trước ta từng khát vọng để mặc được tất cả các loại quần áo, cho nên gương mặt mập mạp trước kia hiện tại biến thành mặt trái xoan. Làn da trắng trẻo trơn mịn giống ta y chang năm mười tám tuổi, rõ ràng Úy Lam Tuyết này còn rất trẻ, hẳn sẽ không vượt qua mười tám tuổi. Ta sung

sửng phát hiện, bộ dáng trẻ trung của mình gầy đi, miễn cưỡng có thể xem là mỹ nhân.

Ta xoa hai má gầy gầy của mình, khuôn mặt giống nhau như đúc làm cho lòng ta sinh ra một chút ảo giác, làm cho ta cảm thấy được ta chính là Úy Lam Tuyết, Úy Lam Tuyết chính là ta. Ta thực vừa lòng với bộ dáng của mình, từ xưa hồng nhan đều bạc mệnh, diện mạo thanh tú nhưng chưa đủ kinh diễm có thể sẽ là một nữ nhân có cuộc sống bình thường, hơn nữa đột nhiên nghĩ tới kiếp trước áp dụng hàng trăm biện pháp giảm cân cũng không làm ta gầy đi, trong lòng ta lại vui vẻ gấp đôi.

Vỗ về cái cổ mảnh khảnh, ánh mắt ta rơi xuống mảnh hắc ngọc, bất giác ngẩn ra. Miếng hắc ngọc này, rồng cuộn về trời tinh xảo, miệng rồng phun ra một ngọn lửa, chính là mảnh ngọc bội Minh Diễm chota. Giấc mộng đó, đúng là thật? Ta vẫn cho rằng đó chẳng qua chỉ là giấc mơ mà thôi, lúc này nhìn đến mảnh hắc ngọc trên cổ, ta mới giật mình, Minh Diễm thực sự đã vào trong giấc mộng của ta, đưa cho ta miếng ngọc này.

Tưởng tượng đến ánh mắt sáng ngời như đèn trời, dịu dàng như nai con của nó, ta liền hiện lên một tia nhu tình. Minh Diễm, cảm ơn người. Dây buộc ngọc không biết vì sao ngắn đi, ta nhớ rõ trong mộng dài đến trước ngực, giờ lại hoàn toàn treo trước cổ ta, không mau buông ra, sẽ siết đến không thoải mái, nhưng cũng không thể gỡ ra. Ta kéo kéo sợi dây tơ không ra tơ, dây không ra dây, nhưng lại rắn chắc vô cùng, để ý một chút, sợi dây này lại không có nút thắt, sờ soạng một vòng, thật sự không có đầu gút, mới hiểu ra cái gì gọi là thần vật, không gì sánh được.

Có nó, thật sự có thể liên hệ với Minh Diễm sao? Nếu thật có thể liên hệ, nó có thể giúp ta thoát khỏi thanh lâu không? Trong lòng ta nhẹ giọng gọi - Minh Diễm? Minh Diễm? Minh Diễm? Sau một lúc lâu, vẫn không có người trả lời, trong phòng cũng không có biến hóa kỳ lạ gì. Sao thế này? Minh Diễm sẽ không gạt ta, nếu không sẽ không đeo ngọc vào cho ta. Chẳng lẽ không nghe? Hay là bạn quá không tới được? Hoặc là ngọc này

cần khâu quyết? Ta miên man suy nghĩ nửa ngày, chính mình cũng không có đáp án, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, trở lại xem thùng gỗ, nước đã hạ nhiệt, lập tức cởi quần áo, bước vào thùng gỗ.

Ừm...., thật thoải mái....., độ ấm vừa đủ.....

Ta ngồi xếp bằng trong thùng gỗ, đánh giá thân hình gầy yếu của mình, trong lòng thật sự hài lòng, da thịt mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, dáng người Úy Lam Tuyết thật sự đẹp hơn rất nhiều so với gương mặt. Cánh tay thon dài, mười ngón tay mảnh khảnh, dài tới hông, vòng eo mềm mại, tấm lưng mảnh mai, nhắc chân ra khỏi thùng gỗ, bắp đùi thẳng tắp, ngón chân ngư ngọc, xoa ngực, kiếp trước ta bị cắt một bên, trong lòng có chút bóng ma, nhũ tiêm Úy Lam Tuyết đầy đặn rắn chắc, ngạo nghễ đứng thẳng, ta tinh tế kiểm tra một lần, không có phát hiện khối u nào, thở phào một hơi, cơ thể thả lỏng hơn, thân thể này, so với người mẫu trên sàn catwalk tỉ lệ còn chuẩn hơn, thật sự là rất rất rất hoàn mỹ.

Ta nhắm mắt lại, mặc cho nước ấm nhẹ nhàng mát xa cơ thể, mùi hương hoa dày đặc làm ta buồn ngủ, ta bất giác buông mi mắt.....

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trong mộng lung, có một đôi tay rắn chắc ôm chặt ta, cảm giác ấm áp vô cùng, ta thoải mái từ từ nhắm mắt, như một con mèo nhỏ tham lam, theo bản năng muốn an tâm giữ chặt cái ấm áp kia. Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ, thanh âm sủng nịnh dịu dàng vọng ở bên tai: "Lão bà, tỉnh tỉnh, lão bà...."

Con muỗi phá hoại? Ta nhú nhú mày, phất tay, muốn xua đi âm thanh "on gong" chán ghét làm phiền giấc ngủ này, ý cười sủng nịnh bên tai càng đậm, sau đó, giống như có người bịt miệng ta, khiêu khích môi ta, ngọt quá, ưm....., nếu không phải như vậy khiến cho người ta thiếu không khí thì.....

Ta mở to mắt, một cái đầu tóc xanh lắc lư trước mặt ta, thiếu niên xinh đẹp mở to hai mắt đen nhánh, đang gặm môi ta. Ta đẩy nó hăn ra, "Minh Diễm?"

"Người tỉnh rồi lão bà?" Minh Diễm mỉm cười ngọt ngào, ôm chầm lấy ta, môi lại chu lên, "Lão bà thật tốt, nhanh như thế đã nghĩ đến ta".

"Sao người lại biến thành cái bộ dáng quý này?" Ta để tay trước mặt, không cho môi nó rơi xuống, nói thật thiếu chút nữa không chịu nổi sự hấp dẫn của mỹ thiếu niên, nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, liếm liếm môi, trong đầu ép buộc nghĩ tới bộ dáng nhóc con đậu đỏ của nó, kiềm chế dục vọng dâng lên khi bị dụ dỗ.

"Ta cảm giác được lão bà yêu thích bộ dáng bây giờ". Trong mắt Minh Diễm hiện lên một tia trêu đùa, tiểu tử này liếc mắt một cái liền nhìn rõ tật

xấu của ta.

Ta ngượng ngùng "hì hì" cười ngây ngô, cổ đáng trống lảng: "Sao người lại tới đây?"

"Lão bà gọi ta, ta đương nhiên lập tức bay tới". Ánh mắt trong suốt của mỹ thiếu niên chăm chú nhìn ta, cười meo meo tuyên bố, "Ta là triệu hoán thú của lão bà"

Ta "Xì" cười ra tiếng, Minh Diễm, người thật là đáng yêu: "Bay? Sao ta không biết vậy, vừa mới nãy ta đợi hơn nửa này người cũng không đến".

"Lão bà tỉnh đương nhiên ta tới không được, phải chờ người ngủ mới có thể đến". Minh Diễm thật có lỗi nói.

"Đang ngủ mới có thể đến?" Không giống với dự đoán của ta, quan sát xung quanh một chút, quả nhiên không phải đang ở trong thùng gỗ tẩm, bốn phía lại là vùng trời đen tối, ta cẩn thận xác nhận, "Người nói, chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của ta phải không?"

"Đúng vậy" Nó gật đầu, "Hiện tại là như vậy".

Tại sao có thể như vậy, nếu Minh Diễm chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của ta, vậy nếu trong tình cảnh khốn cùng chỉ sợ cũng bất lực, ta không cam lòng truy hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì ta vẫn là một linh thể, linh thể không thể hiện thân trên nhân gian, cho nên chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của người. Phải đợi qua sinh nhật ba trăm tuổi, ta mới có thể tu luyện ra thân thể, khi đó ta sẽ biến thành bộ dáng lão bà thích nhất này, thoát khỏi tướng mạo nhóc con ba tuổi, lão bà, người có cao hứng không?" Về mặt mỹ thiếu niên hưng phấn, "Đến lúc đó bất cứ khi nào người cũng có thể gọi ta, ta liền lập tức xuất hiện, không cần đợi người ngủ nữa".

Ta giống như bị tạt một chậu nước lạnh: "Đến lúc đó? Tới khi nào? Lần trước không phải người nói người đã ba trăm tuổi rồi sao?"

Mĩ thiếu niên ngượng ngùng thè lưỡi, thẹn thùng nói: "Còn thiếu ba tháng".

Ba tháng? Ta bị cái tin xấu này đánh ngã hoàn toàn, nói như vậy, ba tháng này, ta chỉ có thể tự cầu phúc, ai cũng không giúp được? Ta rầu rĩ nằm trên mặt đất, thở ngắn than dài, sau ba ngày nữa ta sẽ bị ép đi tiếp khách, chờ ba tháng sau Minh Diễm ba trăm tuổi, hoa cúc cũng lạnh rồi.

Tiểu tử kia thấy mặt ta đen thui, thần bí cuộn tròn nằm xuống bên hông ta, cười meo meo hỏi: "Lão bà, người đang lo lắng sự kiện ba ngày sau tiếp khách sao?"

Hả? Nó biết? Ta kinh ngạc nhìn, tiểu tử kia đặc ý, giống như muốn nói, có chuyện gì mà ta không biết? Tinh thần ta tỉnh táo, như hổ rình mồi nhìn chòng chọc: "Người có cách?"

Tiểu tử kia như đã liệu trước mọi việc cười nói: "Lão bà, người không cần lo lắng, ta cam đoan đến lúc đó dù có vắn đề gì người cũng sẽ không gặp nguy hiểm".

Không gặp nguy hiểm? Hay là Minh Diễm đã có sắp xếp, ta nhìn về mặt chắc chắn của nó, không biết vì sao, tim bị treo cao chậm rãi buông xuống. Hẳn là ta nên tin tưởng hẳn, không phải sao? Ngoại trừ tin hẳn? Tại nơi hồng trần xa lạ này còn có thể tin ai nữa?

Ta cảm kích khẽ hôn một cái lên má hẳn: "Cám ơn người, Minh Diễm".

Trong mắt hẳn mang ngọn lửa nóng bỏng, xoay người đem ta đặt dưới thân, cười trộm nói: "Lão bà, hình như hôn lầm chỗ thì phải". Nói xong liền

đem miệng đê xuống, tay ta linh hoạt che môi hần, khẽ cười nói: "Đừng, tâm lý ta còn có chương ngại".

Ta luôn luôn không tự chủ được nhớ tới bộ dáng nhóc con đầu đỏ của hần, cho dù dự vọng có lớn tới thế nào cũng biến thành buồn cười. Hần dường như hiểu được ngụ ý trong nụ cười của ta, hần hần cù ta: "Hừ! Lão bà xấu xa! Lão bà thối....."

"Không cần, ha hả...được rồi được rồi....., Minh Diễm....." Ta cười đến gập bụng, thở không nổi, làm nũng xin khoan dung, "Minh Diễm....."

Chính mình cũng không nhận thấy trong thanh âm hàm chứa sự hờn dỗi, mắt Minh Diễm sâu xa nhìn ta, ta mới đột nhiên kinh ngạc, bắt đầu từ khi nào, tâm tình đối mặt với Minh Diễm lại biến thành thế này? Chẳng lẽ, đối với Minh Diễm ta đã có tình cảm nhưng bản thân không nhận ra? Chẳng qua, loại cảm giác này, là yêu sao? Hay là bởi vì, tại nơi hồng trần xa lạ tràn ngập hiểm ác này, chỉ có duy nhất mình hần quan tâm ta, tạo cho ta vui vẻ, tạo cho ta ấm áp, tạo cho ta niềm tin sâu sắc, do đó sinh ra một loại ý lại?

Ta không phân biệt được, cũng không muốn phân biệt. Trong đầu hỗn loạn, ta ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn từ Minh Diễm, mặc cho cảm giác dịu dàng ngọt ngào đó cuộn trào đánh sâu vào tinh thần mẫn cảm và đầu óc của ta. Mặc kệ có yêu hay không, trong lòng ta mơ hồ biết, giữa ta và hần, có cái gì, cũng không giống như lúc trước nữa.....

Kích hôn qua đi, ta hạ mí mắt, quay người đi, có chút không dám nhìn Minh Diễm, bởi vì vừa hiểu ra cảm giác này nên mặt đỏ lên. Minh Diễm hiện lành hiểu ý từ sau lưng gắt gao ôm chặt ta, không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp lúc dài lúc ngắn hỗn loạn của hai người vang vọng trong không gian yên tĩnh. Thấy hô hấp của hần bình thường trở lại, tâm ta dần bình phục, nhẹ giọng gọi hần: "Minh Diễm....."

"Hử?" Hấn từ phía sau biếng nhác đáp lại.

"Vì sao bộ dạng của ta và Úy Lam Tuyết giống nhau như đúc vậy?" Ta mang hoài nghi chất chứa trong lòng nói ra. Ngoại trừ một béo một gầy, bộ dáng hai chúng ta thực không khác chút nào, ngay cả độ lớn của nốt ruồi trên ngực trái cũng giống nhau y đúc, làm cho ta kiếm lòng không được cảm thấy, Úy Lam Tuyết chính là Diệp Hải Hoa gầy, Diệp Hải Hoa chính là Úy Lam Tuyết béo.

"Nếu không giống, làm sao người Tá Thi Hoàn Hồn được?" Minh Diễm lười biếng nói, "Thân thể người tá túc phải giống với thân thể nguyên bản của người, từ trường của linh hồn và thân thể mới hòa hợp với nhau, sau khi Tá Thi Hoàn Hồn mới không có phản ứng ngược".

Thì ra Tá Thi Hoàn Hồn cũng phải xem xét đến phản ứng ngược? Ta giật mình, đồng thời trong lòng ôn nhu hơn, xoay người nhìn hấn, bên môi không che dấu ý cười, "Nếu như vậy, hình như có người nói, cho ta vào thân thể Úy Lam Tuyết, để ta biết được nam nhân trên đời này không ai bằng hấn, thế là thế nào?"

Vẻ mặt lười biếng của mỹ thiếu niên cứng lại, dường như mới phát hiện chính mình vừa nói cái không nên nói rồi, bối rối hạ mi, chặt vật xoay người đi, ngập ngừng chối bỏ: "Người nghe lầm".

"Phải không?" Khóe môi ta càng cười càng sâu, Minh Diễm quay lưng "Hừ" một tiếng, ta từ phía sau ôm chặt hấn, trong lòng ấm áp dâng lên. Minh Diễm đưa ta vào thân xác Úy Lam Tuyết, chính là bởi vì thân thể Úy Lam Tuyết phù hợp với linh hồn của ta, không giống như lời hấn nói, cố ý muốn ta chịu khổ, cho ta biết được trên đời này không ai bằng hấn. Tiểu tử lời xấu ý thiện kia, ta thở dài, cảm thấy lồng ngực bị một thứ cảm động dâng đầy, ta dán mặt lên lưng hấn, khóe mắt trượt ra một giọt lệ cảm động: "Cám ơn người, Minh Diễm!"

"Đừng khóc". Cảm giác được nước mắt thấm ướt y phục sau lưng, hăn giật giật, càng xấu hổ hơn: "Ta phải đi rồi".

"Ừm". Ta hiểu hăn bây giờ đang lúng túng, không cần hăn. Thân ảnh của hăn dần dần trở nên trong suốt, nhạt dần thành ánh sáng xanh, ta mỉm cười trong lòng, bóng dáng trong ngực biến mất, bốn phía lại trở nên tối đen như mực.

Nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoa hắc ngọc trên cổ, ta mỉm cười. Minh Diễm, ta sẽ không sợ hãi nữa, bởi vì ta biết, mặc kệ lúc nào, đều có người đứng đó lắng lặng bảo vệ ta, bởi vì có người, ta có dũng cảm đối mặt với những ngày về sau, mặc kệ nó có bao nhiêu gian nguy, ta cũng không sợ nữa.

Trong màn đêm giống như có ai nhìn trộm, ta mơ hồ cảm giác được ánh mắt đó, ánh mắt nghi hoặc nhìn ta tràn ngập gợn sóng phức tạp, lạnh đến thấu xương, lại có thêm áp lực to lớn như tấm lưới bao trùm lấy ta, ta mở choàng mắt. Màn đêm lui nhanh giống như thủy triều dâng, màn che, bàn trang điểm, thùng gỗ tất cả đều ở vị trí cũ đánh vào thị giác của ta, ta vẫn ngâm trong thùng gỗ, nước đã lạnh lẽo, ta đã thanh tỉnh.

Ta lắng lặng nhìn nam nhân yên lặng đứng trước thùng gỗ quan sát ta, đón nhận ánh mắt nhìn trộm mà ngay cả trong mộng ta cũng mãnh liệt cảm giác được của hăn, trong mắt hăn là ngọn sóng kì dị không thôi, ta nhìn hăn, bất động thanh sắc.

Sở Thương! Ban đêm hăn lên vào phòng ta làm gì?

Hăn lắng lặng xem xét ta, đem bình tĩnh trong ta thu hết vào đáy mắt, ánh mắt càng trở nên khó hiểu. Ta không chịu thua đấu mắt với hăn, không chút nào lùi bước. ta không phải nữ tử cổ đại tam tòng tứ đức, nhu thuận phục tùng, quan sát ta? Hừ, ai bị ai quan sát, còn chưa rõ đâu! Nghĩ tới

trước kia so mắt với nam sinh cùng lớp, cho tới bây giờ ta đều luôn kiên trì hơn một chút.

Quả nhiên, ánh mắt lớn mật của ta khiến hấn cảm thấy có chút chật vật, hấn không nhìn thẳng ta nữa, ánh mắt chậm rãi từ trên mặt rơi xuống người, ta biết mình còn đang trần trụi ngâm trong thùng gỗ, bất động thanh sắc đem thân mình trầm xuống, để bộ phận từ cổ trở xuống toàn bộ che dấu trong nước. Thật lạnh, ta rùng mình một cái, rốt cuộc ta đã ngủ bao lâu?

Hấn nhìn thấy động tác của ta, khóe môi cười lạnh: "Có gì mà giấu, bộ phận nào trên người người ta chưa thấy qua, chưa sờ qua?"

Ta không trả lời, lãnh đạm nhìn hấn. Chuyện lần này, có thể đánh đồng với tình huống lần trước sao? Ta lạnh lùng dường như đã chọc giận hấn, hấn đột nhiên dùng sức, kéo ta từ thùng gỗ, cũng không quan tâm ta toàn thân ướt sũng cùng bọt nước văng ra, đem ta lại gần thân thể hấn, hung tợn nói: "Thu hồi ngay kiểu nhìn của người? Nếu không....."

Nếu không? Như thế nào? Bất quá nhiều lắm là lại bị cưỡng bạo! Người muốn làm nhục ta nên phải lưu lại mạng sống của ta, đã không muốn mạng của ta, ta còn sợ cái gì? Hay là xem ta giống như nữ nhân thời đại này, thất thân liền tìm chết? Buồn cười! Uy hiếp như vậy, vô ích!

Trên mặt ta giễu cợt khiến cho hấn giận không thể nén, kéo ta ra khỏi thùng gỗ, quăng lên giường, không đợi ta đứng lên, hấn đã đè lên người ta, kéo hai tay ta lên, ngăn ý đồ đẩy hấn. So vũ lực với một nam nhân là hành vi không khôn ngoan, ta không giãy dựa nữa, mặt không chút thay đổi nhìn hấn, lạnh lùng nói: "Thủ đoạn người dùng để trả thù nữ nhân thiếu thốn đến mức chỉ có cưỡng bạo thôi sao?"

"Cưỡng bạo?" Hấn cười khê, trong mắt dấy lên ngọn lửa tình dục, "Không, ta sẽ khiến cho người cam tâm tình nguyện cho ta đùa bỡn".

Để cho một nữ nhân khuất phục trước tình dục của chính mình, độc chiếm làm kẻ thù tình dục, đích thật là so với cường bạo còn khiến nàng nhục nhã hơn. Sở Thương, tim hẫng rớt cuộc sất đá bao nhiêu? Độc ác bao nhiêu? Tay của hẫng xoa ngực ta, thuần thục vỗ về chơi đùa khiêu khích. Thân thể ta bắt đầu phản ứng ngăn cản hẫng, bắt buộc chính mình không cần để ý đến bàn tay hẫng, ta cười lạnh: "Thế thì sao? Ta cũng không vì tình dục của thân thể chính mình cảm thấy xấu hổ. Nếu ta là người....."

Ta cố ý im lặng, tay hẫng dừng lại, nhìn mắt ta: "Nếu người là ta thì thế nào?"

"Nếu ta là người, sẽ khiến nữ nhân này yêu người, sau đó chính tay bóp chết tình yêu của nàng. Người không biết sao, hủy diệt tâm hồn một người so với nhục nhã thân thể hẫng càng làm cho người ta thấy sản khoái?" Ta mỉm cười nhìn hẫng, ngữ điệu lạnh lẽo.

"Úy Lam Tuyết, người thật là thú vị hơn ta tưởng tượng". Tình dục trong mắt hẫng lui dần, "Người cho là, ta nhất định sẽ yêu thương người, sau đó bị người hủy diệt?"

"Có lẽ là ta yêu người, rồi bị người hủy diệt". Ta thản nhiên cười, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, "Trò chơi này không phải rất thú vị sao?"

"Quả nhiên thú vị". Hẫng ngồi xuống, thản nhiên liếc ta một cái, "Nghe nói, người muốn Nguyệt Nương đồng ý cho người bán nghệ không bán thân?"

"Nàng không phải không đồng ý sao?" mặt ta không chút thay đổi, Nguyệt Nương kia đúng là cấp dưới trung thành, cái gì cũng không giấu hẫng.

"Biết là tốt rồi". Hẫng hừ lạnh, "đừng tưởng rằng người thú vị sẽ làm thay đổi quyết định của ta, người thoát không khỏi vận mệnh bán mình đâu".

Nam nhân này cũng thật lợi hại, mục đích ta che dấu cũng đã nhìn ra. Ta cười cười, không sao cả nói, "Không có gì, bất quá chỉ làm cho quá trình ta yêu người thêm một chút khó khăn mà thôi".

Sở Thương không nháy mắt nhìn ta, lạnh lùng cười: "Ta chưa bao giờ sợ khiêu chiến, Úy Lam Tuyết".

Hắn xoay người xuống giường, phất vạt áo bị nước trên người ta thấm ướt, từng chữ từng chữ nói: "Chờ đến ngày người yêu ta, nhất định sẽ sống không bằng chết".

Ta sẽ không yêu người.

Ta nhìn hắn bước ra khỏi phòng, rời khỏi tầm mắt, đáy lòng cười lạnh. Sống không bằng chết? Ai bị ai hủy diệt, cũng chưa biết được. Sao người biết được cuối cùng người sống không bằng chết, sẽ không phải là người.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đàn Ghi Ta

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hồng tới đưa bữa sáng. Một chén cháo nhỏ, một lồng sủi cải hấp, một chén mì nhỏ, kết hợp thành một bữa sáng đặc biệt tinh xảo, không dùng đồ ăn bạc đãi ta. Trước cửa quả nhiên giống ngày hôm trước, hai tên nô bộc gác cửa, xem tình hình này, trước tiên chắc ta phải an phận lại, hai mươi bốn giờ nhìn ta, cũng thật vất vả, phí nhiều sức như vậy, trong lòng ta cười lạnh.

Dùng cơm xong, Tiểu Hồng tiến lên dọn, ta nhìn nàng, thản nhiên nói: "Người nói Nguyệt Nương một tiếng, ta muốn gặp nàng".

Tiểu Hồng liếc mắt nhìn ta, thấp giọng: "Vâng".

Đợi nàng ra ngoài, ta cẩn thận nhìn bố trí gian ngoài, đối diện cửa là một bàn tròn nhỏ, dùng gấm bọc mặt ghế, trên bàn có bộ ấm trà. Trên tường đối diện cửa ra vào là cửa sổ tối qua ta đã nhìn ra ngoài, gần đó là một ghế dựa dài, giữa tháp bày một chiếc bàn con đặt thêm bàn cờ vây. Hai bên ghế dựa là chậu cây cảnh cao. Bên phải cửa ra vào chính là cổng vòm khắc hoa văn ngăn cách phòng ngủ, bên trái đặt một cái bàn, bên trên là bút mực giấy nghiên, trên tường treo bức tranh thủy mặc vẽ hình thác nước. Bố trí tuy rằng đơn giản, nhưng vật phẩm lại tinh xảo, hơn nữa, tuyệt đối không dư thừa. Thú thưởng thức thanh nhã, chắc là của Nguyệt Nương, Ý Hồng Lâu này, nếu được gọi là đệ nhất kinh thành, tự nhiên thanh lâu bình thường không thể so sánh tới, ta không thể không thừa nhận, khiếu thẩm mỹ của Nguyệt Nương không tệ.

Đến gần bức tranh trên tường, thấy hình ảnh núi non trùng điệp, cỏ cây xanh ngát, thác nước treo trên vách núi, mây mù lơ lửng bao trùm. Ta học thiết kế đồ họa, đối với quốc họa mặc dù không nghiên cứu gì, nhưng cũng có thể nhìn ra ý vị sống động trong bức tranh này, nét vẽ mạnh mẽ, chí khí, lưu loát, tự nhiên, làm cho người ta có chút xúc động. Phía trên bên trái có lời đề "Mi sơn ngàn thước phong", có hai con dấu vuông "Văn Trì giám thưởng" "Phượng Ca phẩm giám chi bảo", phía dưới trái tác giả viết "Xuân quý đậu thiên chiếu thái bình Tỳ Phong vẽ", cũng có thêm dấu mộc "Tỳ Phong" hình vuông.

Mi sơn?Đó là nơi nào? Không biết giờ có bản đồ Thiên Chiếu Hoàng Triều chưa, hay là vẫn không có? Quý đậu?Với cái năm như vậy, ta lại càng không biết năm tháng nào?Mi sơn ngàn thước phong", lời này viết ra cũng rất khí khái mạnh mẽ, mơ hồ lộ ra tâm tình khí thế bất khuất của tác giả. Đối với chữ phồn thể và thư pháp ta không có tâm lý sợ hãi như đại đa số đồng chí xuyên không, mới ba tuổi ta đã luyện tập thư pháp cùng cha, viết tốt Khải thư và Hành thư. Người cha "có tài nhưng không gặp thời" của ta quả thật có chút "tài năng", cầm k2y thi họa, đàn ca hát xướng, đều có thể làm một tay. Ở phương diện nghệ thuật ta và Diệp Tử đều không giỏi bằng ông, bất quá trong tay ông đào tạo, Diệp Tử cũng vẽ được tranh đẹp, đàn được tỳ bà, ta luyện được nét chữ tốt, và hứng thú với ghi ta.

Nguyệt Nương đẩy cửa vào, thấy ta nhìn bức tranh trầm tư. Quay đầu nhìn nàng hôm nay trong bộ váy trắng, vai trần ẩn hiện bộ ngực sữa, phong thái xinh đẹp tăng gấp đôi. Thấy ta đứng trước bức tranh, nàng mỉm cười: "Úy cô nương thấy bức tranh này thế nào?"

"Ý vị sinh động, nét vẽ phong phú, dụng từ lớn mật tự nhiên, có thể xem là một tác phẩm xuất sắc". Ta thản nhiên nói, "Nguyệt ma ma thanh nhã như vậy, tất nhiên sẽ không ngạo mạn thô tục thế".

"Muốn biết tác giả là ai?"Nguyệt Nương nghe ta ngoài cười nhưng trong không cười châm chọc, cười cười, cũng không giận.

Ta nhìn dấu vuông "Tùy Phong" kia, vui đùa nói, "Không phải là Nguyệt ma ma đi?"

"Ta nào có công lực đó". Nguyệt Nương che miệng cười khẽ, liếc nhìn bức tranh, "Tùy Phong, là tự của Sở Thương".

Sở Thương? Ta nhìn bức tranh, cười lạnh. Thật không nghĩ đến tên nam nhân tâm lý biến thái đó có thể vẽ ra bức tranh như vậy. Nguyệt Nương này, không phải đã biết ta và Sở Thương tối hôm qua bắt đầu trò chơi sao? Muốn nói ta biết, có thể thay đổi ấn tượng của ta với Sở Thương? Ngây thơ!

Nguyệt Nương thấy ta lãnh đạm, thức thời không tiếp thị thêm nữa, vào vấn đề chính: "Tiểu Hồng nói Úy cô nương tìm ta?"

"Ta có thể ra ngoài một chút không, cho dù hít thở ngoài căn phòng này thôi cũng tốt". Ta cũng không mong nàng đáp ứng ta, tuy rằng rất muốn mau chóng hiểu biết địa hình chỗ này, thuận tiện vẽ sơ đồ, nghiên cứu sơ hở trốn đi, dù sao cũng phải thử một lần.

"Thân mình cô nương còn yếu, ba ngày này vẫn nên trong phòng nghỉ, ba ngày sau có thể ra cửa". Nguyệt Nương quả nhiên không đáp ứng.

"Cả ngày trong phòng không có chuyện gì làm, lại không có gì để tiêu khiển". Ta cau mày, đưa tới một quyển sách cũng được chứ.

"Cô nương có thể chuẩn bị một chút để ba ngày sau có thể lên sân khấu biểu diễn. lát nữa ta sai người mang đàn qua". Trong lòng Nguyệt Nương hình như đã sớm tính toán.

"Biểu diễn?" Ta nhíu mày, khó hiểu nhìn nàng.

"Cô nương của Ý Hồng Lôu, lần đầu ra mắt, quan trọng là phải chuẩn bị chút tài nghệ biểu diễn, thuận lợi cho khách nhân biết đến". Nguyệt

Nương thấy ta không hiểu lắm, giải thích: "Tối hôm qua nghe xong khúc ca của cô nương, đặc sắc vô song, tin tưởng nếu cô nương chuẩn bị tiết mục tỉ mỉ, có thể gây náo động".

Hiểu rồi. Tức là thông qua biểu diễn, quảng cáo cô nương mới, giống như tuyên truyền sản phẩm mới trong hiện đại, càng hấp dẫn thêm nhiều khách đến mua? Ta cười lạnh, nếu đầu cơ kiếm lợi, chẳng những có thể quyết định giá trị của một cô nương, còn có thể thu hút nhiều khách hàng tới cửa. Nếu ta dốc lòng biểu diễn, đại khái có thể vượt qua thoải mái một chút, không phải khách nhân nào cũng nguyện ý dùng tiền để ganh đua.

"Xem ra ta không muốn cũng không được?" mặt không thay đổi nhìn nàng, "Đáng tiếc nhạc khí ta am hiểu, nơi này không có".

"Trong Ý Hồng Lô, nhạc khí nào mà không có? Cho dù không có, chỉ cần cô nương nói ra, chúng ta nhất định giúp cô nương chuẩn bị". Nguyệt Nương rất tự tin.

Đàn ghi ta người cũng chuẩn bị được? Trên mặt ta hiện lên nụ cười đùa dai, xem ra ta phải chinh người một chút: "Cám ơn Nguyệt ma ma, nhạc khí ta dùng, tên gọi là đàn ghi ta".

"Đàn ghi ta?" Vẻ mặt Nguyệt Nương hiện lên biểu tình giật mình, nhúu nhúu mày, "Đây là nhạc khí gì? Nguyệt Nương chưa từng nghe thấy".

Đương nhiên người chưa từng nghe, nếu người nghe qua, đó mới là kỳ lạ.

"Thiên hạ rộng lớn, có người nào cái gì cũng biết không?" Ta càng đùa càng hăng, thuận tiện châm chọc một chút Nguyệt Nương chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, trong lòng sản khoái cực kỳ.

Sắc mặt Nguyệt Nương biến hóa, rốt cuộc vẫn là tú bà thanh lâu khéo léo, công phu nhẫn nại cao, trong giây lát mạnh mẽ nói: "Là Nguyệt Nương

kiến thức nông cạn, chờ trở về thỉnh giáo nhạc sư, rồi sẽ.....trả lời cô nương".

Chỉ sợ người nhạc sư của người cũng không biết! Đáy lòng ta cười trộm, mặt lại nghiêm túc nói: "Lam Tuyết tạ ơn Nguyệt ma ma trước, có điều, nếu nhạc sư cũng không biết, Lam Tuyết có thể vẽ phác thảo, mời Nguyệt ma ma mời người làm thử xem".

Thật ra ta không trông cậy nàng có thể tìm được người làm đàn ghi ta, trong lòng chỉ muốn gây khó dễ cho nàng, giải tỏa bức bối trong lòng. Nguyệt Nương nghe vậy gật đầu đồng ý, tron lòng đại khái hiểu được có đi hỏi nhạc sư cũng không yên lòng.

Ta đi đến trước bàn, mở giấy ra, vẽ phác thảo đàn ghi ta, đánh dấu tên của từng linh kiện, nâng lên, thổi khô mực, gia cho Nguyệt Nương. Nguyệt Nương nhìn thoáng qua bản vẽ, biểu tình kinh ngạc, dò hỏi thông tin trên mặt ta. Cho là ta đùa cợt nàng, không hỏi nhiều nữa, thu hồi bản vẽ, quái dị nói: "Úy cô nương yên tâm, Nguyệt Nương nhất định hết sức tìm người làm tốt nhạc khí này".

Tiền nàng ra ngoài, ta nhin cười khép cửa, gục ở cửa sổ trên ghế dựa, nhớ lại vẻ mặt quái dị của Nguyệt Nương, vui vẻ, nhin không được cười to thành tiếng. Cười đến bụng đau, ta cuộn tròn trên ghế, bụng từ từ bình thường, trong đầu chậm rãi suy xét tình hình trước mắt. Tuy rằng Minh Diễm nói ta biết chuyện ba ngày sau tiếp khách có vấn đề nhưng không nguy hiểm, nhưng vẫn chưa nói cụ thể như thế nào, là vấn đề như thế nào? Nguy hiểm ra sao? Có lẽ đã đề cập đến cơ mật địa phủ, hẳn không thể tiết lộ thiên cơ. Kỳ thật trong tam giới, đều có quy tắc sinh tồn riêng, giống như Minh Diễm không thể nắm giữ sinh tử của phạm nhân dương thọ chưa tận, đến thần tiên cũng không thể can thiệp vận mệnh người phạm cơ mà? Nếu mỗi vận mệnh phạm nhân đều bị thần tiên cầm trong tay mà chơi đùa, lịch sử còn không sai lệch? Thiên hạ còn không đại loạn? Cân bằng tam giới còn không bị phá vỡ? Tuy rằng trong lòng ta tin tưởng Minh Diễm sẽ giúp

đỡ ta, nhưng, ta đồng thời cũng là một hồn phách đến từ thế kỷ hai mươi mốt, được giáo dục rằng dù có chuyện gì cũng không đem vận mệnh phó thác vào tay người khác, không ai phải có trách nhiệm với người, người chỉ có thể có trách nhiệm với chính mình, cho nên, ta thà rằng nắm giữ sinh mệnh bản thân.

Nếu ba ngày sau thật sự hung hiểm, mà ta không thể tránh né, chẳng lẽ phải thực sự lưu lạc đến mức bán mình? Tưởng tượng đến đây, ta có chút phiền toái, còn có thể làm gì? Giả bệnh kéo dài thời gian? Chuốc say khách làng chơi? Kế sách cũng tốt, chỉ là cụ thể thực hiện nhất định khó khăn, hướng chi giữa chừng phát sinh biến hóa, ai biết xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thế nào?

Bất quá, mặc kệ thế nào, Nguyệt Nương nói không sai, dù rằng mục đích nàng làm như vậy cũng không phải vì giúp ta. Nâng cao giá trị bản thân, là thắng lợi của nàng, cũng có lợi với ta. Xem ra dù sao chẳng nữa, tiết mục lên sân khấu ba ngày sau, ta phải thực sự dụng tâm mà chuẩn bị. Ngày đó Sở Thương nhất định sẽ đến đi? Lần đầu tiên ta tiếp khách, hẳn không đến xem, thỏa mãn dục vọng báo thù mới là lạ. Nghĩ đến trò chơi giữa ta và hắn, ta cười lạnh, trong đầu linh quang chợt lóe, thù hận dâng lên, trong lòng đã có tính toán, Sở Thương, ta cho người xem thế nào là kinh động, cho người thấy thế nào là khó quên!

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phượng Ca

Không nghĩ tới lần khoe khoang sáng sớm đó, dẫn đến một vị khách không mời.

Thật sự là mỹ nhân. Sau khi thấy Sở Thương, Minh Diễm và Nguyệt Nương, không nghĩ sẽ thấy được nhân vật phong thái so với bọn hắn càng trác tuyệt hơn, cũng không nghĩ đến núi cao còn có núi cao hơn. Mỹ nhân trước mắt khoác áo bào trắng, không giống như màu tuyết bình thường, mà kết hợp giữa màu trắng pha chút xanh lam từ nước hồ trong veo ngày hè. Thiết kế áo choàng cũng vô cùng đặc biệt, không giống nữ trang, nhưng cũng không phải nam trang, mềm mại nhẹ nhàng rộng rãi, thế mà lại cực kỳ hợp với dáng người phong nhã thanh thoát. Tóc không vấn lên, cũng không cài trâm, chỉ dùng một sợi tơ trắng buộc hờ. Mỹ nhân ôm đàn cổ, ta cố gắng nhìn gương mặt trong sáng ấy, sao cũng không phân biệt được, chỉ cảm giác người này bất nam bất nữ, phảng phất như tiên trên trời. Khuôn mặt trong lặng lẽ có dao động như sóng biển, lẳng lặng đứng ngoài cửa nhìn ta, ta cũng cảm giác giống như được nhìn thấy trăng trên bầu trời đêm, hoa giữa trời xuân.

Nước miếng của ta thiếu chút nữa chảy ra, chẳng lẽ phong thủy Thiên Chiếu Hoàng Triều tốt như vậy, sinh ra tất cả nhân vật đều xinh đẹp đến thế. Mỹ nhân nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của ta, che miệng cười, ta chỉ cảm thấy mặt hồ trong suốt như ngọc bỗng nhiên gợn sóng, chậm rãi lan ra, càng ngày càng ngốc đến thảm thương.

Mỹ nhân nhìn ta hoàn toàn ngốc đến hóa đá, nhếch miệng, thú vị nhìn ta: "Cô nương không mời ra vào trong sao?"

Ta sửng sốt, đối diện với cặp mắt đen tối mím cười kia, lấy lại tinh thần, chân tay luống cuống nghiêng người mời: "Mời vào".

Mỹ nhân thoải mái bước từng bước, ta đứng ở cửa nhìn hẩn, chỉ cảm thấy bộ áo trắng kia giống như tia sáng trong phòng tối hòa hợp thành cảnh sắc khó quên. Hẩn đặt đàn lên bàn, xoay người nhìn thấy ta vẫn đứng ngơ ngẩn ở cửa, hì hì cười, con người nhiễm một chút hương vị thông hiểu tinh quái: "Cô nương vẫn muốn đứng ở đó?"

Thanh âm cũng ôn nhã êm tai như vậy, ta hít một hơi, phỉ nhổ bản thân, từ cửa đi đến cạnh bàn: "Mời ngồi".

Mỹ nhân từ từ ngồi xuống, mỗi một động tác đều tao nhã đến cảnh đẹp ý vui, ta dõi theo hẩn, mắt không chớp, một người như vậy, ở thế kỷ hai mươi mốt, sợ là làm cho công ty điện ảnh mừng rỡ như điên, dù cho làm cái gì, giơ tay nhắc chân đều trở thành cảnh đẹp.

"Người là ai?" Khó khăn kiềm chế trái tim đập "bình bịch" trong lồng ngực, bày chén trà ra, rót nước cho hẩn.

"Tại hạ Nguyệt Phượng Ca!" Khi hẩn nói lời này, khuôn mặt bình tĩnh, lúc ấy ta chưa thấy gì không ổn, sau đó mới biết danh tiếng của hẩn, mới cảm giác được thì ra giờ phút này hẩn rất bình tĩnh thong dong.

"Ngã bản sở cuồng nhân, phượng ca tiểu Khổng Khâu(1)....." Trong đầu ta hiện lên bài thơ của Lí Bạch "Lư Sơn dao kí Lư thị ngự Hư Chu", nhất thời bất giác, thì thào đọc lên, Phượng Ca, hay cho một Phượng Ca!

(1) Ngã bản sở cuồng nhân, phượng ca tiểu Khổng Khâu: ta vốn là người điên nước sở, hát điên cuồng mà cười ông Khổng Khâu.

Hai tròng mắt vốn bình tĩnh của hẩn đột nhiên chấn động, gắt gao nhìn chăm chăm ta, mang theo đánh giá, mang theo thận trọng, mang theo kinh ngạc, còn mang theo một tia thích thú, lấp lánh phát ra. Ta bị hào quang từ

hình ảnh đẹp mắt trên mặt hấn mê hoặc, một người thanh nhã thoát trần như thế, cũng có cảm xúc nhiệt liệt như lửa này? Phong thái tuấn nhã phức tạp khó phân biệt này, là nam? Hay là nữ?

"Người là nam hay nữ?" Ta cho rằng chỉ thăm nghĩ trong lòng, không ngờ tới câu hỏi đã từ miệng vọt ra, đại não không khống chế được thân thể, tay đã sờ soạng tới ngực hấn, bộ ngực trung bình, không có mềm mại như nữ tử, trong lòng đã biết hấn là nam tử. Chợt thấy thân thể hấn cứng đờ, ta nhất thời hoàn hồn, lúc ý thức được chính mình đang làm cái gì, tay đã hóa đá, quên rút lại, bình yên dặt trước ngực hấn.

Trên mặt giống như bị lửa thiêu, đầu óc trống rỗng, không biết làm sao cho phải, đường đột lỗ mãng như vậy, chỉ sợ hấn phát áo bỏ đi, trong lòng không khỏi vừa tức vừa giận, cảm thấy mình làm mất mặt người hiện đại, mỗi lần thấy mỹ nam đều mất hết đầu óc. Lại cảm giác được thân mình hấn chợt thả lỏng, "xì" cười một tiếng, ta lúc này mới giống như bị lửa đốt rút tay về, bất an xoắn tay, vừa thẹn vừa quẫn, chỉ hận không tìm ra lỗ nẻ nào để chui.

"Cô nương thật sự là thẳng thắn tự nhiên, thiên chân khả ái". Mỹ nhân khen ta, hấn không tức giận? Ta vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu, cười đến cong mắt thẳng mũi nhếch môi, nhưng, ánh mắt đó có ý gì, không còn bình tĩnh ôn hòa như vừa rồi, có chút không kiềm chế, có chút phóng dăng, lại không hề khiến người ta phản cảm.

"Ta gọi là Úy Lam Tuyết". ta nghe hấn kêu cô nương cô nương, biết hấn không biết tên của ta. Người này, lúc thù trầm tĩnh không động như mặt hồ, lúc thì phóng dăng không kiềm như lửa, cứ như vậy hòa vào một chỗ, không phân biệt được lúc nào là lửa, lúc nào là nước, hay là cả hai. Lúc này hấn cười ấm áp như gió xuân, tựa như ảo mộng, chỉ thấy bản thân như lạc trong mộng, không muốn tỉnh giấc.

"Lần sau người đến, không bằng lấy khăn lụa che mặt đi". Lời vừa nói ra, lại thấy không ổn, giống như ta đang mong chờ lần sau gặp hẳn vậy, ngay cả hẳn là ai tìm ta làm gì còn chưa biết! Mặt ta lại nóng lên, ngập ngừng giải thích" "Lam Tuyết đường đột, Nguyệt công tử chớ trách".

"Sao tại hạ có thể trách cô nương, cô nương tự nhiên rộng rãi, nghĩ gì làm đó, không chút giả tạo, là nữ tử đặc biệt nhất Nguyệt mỗi từng gặp". Nguyệt Phượng Ca mỉm cười nói, không che dấu sự thương thức trong mắt, "Khắp thiên hạ, chưa có người nào trong một câu lý giải tên ta như cô nương, "Ngã bản sở cuồng nhân, phượng ca tiểu Khổng Khâu", cô nương thanh khiết thông minh, sáng suốt vô song, khiến cho Phượng Ca muốn làm tri kỷ".

Ta cả kinh, ý thức được mình đã.....không...cẩn thận cướp thơ của cố nhân, nghe hẳn thiết tình khen ngợi như vậy, trong lòng ta lại hổ thẹn. Hẳn nào biết chẳng qua ta chỉ lấy trộm thơ người khác, sao thông minh đến mức tự mình nghĩ ra, rõ ràng chỉ vì lỗ mãng xúc động, vừa gặp mỹ nam đã bắt đầu mê mẩn ra mặt như vậy, trong lòng nghĩ, nếu cứ như thế làm sao có thể thận trọng bảo toàn bản thân trong thanh lâu này? Ta thở dài: "Là Lam Tuyết lỗ mãng, không dám nhận lời khen của Nguyệt công tử".

"Người gọi ta là Phượng Ca đi, công tử công tử, nghe không được tự nhiên, ta cũng gọi người là Tuyết nhi, được không? Nguyệt Phượng Ca chớp mắt nhìn, hiện lên một mảnh nóng ấm.

Đây có được tính là bằng hữu đầu tiên trong triều đại xa lạ này? Ta nhìn ánh mắt ấm áp của hẳn, cười nói: "Cũng tốt, ta cũng không thích kiểu xưng hô công tử tiểu thư này, vẫn là gọi thẳng tên đi, dễ nghe hơn".

Hai người nhìn nhau cười, ta nhận định, hẳn là bằng hữu ta có thể thiết tình kết giao. Bằng hữu, một từ ấm áp biết bao. Đó là có thể thổ lộ tình cảm bạn bè với nhau, uống rượu ca hát, vui vẻ nói chuyện đời, đó có thể là trong nghịch cảnh mà hiểu người, ủng hộ người, khi cần lựa chọn sẽ nhắc nhở

người, chỉ dẫn người, trong nguy nan hết lòng giúp đỡ, trong suông sẽ tương giao như nước. Kỳ thật ta không phải là người giỏi về mặt kết bạn, ở cuộc sống trước kia bạn ta thật tình kết giao cũng chỉ có hai ba người, không biết vì sao, hôm nay với Phượng Ca vừa gặp đã thân, giống như thật lâu trước kia từng có quen biết, không hề mang cảm giác xa lạ. Thì ra bằng hữu, cũng là một loại duyên phận, tự nhiên mà đến, tự nhiên tiếp nhận, muốn cưỡng cầu cũng không được.

"Phượng Ca tìm ta có chuyện gì?" Lòng ta biết hẳn chỉ sợ cũng mà người của Ý Hồng Lô, nhân vật tao nhã tuyệt thế như vậy, cũng có thể lưu lạc thanh lâu, có lẽ đã trải qua một quá khứ đau lòng. Thiên Chiếu Hoàng Triều này, thì ra cũng thịnh hành nam phong, tưởng tượng đến nhân vật thế này, thế nhưng phải chịu ngược dưới thân nam nhân thô bỉ, lòng ta tan nát.

Nguyệt Phượng Ca không biết suy nghĩ của ta, trong mắt tràn ngập tán thưởng: "Ta là nhạc sư của Ý Hồng Lô. Hôm qua nghe Văn Trì nói người hát một khúc nàng chưa từng nghe qua, do chính người viết ra, vô cùng kinh diễm. Văn Trì tồn tại trong chốn phong nguyệt thời gian không ngắn, có thể khiến nàng khen không dứt miệng, tất là tác phẩm xuất sắc, ta nghe nàng ngâm hai câu, đã vô cùng muốn gặp được Tuyệt nhi, chỉ là Văn Trì ngăn cản, không cho ta đến".

"Văn Trì?" Ta kinh ngạc, là ai? Thì ra Nguyệt Phượng Ca không phải nam kỹ của Ý Hồng Lô, mà là nhạc sư. Không biết vì sao, nghe được tin này, lòng ta vô cùng vui vẻ.

Hắn ngẩn ra, lập tức giật mình cười nói: "Văn Trì là khuê danh của Nguyệt ma ma, Tuyệt nhi vừa tới không biết, là ta sơ sót, Văn Trì, là tỷ tỷ ta".

Thì ra Nguyệt Nương tên là Nguyệt Văn Trì. Phượng Ca, lại là đệ đệ Nguyệt ma ma, có phải hẳn cũng là cấp dưới của Sở Thương hay không? Có biết ta tù nhân của Sở Thương không? Ta nhìn ánh mắt thanh nhã trong

suốt của hãn, thân nhiên đối mặt ta, cảm thấy có chút không hiểu, chỉ sợ hãn không biết Sở Thương hiểm ác thế nào rồi. Nếu không, sao Nguyệt Nương lại cản hãn tìm ta? Nhưng là, nếu hãn biết thì sao? Trong lòng lại hoài nghi bằng hữu mới rồi còn khẳng định dụng tâm kết giao, chính mình thấy rằng có chút trơ trẽn, nhưng ta đang ở trong thanh lâu nhiều nguy cơ hung hiểm, nếu không cẩn thận, chẳng phải ngay cả mạng mất ra sao cũng không biết?

Nhất thời không nói gì, trong lòng như có hai tiểu nhân đánh nhau, một phỉ nhổ chính mình, một vì chính mình biện giải, ầm ĩ tui bụi. Hai mắt vô thức đảo tới bức tranh trên tường "Mi sơn ngàn thước phong" đóng dấu "Vãn Trì giám thưởng" "Phượng Ca phẩm giám chi bảo", cảm thấy có chút giật mình, nhẹ giọng thở dài: "Vãn Trì, Phượng Ca, thì ra hai con dấu này, là của tỷ đệ hai người".

Nguyệt Phượng Ca giương mắt nhìn bức tranh một cái, cười nói: "Đó là ba năm trước, Sở Thương cùng ta và Vãn Trì du ngoạn Mi sơn vẽ ra. A, Tuyết Nhi không biết Sở Thương là ai phải không? Hãn chính là đại tài chủ nổi danh của Thiên Chiếu Hoàng Triều, độc quyền buôn bán tơ lụa trà muối, đừng thấy hãn là thương nhân, đây một bụng kinh thư, sáng suốt bất phàm, không dính một chút mùi tiền con buôn".

Ta không biết. Hãn là ai vậy? Ta cười lạnh. Nguyệt Phượng Ca khi nói đến Sở Thương, vẻ mặt tự nhiên vô tư, ngữ khí tuy rằng rất gần gũi thân cận, lại giống như không biết được thân phận môn phái quý gì đó của Sở Thương. Xem ra, Sở Thương và Nguyệt Nương làm chuyện gì, Nguyệt Phượng Ca chưa hãn biết được, là ta lòng tiểu nhân. Không biết vì sao, nghĩ như vậy, mắt ta nóng lên, giống như muốn rơi lệ, tâm tình an lòng, ta có thể chịu đựng Nguyệt ma ma giúp kẻ xấu làm điều ác, cũng không chấp nhận được Nguyệt Phượng Ca lừa ta, bởi vì Nguyệt Nương đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì, mà Phượng Ca, là bằng hữu của ta.

Chỉ là không nghĩ tới thế lực của Phượng Ca lại lớn đến mức này, nhớ rõ trong cổ đại, tư lụa trà muối tất cả đều do triều đình lũng độc quyền sản xuất, nếu bộ máy quan chức Thiên Chiếu Hoàng Triều trên cơ bản giống như hiểu biết về cổ đại của ta, Sở Thương có quyền cung cấp tư lụa trà muối từ triều đình, bản lĩnh không nhỏ, ở quan trường chỉ sợ có không ít thế lực. Vừa có tiền vừa có thế như vậy, lại còn ngầm làm môn chủ quý quái gì đó, không biết hẳn muốn làm gì? Chẳng lẽ, hẳn còn dã tâm đen tối nào khác? Hay hẳn dự đoán được gì? Ta rùng mình một cái, hay là? Ta nghĩ tới vẻ mặt điên cuồng khi hẳn nói Sở gia bị tịch thu gia sản giết chết không tha, trong lòng lạnh lẽo, hay là, hẳn hận không chỉ có kẻ bày mưu hãm hại Sở gia Úy Cầm Lam? Còn có nhân vật Hoàng đế trung gian? Hay là....., hẳn cho rằng Hoàng đế có lỗi với Sở gia, cho nên hẳn phải....., thâm tóm thiên hạ?

Thân thể ta rét rún Bị dự đoán của chính mình dọa sợ. Nếu diệt trừ Úy gia chính là bước báo thù đầu tiên, hẳn còn có thể làm gì? Ta không chế không được thân thể lạnh băng, run rẩy. Sở Thương, hẳn điên rồi! Hẳn thật sự điên rồi!

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tiên Âm

"Tuyệt nhi, người làm sao vậy? Người lạnh sao? Hay là thân thể không thoải mái?" Nguyệt Phượng Ca thấy cả người ta run rẩy, hoảng sợ đứng lên, đỡ lấy vai ta, kiểm tra trán ta.

Ta bắt tay hãn xuống, cười nói: "Ta không sao, chỉ là đột nhiên nhớ tới một số chuyện không vui".

"Tuyệt nhi người không thoải mái trước hết lên giường nghỉ ngơi đi, ngày khác ta lại đến thăm người". Nguyệt Phượng Ca thu hồi giọng điệu vui đùa khi nói tới Sở Thương, trong đôi mắt đẹp bằng hồ chứa một tia lo lắng.

"Thật sự không có việc gì, khó khăn lắm mới có bằng hữu đến thăm ta, ta cũng không thể để người đi như vậy". Ta mỉm cười, lắc đầu, "Vừa rồi người nói Sở Thương, tuy là một thương nhân, lại đầy bụng thi thư, sáng suốt bất phàm, hai tỷ đệ các người làm sao quen biết hãn?"

Ta phải đào ra thật nhiều tin tức, phải biết được trong lòng Sở Thương, tỷ đệ Nguyệt gia rốt cuộc chiếm vị trí gì, hiểu càng nhiều càng có lợi. Nếu thế lực Sở Thương thật sự khổng lồ như ta suy nghĩ, cơ hội trốn thoát của ta cao bao nhiêu? Lòng dần dần chìm xuống, nặng trĩu đến mức làm ta thở không thông.

Vẻ mặt Nguyệt Phượng Ca buồn bã, trầm mặc. Hình như điều này đã chạm vào nỗi đau của hãn, nhìn thấy vẻ mặt phong hoa tuyết đại trong thiên hạ âm đạm như thế thì cực kỳ không đành lòng, trong lòng mắng to chính mình, Diệp Hải Hoa, người có thể vì ham muốn cá nhân mà nhẫn tâm tổn

thương Phượng Ca sao? Vội vàng nói: "Phượng Ca, ta không muốn ép người nhớ lại chuyện không vui, nếu người không muốn nói, thì đừng nói".

Nguyệt Phượng Ca nghe ta nói vậy, lại thản nhiên nở nụ cười, trên mặt là một tia lãnh đạm: "Kỳ thật cũng không có gì, là chuyện của nhiều năm trước. Khi đó ta còn rất nhỏ, mới tám tuổi, tỷ tỷ chỉ mười hai tuổi, phụ thân đã qua đời. Kế mẫu càng ngày càng hà khắc, cuối cùng bán chúng ta vào thanh lâu, trải qua cuộc sống ác mộng vài năm".

Trong lòng ta đau xót, cầm tay Phượng Ca, không biết nói gì. Tuy ngữ khí Phượng Ca đạm mạc, trong hai ba câu đem sự việc nói qua loa cho xong, ta có thể tưởng tượng ra nỗi thống khổ bất an sợ hãi ngày đó trong hăn, nghĩ đến tuổi ta thực tế đã ba mươi, lại có tri thức của người hiện đại, bị giam cầm ở thanh lâu cũng hiểu được đau khổ gian nan thế nào, huống chi năm đó tỷ đệ hăn tuổi còn rất nhỏ, không biết trong lòng sợ hãi tới mức nào.

Phượng Ca thấy bộ dáng đau lòng của ta, mỉm cười vỗ vỗ tay ta, trong mắt hiện lên cảm xúc khác thường: "Tuyệt nhiên nghĩ ta khổ sở sao? Đều đã là quá khứ, ba năm sau, tỷ tỷ ta gặp được người tốt, vô cùng thông cảm với cảnh ngộ tỷ đệ ta, chuộc thân cho chúng ta, người này chính là Sở Thương".

Người tốt? Thông cảm? Chuộc thân? Người kia, làm cái gì mà không có mục đích? Hai tỷ đệ tuyệt sắc như vậy, sẽ gây tai họa gì cho hồng trần ghê tởm này? Hăn không biết rõ sao? Chỉ sợ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hăn, nói vậy sau đó, Nguyệt Nương liền gia nhập môn phái quý quái kia, mà Phượng Ca, thứ nhất tuổi còn nhỏ, thứ hai lại thiện lương nhân hậu, sợ hăn không đủ ngoan độc, mới chưa tuyển hăn đi? Huống chi theo tính cách của Sở Thương, phải lợi dụng người nào, không cần thiết nhất định phải mua chuộc làm thuộc hạ.

"Thật vất vả các người mới thoát khỏi thanh lâu, vậy vì sao, Nguyệt Nương còn tự mở một thanh lâu khác?". Ta nhìn Phượng Ca, có chút khó hiểu, phải gánh chịu đau khổ như vậy, vì sao còn nhẫn tâm đem đau khổ này cho người khác? Chỉ sợ thanh lâu này, cũng không đơn giản như vậy, rất có khả năng đây chính là cứ điểm của môn phái gì kia. Nếu là như vậy, ta rùng mình, muốn trốn khỏi thanh lâu bình thường khó như lên trời, nếu nơi này không phải là thanh lâu bình thường, vậy....., ta quả thực không dám nghĩ tiếp.

"Ý Hồng Lâu không giống với những thanh lâu khác, đây là do Sở Thương cho tỷ tỷ vay tiền mở ra". Nguyệt Phượng ca mỉm cười nói, "Năm đó tỷ tỷ và ta chịu rất nhiều cực khổ, kỳ thật tỷ tỷ rất muốn mình có khả năng để giúp đỡ những người đáng thương giống chúng ta. Cô nương của Ý Hồng Lâu, có người là cô nhi không có nhà để về được tỷ tỷ thu nhận, cũng có người bị người nhà bắt tới bán, dù cho là lý do gì, tỷ tỷ đều cho các nàng tự mình lựa chọn đường đi, quyết không bức bách họ, không muốn ở lại, tỷ tỷ sẽ cho ít bạc tiền đi, để họ tự mưu sinh, nhưng phần lớn các nàng đều tự trở lại, cô nương của Ý Hồng Lâu, đều tự nguyện ở lại chỗ này".

Tự nguyện? Ha hả, khá khen cho ngụy quân tử giả tạo. Những cô nương này vốn không có đường đi, không nhà để về, người cho nàng mấy lượng bạc, dùng hết rồi các nàng có thể đi đâu? Nghĩ tới trong Ý Hồng Lâu có một tú bà có tình có nghĩa, còn có thể ăn cơm no, đương nhiên phải ngoan ngoãn quay lại. Thu mua lòng người, đích xác cao minh hơn nhiều so với áp bức, khiến cho người ta cam tâm sa đọa, còn muốn đội hào quang cứu vớt thế nhân, so với dồn ép dân nữ nhà lành làm kỹ nữ còn đáng xấu hổ hơn. Lừa gạt Phượng Ca đơn thuần còn có thể, muốn lừa ta cũng không dễ như vậy. Nếu Nguyệt Nương thật lòng muốn giúp người, mở trà lâu tiệm cơm cái gì không được, nhất định phải đi mở thanh lâu?

Ta dùng đầu óc người hiện đại suy nghĩ, kỳ thật Sở Thương mới là lão bản đứng sau thanh lâu này đi? Hẳn có tiền có thế, không cần phải.....căm

đầu vào lĩnh vực nhà thổ. Trừ phi....., ta cười lạnh, nếu có toan tính khác, thanh lâu này chính là nơi thu thập tin tức rất tốt, cũng là nơi tốt nhất để hối lộ quý nhân quan chức, để mấy cô nương xinh đẹp nhẹ nhàng bên tai quan nhân nói vài câu, chẳng những có thể ổn định việc mua bán, sâu xa hơn, lại có thể nhân lúc quan lão gia mất hôn mà tiết lộ không ít tin tức triều đình. Ta càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình, Sở Thương, ham muốn của hã, quả thật là thiên hạ!

Nếu là như vậy, sao ta chạy trốn đây? Nếu bị Sở Thương phát hiện ra ta biết bí mật của hã, chỉ sợ không đơn giản là nhục nhã ta như vậy, mà là giết người diệt khẩu. Nguyệt Phượng Ca thấy ta trầm tư không nói, vẻ mặt hốt hoảng, thì nghĩ ta cũng nhớ đến chuyện thương tâm: "Tuyệt nhi, người đã tới Ý Hồng Lâu, khẳng định quá khứ cũng có chuyện đau lòng, sau này nếu không muốn ở Ý Hồng Lâu nữa, ta sẽ nói với Văn Trì, nàng sẽ không ép buộc người".

Sẽ không ép buộc? Ha hả, ta trong lòng cười sự khờ dại của Phượng Ca, ta so với các cô nương khác trong thanh lâu này không giống nhau, cho dù là nể mặt, Nguyệt Nương thả ta ra khỏi Ý Hồng Lâu, không chừng trở về lập tức cho người bắt ta đi, đưa tới nơi Phượng Ca không hay biết cho Sở Thương tùy ý lăng nhục. Ta thở dài: "Phượng Ca, người đừng lo cho ta, đúng rồi, người tìm ta, không phải chỉ để nhìn xem cô nương ướng khúc ca kia ra sao chứ?" Hôm qua Nguyệt Nương không cho hã đến, hôm nay lại cho phép, tất nhiên sẽ có mục đích khác.

"Đúng rồi, nói chuyện với người nên quên luôn chính sự". Nguyệt Phượng Ca lúc này mới nhớ tới mục đích, quả nhiên là người tùy tâm tùy tính, là đóa hoa nhỏ chỉ có thể đặt trong nhà mà che chở, Nguyệt Nương không để hã biết nhiều chuyện, cũng là muốn tốt cho hã. Vẻ mặt Phượng Ca kỳ vọng nhìn ta: "Văn Trì cầm bức tranh vẽ "đàn ghi ta" của Tuyệt nhi đến hỏi ta, nàng có chút nghi ngờ khi Tuyệt nhi giao cho nàng làm việc này. Từ nhỏ ta đã học đàn, đối với đàn ở Thiên Chiếu Hoàng Triều cũng có chút

hiểu biết, cũng chưa từng nghe nói đến "đàn ghi ta" là gì, nếu không phải có bản vẽ của Tuyết nhi, ta cũng nghĩ là người lừa Vãn Trì. Hình dáng "đàn ghi ta" này tuy kì lạ, nhưng nhìn qua quả thật giống với nhạc khí, Tuyết nhi học cái này từ chỗ nào?"

"Khi ta còn bé, một vị kỳ nhân phương Tây đi ngao du tứ hải đem đến, truyền dạy cho ta. Thiên Chiếu Hoàng Triều không biết đến loại nhạc khí này, cũng không có gì ngạc nhiên". Ta tùy tiện bịa ra một lý do gạt Phượng Ca, không quan tâm lắm nói: "Nếu thật sự không thể làm, cũng không sao, cũng không phải không có nó không được".

"Thật ra không phải nhất định không làm được". Nguyệt Phượng Ca cười nói, "Vãn Trì lấy bản vẽ đi tìm "quỷ thủ" Xảo Thất, hẳn là người có tay nghề giỏi nhất trong thiên hạ, chỉ cần hắt liếc mắt nhìn sơ, tuyệt đối không chút sai sót làm ra, Tuyết nhi có bản vẽ cho hẳn, hẳn là không có vấn đề gì. Có điều, Phượng Tây là cái gì? Là Diệu Nguyệt Quốc sao? Chỉ là ta chưa từng nghe qua Diệu Nguyệt Quốc có loại nhạc khí "đàn ghi ta" này".

"Sao cơ?" Ta trái lại ngẩn ra, xem tra triều đại nào cũng không thiếu người tài giỏi. Diệu Nguyệt quốc? Là quốc gia phía tây Thiên Chiếu Hoàng Triều sao? Ta không hiểu thế tình nơi này, không dám nói lung lung để lộ sơ hở, liền lắc đầu nói: "Không phải, là nơi phương Tây cách xa xa hơn Diệu Nguyệt Quốc nữa".

"Thật hy vọng về sau nếu có cơ hội, có thể đi tới đó, học tập chút kiến thức dân gian không giống bình thường". Phượng Ca nói chuyện với vẻ mặt say mê phương Tây, trong lòng ta cười nói, chỉ sợ cả đời người cũng không đi được: "Không cần cơ hội về sau, thiên hạ rộng lớn, có rất nhiều thứ thú vị đáng giá để chúng ta tìm tòi".

"Đúng vậy". Hồn Phượng Ca đã trở lại, tiếp tục đề tài lúc này "Vãn Trì lo lắng trong ba ngày, Xảo Thất không hẳn làm ra được nhạc khí chưa từng thấy qua này. Cho nên để ta tới giúp người, ngày lên đài, làm nhạc sư cho

người. Nàng nói Tuyết nhi hát, những nhạc sư khác không có năng lực phối nhạc".

"Nói như vậy, cầm nghệ của Phượng Ca, so với các nhạc sư kia cao minh hơn?" Ta nhin không được trêu hấn, nhìn ánh mắt thanh lãnh như hồ mang một chút tia cuồng ngạo khó kiềm chế, giọng điệu chứa hồn nhiên cùng kiêu ngạo, cười nói: "Cũng không hấn, nghe Tuyết nhi hát trước, mới biết được".

Ta cũng không phản cảm với sự cuồng ngạo đó, cười cười, tùy ý ngâm nga một bài ca, kỳ thật ta đối với trình độ chơi nhạc của Phượng Ca rất tin tưởng, có lẽ là thiên tính của người chơi nhạc đi.

"Đợi người đi rồi lòng đau khổ,
Cây ngô đồng trắng tung bay trong gió,
Hoa rơi cùng mối tình sâu sắc,
Gió trên sông ào ào thổi,
Không ngừng đập vào nước mắt nữ nhân,
Tình yêu sâu đậm ấy rốt cuộc không còn,
Đau lòng một đêm lại một đêm.
Ký ức lại xẹt qua rồi tan vỡ thành từng mảnh,
Là hoàng hôn bao trùm tâm tư,
Có hoa có hoa bầu bạn cùng hồ điệp,
Chim én cô độc có thể song phi,
Đêm dài cô đơn mình quanh quẩn,

Khi hạnh phúc có người yêu san sẻ niềm vui,
Nhắm hai mắt khờ sờ đầu cũng không ngoảnh lại,
Đêm không thể ngủ vì hồi tiếc,
Không gian lạnh lẽo ta nhớ đến ai".

Ta không chút bất ngờ nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt Nguyệt Phượng Ca, nhìn ánh mắt ta từ không kiềm được, rồi lảng đãng, rồi bình tĩnh, dần dần trở nên nóng bỏng hơn. Nghe ta hát một nửa, hấn xoa cây đàn trên bàn, đầu ngón tay linh hoạt vượt dây đàn, một chuỗi âm thanh châu ngọc vang lên, uyển chuyển rung động, không đình trệ không ảnh hưởng, không ngờ đuổi kịp theo điệu hát của ta. Lần này đến phiên ta kinh ngạc, không nghĩ tới trí nhớ về âm điệu của Phượng Ca lại bấu hấn như thế, mẫn cảm như thế, tiếng đàn không nhanh không chậm, sít sao phối hợp với ca từ của ta, cứ thế hòa hợp. Muốn điều khiển âm thanh, trước tiên phải điều chỉnh ngón tay. Ta nhìn tiêm dài trên ngón tay hấn, uyển chuyển mơn trớn dây đàn, không nhiễm một hạt bụi. Ngón tay như vỗ về, thông thả hay dồn dập tuyệt không có âm nào thừa thãi. Tiếng đàn không nhiễm chút vẩn đục, trong vắt như hồ thu, sáng như trăng rằm, rung động như sóng biển, trầm tĩnh như u cốc, đem phần triền miên thương cảm u oán trong ca từ thể hiện rõ ràng, chân thật đến tận tim gan, đọng đầy mong ước.

Trong âm có tĩnh, vậy mới xứng danh cầm phẩm. Đặc sắc bên ngoài, tĩnh mạch bên trong. Vì thế chi sĩ cao nhã, động tay liền thoát ra âm thanh tĩnh mạch. Quả thật trầm tĩnh trong trầm tĩnh, bất kể thông thả hay cấp bách, tất có thể thanh thản tự nhiên, phong độ tràn đầy, không nhiễm hạt bụi nhỏ. Trong lòng đủ phóng khoáng, tự nhiên có thể viết ra một đoạn phong tình, cái gọi là mất hồn, so với tay đàn này, chỉ cần nghe một âm đã hiểu. Ta si ngốc nhìn hấn, tiếp tục hát, cũng không biết ca từ của ta dẫn dắt hấn, hay tiếng đàn của hấn chiếm lĩnh ta, từ và luật kia, đúng là tự nhiên hòa hợp. Hấn giương mắt nhìn ta, cùng ta quyến luyến, trong mắt ta có hấn,

trong mắt hần có ta, nóng như lửa, hòa tan hình bóng lẫn nhau trong đáy mắt.

Hình ảnh này, tạo ra một bức tranh xinh đẹp, ta sâu sắc hát câu cuối cùng "Không gian lạnh lẽo ta nhớ đến ai", tiếng đàn của hần, còn ngân ở đầu ngón tay, giống như thâm sơn cùng cốc, gió thổi vi vu, rơi vào vực sâu, nếu không phải chính tai nghe, ta không bao giờ nghĩ đến thế nhưng lại có may mắn ở chốn hồng trần thế tục này nghe được tiên âm trong sạch thanh cao ấy.

Cuối cùng tiếng đàn xa xôi trôi đi, Phượng Ca tao nhã thu tay. Ánh mắt lại càng nồng cháy, đem biểu tình si ngốc của ta thu hết vào đáy mắt, khóe môi Phượng ca hơi hơi nhếch lên, hiện ra ý cười tinh quái, khẽ thở dài: "Trên đời này nếu không ai biết trân trọng bảo vệ Tuyết nhi, liền để ta yêu người, được không?"

Sao, ta nở nụ cười, đối mặt với lời đùa thiện ý của hần, nhìn nụ cười tinh quái trên khóe môi hần, cũng nghịch ngợm mở to mắt nhìn: "Được!"

Vừa nói xong, bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một cỗ sát khí ập vào, ta và Phượng Ca kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nguyệt Nương cùng biểu tình lạnh giá của Sở Thương, đứng ngay trước cửa.

Ta nhìn gương mặt nhú chặt của Sở Thương, bất chấp ánh mắt như mũi dao rét lạnh và cả người tản mát ra nồng đậm mùi tàn bạo độc ác, cười khẽ.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thủy Tinh

Ta cười mím nhìn Sở Thương sắc mặt ngày càng lạnh, trong lòng ta cười càng ngọt chứng kiến vẻ mặt tức giận của hắn, tức chết người tức chết người, tốt nhất xông lên trước mặt Phượng Ca để vạch trần mặt nạ người đi. Liếc sắc mặt xanh lét của Sở Thương, cơ hồ đã nhẫn nhịn tới cực hạn, gần như muốn xông vào đây, đột nhiên hắn xoay người, phất tay áo bỏ đi. Nguyệt Nương nhìn chúng la liếc mắt một cái, muốn nói lại thôi, xoay người vội vàng đi theo Sở Thương.

"Không biết là ai đắc tội với đại tài chủ của chúng ta rồi, chẹp chẹp, nhìn cái mặt thối thế kia". Phượng Ca quét mắt đến ta, bên môi hiện lên tia thú vị.

"Ai, đó là Sở đại tài chủ người mới nói hả?" Ta giả ngu, mình nâng âm biến, "xem ra là bộ dạng mặt người dạ thú".

Phượng Ca nhìn ta, cũng không dây dưa để tài này nữa, cười cười, ngón tay trên đàn gảy một tiếng, thở dài: "Bài ca của Tuyết nhi, giai điệu mới mẻ, thật sự là Phượng Ca chưa từng nghe qua".

"Chưa từng nghe qua, nghe mới một nửa liền có thể đàn được, còn tốt đến như vậy, Phượng Ca mới rất giỏi". Nghe tiếng đàn thanh nhã không tầm thường đó, ta thật tình thật ý bội phục.

Phượng Ca lắc đầu cười, hỏi: "Ngày Tuyết nhi lên đài, là diễn bài này sao?"

Bài này? Chẳng qua ta tùy tiện ngâm thôi, ta hiện lên nụ cười giả tạo, đã sớm chuẩn bị một bài hay, tuyệt đối khiến cổ nhân kinh ngạc đến ba ngày hồn cũng chưa về: "Không phải, ta có một ca khúc khác, có điều không có ghi ta đệm, không biết có ra được cảm giác của bài hát không".

"Người ca ta nghe một chút".Phượng Ca rất tự tin.Ca? Bây giờ ta không dám hát bài này, sẽ làm hấn sợ hãi, ta cười cười, khẽ hát, Phượng Ca gảy đàn thoe, ta lắc lắc đầu: "mềm mỏng chút". Hấn lại gảy tiếp, cũng có chút cảm giác. Trông mắt ta vừa chuyển, đột nhiên nhớ tới trong "Hòn đá diên cuồng(1)" có đoạn dùng đàn nhị gảy "Hồ thiên nga", đến "Hồ thiên nga còn có thể chơi bằng đàn nhị, bài ca này đổi thành nhạc sụ dân gian thì có gì không được? Ta háy mắt, ý bảo Phượng Ca tiếp tục: "Ừm....không tồi, chỗ này cần thêm nhịp trống, chỗ này còn cần thêm âm điệu phối hợp, đúng, đoạn này cứ như vậy, lớn cực kỳ...."

Ta và Phượng Ca ngồi trong phòng đến giữa trưa, mới đem ca khúc này phối tốt đẹp, Tiểu Hồng đưa cơm trưa đến, hấn cũng không ăn, cầm khúc phổ hưng phấn nói: "Ta lập tức đem cho các nhạc sư xem". Nói xong liền ôm đàn xông ra ngoài, gọi cũng không nghe, ta cười cười lắc đầu, tính tình đúng là gió cuốn mây trôi.

Tiểu Hồng thấy ta cười tươi, biết tâm tình tốt, nói chuyện với ta: "Cô nương thật có bản lĩnh, có thể làm cho Phượng công tử vui thành như vậy".

Ta bưng bát cơm, khó hiểu nhìn nàng: "Đây cũng được coi là bản lĩnh? Hấn vui vẻ có liên quan gì đến ta?Chẳng qua là tự mình ca hứng thôi".

"Chuyện có thể làm cho Nguyệt công tử vui vẻ, cũng không có nhiều đâu". Tiểu Hồng cười nói: "Nguyệt công tử bị Hoàng thượng phong làm nhạc sư đứng đầu Thiên Chiếu Hoàng Triều, tính tình rất cuồng ngạo, người không hợp với tính hấn, hấn liếc mắt cũng không có, mặc kệ là quan cao chức lớn, cũng không thèm để ý. Mặc dù Ý Hồng Lô này là do Nguyệt

cô nương mở, nhưng mà muốn mời Nguyệt công tử gảy một bản, không có dễ dàng như vậy đâu".

"Hắn không phải nhạc sư của Ý Hồng Lô sao?" Không nghĩ tới Nguyệt Phượng Ca lại nổi tiếng ở Thiên Chiếu Hoàng Triều như vậy. Nhạc sư đứng đầu! Ái chà, ghê thật, bất quá, cũng là thật sự dùng tài năng mà đạt được.

"Đó chỉ là bề ngoài thôi, để cho thanh danh Ý Hồng Lô cao thêm một bậc, Nguyệt công tử hiếm khi đăng đài hiển nghệ, Ý Hồng Lô mở ...nhiều năm như vậy, tổng cộng Nguyệt công tử tới diễn có hai lần. Cho nên tuy rằng tiếng đàn của hắn khiến Hoàng thượng khen không ngớt miệng, nhưng có phúc nghe, cũng không nhiều". Tiểu Hồng nhìn ta, bội phục, "Vừa mới rồi thế nhưng Nguyệt công tử ở trong phòng cô nương gảy đàn, người bên ngoài nghe được tiếng đàn hát của hai người, đều nghe đến choáng váng. Tiếng đàn của Nguyệt công tử thật thần kỳ, cô nương xướng ca cũng rất tuyệt mỹ".

"Có đến mức đó không?" A, này võ mông ngựa làm cho ta thật hưởng thụ, tuy rằng nàng là tai mắt của Nguyệt ma ma, ấn tượng với nàng vẫn tốt hơn một chút. Ai, đúng là thói hư tật xấu. Thì ra Nguyệt Phượng Ca chỉ là trên danh nghĩa làm nhạc sư của Ý Hồng Lô, không phải thật ở đây, ngâm lại cũng đúng, tiếng đàn của hắn, tạp âm trắng hoa nơi đây sao có thể sao sánh?

"Đương nhiên là thật, vừa rồi rất nhiều khách nhân đều hỏi rốt cuộc là ai ca được khúc đặc biệt dễ nghe như vậy, hơn nữa còn có mặt mũi, có thể làm cho Nguyệt công tử đàn đệm". Tiểu Hồng cười nói, "Cô nương còn chưa lên đài, đã khiến cho nhiều khách nhân hứng thú, ngày lên đài thật nhất định sẽ có rất nhiều người đến ủng hộ cô nương."

Nàng không đề cập đến thì thôi, nhắc tới cái này, tâm tình của ta liền bực bội, không muốn ăn uống. Ta buông đũa, thờ dài, Tiểu Hồng thấy ta

không ăn cơm, có chút sợ hãi: "Thực xin lỗi cô nương, Tiểu Hồng nói sai rồi....."

Ta lắc đầu, người có nói sai gì đâu, người chỉ là nói thật thôi, "Là ta không muốn ăn, người dọn đi, ta không ăn nữa".

Lòng ta ần ần cảm thấy việc này có chút kì quặc, một người thanh ngạo như Phượng Ca, trong lòng sợ là không chấp nhận được nửa điểm dơ bẩn, Nguyệt Nương cố tình dùng bản vẽ gi ghi ta và ca hát của ta, để hấn tới tìm ta, không sợ ta nói Phượng Ca biết chuyện xấu của bọn họ hay sao? Hay là hấn chặn ta, sẽ không đem chân tướng nói cho Phượng Ca? Vừa vặn nâng giá cho ta, mạo hiểm lớn như vậy, đáng giá sao? Để ta tiếp khách ở chốn trăng hoa, cho dù là trả thù, nếu ta "không suy nghĩ" lộ ra tin tức, tiết lộ ta là thiên kim Tể tướng chịu họa diệt môn, hấn không sợ mang tới mầm tai vạ sao? Càng nghĩ càng nghi ngờ, càng tính trong đầu càng loạn, chung quy vẫn cảm thấy trong chuyện này có âm mưu động trời, mà ta vẫn không tìm ra nút thắt.

Đơn giản là không thèm nghĩ nữa, thấy Tiểu Hồng dọn bàn chuẩn bị ra ngoài, ta gọi nàng lại: "Tiểu Hồng, chờ một chút".

"Cô nương còn có chuyện gì?" Tiểu Hồng buông mâm cơm.

"Ta cần chuẩn bị đồ mặc lên đài, lát nữa ta vẽ bức tranh, người cầm cho Nguyệt Nương, để nàng mời người làm". Ta tiến đến trước bàn, suy nghĩ một chút, vẽ xong đưa nàng. Nàng nhìn y phục trên bản vẽ, mặt đỏ lên, thần tình kinh ngạc: "Cô nương, thật sự phải mặc cái này lên đài?"

"Không tốt sao?" Ta thấy phản ứng xấu hổ lúng túng của nàng, trong lòng càng chắc chắn, nếu nữ tử thanh lâu còn không chấp nhận được loại y phục này, khẳng định sẽ càng kích thích bọn nam nhân ra vẻ đạo mạo kia.

"Rất....., rất lộ liễu....." Tiểu Hồng nhìn bộ váy trên giấy, ngập ngừng nói.

"Người mặc là ta còn không sợ, người sợ cái gì?" Ta trêu ghẹo nói, đưa bản vẽ cho nàng, "Người nói với Nguyệt Nương, trong ba ngày nhất định phải làm xong". Nghĩ đến đàn ghi ta buổi sáng Nguyệt Nương cũng không có bất bình, hiện tại ném cho nàng một sự kiện khiến người đau đầu, lòng ta thầm vui vẻ.

Tiểu Hồng nhận bản vẽ ra ngoài. Ta chán chết nằm trên giường, buổi sáng dụng não quá độ, sau khi ăn xong lại tăng đường máu, ta phải ngủ một giấc. Vừa mới chuẩn bị gặp chu công, chưa kịp nói gì, ta đã bị người kéo từ giường lên.

"Úy Lam Tuyết, người đứng dậy cho ta!" Là Sở Thương nổi giận ùng ùng kêu như quý gọi, từ khi khẳng định hẳn sẽ không giết ta, ta cũng không còn sợ hãi nữa. Ta mặc kệ hẳn, cố ý nhắm mắt giả bộ ngủ. "Khò khò" trong miệng, lại kích hẳn lửa giận đầy trời: "Người còn giả bộ, đứng lên!"

Ta quát người kêu cái quý gì! Ta không thèm quan tâm, mắt nhắm chặt, đột nhiên thấy thân mình chột lạnh, y phục đã bị hẳn lột một nửa, ta vừa sợ vừa tức, trợn mắt ngăn lại: "Vô lại! hỗn đản!"

"Không giả vờ nữa sao?" Sở Thương cười lạnh, hất tay ta ra, đẩy mạnh, chớp mắt đem ta đặt dưới hẳn, giãy dựa không được.

"Ta giả vờ cái gì". Ta ngoảnh mặt xem thường, không phục nói, "Ta mới vừa tỉnh thôi".

Hẳn chăm chăm nhìn ta , lửa giận trong mắt dần dần lui đi, thần sắc khó hiểu: "Úy Lam Tuyết, ta thật là đánh giá thấp người rồi".

Ta không rõ, lại không muốn ngoài miệng thua hẳn, trả lời một cách mỉa mai: "Cho dù người coi trọng ta cũng không phải chuyện đáng vui vẻ gì".

"Ít khua môi múa mép cho ta". Hãn nhìn ta, ánh mắt có chút quái dị, "Không nghĩ tới người vậy mà khiến cho Phượng Ca chú ý, nhiều năm qua, Phượng Ca chưa từng để tâm nữ tử nào. Sớm biết thế, ta không nên đem người đến Ý Hồng Lâu".

"Bốn cô nương xinh đẹp, làm cho Phượng Ca động tâm âu cũng bình thường". Ta đúng ý cười, suy nghĩ trong đầu vừa hiện, dịu dàng nói: "Sở gia, ngài sẽ không thật sự yêu thương ta, ghen chứ?"

"Ta mà đối với loại nữ nhân như người gầy hai lạng thịt, xấu như que củi cảm thấy hứng thú? Nữ nhân Thiên Chiếu Hoàng Triều tùy tiện tìm một người đều đầy đặn xinh đẹp, châu tròn ngọc sáng hơn so với người". Hãn cười lạnh nhìn ta. Châm chọc nói, "Người cũng quá xem thường Sở Thương ta".

"Sở gia, người đã không có hứng thú với tiểu nữ, làm gì mỗi lần đến, đều phải đề lên người ta nói chuyện vậy?" Ta nũng nịu nói, thân mình chuyển động, ghé vào lỗ tai hãn thổi khẩu khí. Trong lòng lại kêu thảm thiết! Trời ạ, chẳng lẽ Thiên Chiếu Hoàng triều lại giống như Đại Đường xưa, lấy con gái béo làm chuẩn sao? Không nghĩ tới thật vất vả lắm mới biến thành người gầy, thì ra tiêu chuẩn ở đây vẫn là xấu nữ! Ông trời thật không có mắt, vì sao các đồng chí khác xuyên qua đều thuận lợi tìm người yêu, nổi tiếng khắp nơi, hô mưa gọi gió? Mà mọi sự đều đối nghịch với ta? Ông trời, ông có thù với ta sao!

Hãn không để ý tới ta khiêu khích, buông ta ra, mặt không chút thay đổi đứng dậy, ngồi xuống lạnh lùng nhìn chằm chằm ta, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm: "Úy Lam Tuyết, người tốt nhất đừng có chủ ý gì với Phượng Ca, nếu người dám làm tổn thương Phượng Ca, ta cam đoan sẽ lập tức giết người".

Ngạo mạn điều chỉnh quần áo bị hãn kéo ra, che nửa vai trần lại, thản nhiên nhìn hãn, nổi lên một tia cười yếu ớt. Thì ra là thế, ta còn thật sự nghĩ

đến mình mị lực vô cùng, thành công thu hút lòng Sở Thương kia, nhớ tới sáng nay hần đứng ngoài cửa mặt đầy ý lạnh, thì ra toàn bộ ác ý đều mang ý nghĩa khác.

"Trách không được Sở gia chắc chắn sẽ không yêu ta, sẽ bị ta hủy diệt". Ta nở nụ cười, người này thì ra là gay đông chí, "Hóa ra người yêu trong lòng Sở gia là Phượng Ca".

Cả người hần chấn động, mặt tức khắc trở nên xanh mét, ánh mắt trừng ta như muốn bốc thành lửa, tức giận đến cả người phát run: "Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể yêu nam nhân? Người là nữ nhân quý quái còn dám nói bậy, ta xé rách miệng người!"

Nam tử hán đại trượng phu?Chỉ bằng hành động của người với ta, cũng dám nói ra điều này? Ta cười lạnh: "Yêu nam nhân thì làm sao? Ai quy định nam nhân không thể yêu nam nhân?Yêu chính là yêu, không nên ra vẻ đạo đức giả như vậy, chẳng lẽ chỉ cần là nữ nhân người sẽ yêu nàng sao?Không hẳn đi? Chỉ cần người kia thật sự hiểu con người của người, là nam hay nữ thì có quan hệ gì? Chỉ cần là thực lòng yêu nhau, ta cũng không dùng ánh mắt khác người....." Ngẫm lại tiểu thuyết đam mỹ trước kia cũng là sở thích của ta, càng nói càng hứng khởi, cũng không để ý đến mặt hần càng ngày càng khó coi, "Còn là nam tử hán đại trượng phu, yêu người nào cũng không dám thừa nhận! Lúc này mới khiến người ta xem thường! Bất quá trong lòng ta người cũng không tính là nam tử hán đại trượng phu gì! Nói thực, người không thừa nhận cũng tốt, ta còn cảm thấy người không xứng với Phượng Ca, có điều, không ai biết đối với Phượng Ca có thể người cũng có ý nghĩa, người không cần ở đây tự tìm phiền não....."

"Câm miếng" Hần nổi giận, ngắt ta thao thao bất tuyệt, mặt từng tắc từng tắc tới gần ta, ánh mắt trở nên khó lường, "ta thật sự hiếu kỳ, Úy Lam Tuyết, suy nghĩ cổ quái kỳ lạ này của người từ đâu đến? Đừng nói là lão thất phu Úy Cầm Lam dạy người...." Tay hần bỗng nhiên nắm chặt cổ ta,

mắt lộ hung quang, giọng điệu nháy mắt nghiêm khắc, "Rốt cuộc người là ai?"

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trò Chơi

Lưng ta phát lạnh, sợ hãi trừng mắt nhìn hăn, não đầy vạch đen! Xong rồi xong rồi! Ta lại quên Úy Lam Tuyết là tiểu thư khuê cát tri thức lễ nghĩa, ôn nhã đoan trang, Úy Lam Tuyết nhất định không nói những lời khùng khùng điên điên như ta! Sở Thương sẽ không thực sự phát hiện ra cái gì đi? Trấn định! Trấn định! Tay hăn bóp càng mạnh, ta hít một hơi sâu, trừng mắt sáng quắc nhìn Sở Thương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bị đồ điên người dòn ép! Bất luận kẻ nào đối với người đều sẽ nổi điên! Người là đồ điên! Cầm thú! Ác quỷ!"

Nghĩ đến hăn bức ta giết Úy Cẩm Lam, hốc mắt ta đỏ lên. Ta nhắm mắt lại, không muốn đem bộ dạng yếu đuối của chính mình lộ ra trước mặt hăn, cho hăn tùy ý nhục nhã giễu cợt, nhưng nước mắt vẫn là từ khóe mắt chảy ra, đọng trên hai má. Ta cắn chặt môi, trong lòng vô cùng ủy khuất, vì sao ta phải chấp nhận tất cả? Vì sao ta phải đến chỗ này? Vì sao? Tiếng nức nở bật ra, nước mắt làm ta trở nên yếu đuối, ta điên mất rồi! Nếu còn như vậy, ta thật sự sẽ phát điên!

Tay trên cổ ta dần dần buông lỏng, ta đang chờ đợi nhục nhã tiếp theo, lại ngoài ý muốn không nghe được thanh âm giễu cợt của hăn. Sau một lúc lâu, một bàn tay xoa hai má của ta, thay ta lau đi nước mắt ràn rụa. Ta toàn thân chấn động, bỗng dưng mở to mắt, thấy ta trợn mắt, tay Sở Thương nhất thời cứng đờ trước mặt ta, hóa thạch. Con người đen chói mắt của hăn thể mà không mang theo tia châm chọc, lại có chút đau đớn, một chút vô thổ, còn hàm chứa chút chật vật, nhú mi nhìn ta.

Ta ngây dại. Nếu ta còn không nhìn ra biến hóa cảm xúc của hần, ta đây quả thật là ngốc tử, ba mươi năm sống trước đây của ta đều sống thành đầu heo đi. Một khắc trước ta còn lấy phỏng đoán khiêu khích đùa giỡn, hiện tại ta có thể dùng suy nghĩ của người hiện đại khẳng định, Sở Thương đối với ta, tuy rằng không nhất định là yêu, nhưng khẳng định hần cũng đắn đo không xác định, cảm giác không rõ ràng, làm cho hần sợ hãi, làm cho hần bất an, làm cho hần hỉ nộ vô thường.

Thế là đủ. Trò chơi này, ta nhất định không thua! Ta muốn cười, lại không dám. Ý cười hóa thành nước mắt, ta càng khóc càng thương tâm, nước mắt giống như vỡ đê, rơi xuống không ngừng. Sự chật vật và vô thố trong mắt hần không còn, đau xót lại dâng lên, thở dài một tiếng, hần ôm chặt thân mình không ngừng run rẩy của ta, trầm giọng nói: "Người thật hận ta như thế sao?"

Buồn cười! Hần hỏi vấn đề quá ư buồn cười! Ta muốn cười, lại cười không ra, tuyến lệ như bị tác động, lại trào ra. Nếu người không bức ta giết người, không cầm tù ta ở Ý Hồng Lô, không ép ta bán mình, có lẽ ta sẽ không hận người, chỉ là nhiều vấn đề như vậy đều là chữ nếu, nếu có thể, ta hy vọng chưa từng gặp người!

Hần ôm ta, thật lâu không nói. Ta bất động, mặc cho hần ôm, không muốn ngừng cũng không ngừng được nước mắt, giống như đem nước mắt cả đời này chảy ra hết, về sau sẽ không khóc nữa. Hần cuối cùng không nhìn được thở dài, nhìn ta ngã xuống giường khóc đến tê tâm liệt phế, không còn hình tượng, sau một lúc lâu, yên lặng xoay người rời đi.

Nghe bước chân xa dần, tiếng khóc lớn của ta dần dần chuyển thành nước nở, rồi dần không còn tiếng động. Mặt ta không chút thay đổi ngời dậy, xuống giường ra ngoài, tới chậu nước rửa sạch mặt, dùng khăn lụa tinh tế lau khô, sau đó tới bàn trang điểm chỉnh sửa lại tóc và y phục. Mắt của ta do vừa rồi khóc lớn có chút sung đỏ, trong đó lại không vương giọt lệ, giống như vừa rồi chưa từng khóc qua. Ta nhìn ánh mắt có chút phiếm

hồng của mình, đáy lòng cười lạnh. Sở thương, hôm nay ta cho người hiểu được, nước mắt nữ nhân, không nhất định là yếu đuối vô hại, có đôi khi so với đao còn lợi hại hơn, so với rắn còn độc hơn. Nhìn xem, nó đã dễ dàng xóa tan nghi ngờ của người đối với ta, xóa tan trái tim lạnh lẽo của người. Nó là chất độc thù hận, hôm nay trong lòng người khoét một lỗ, ngày mai sẽ dần dần mọc mủ, thối rữa, sinh giòi, vết thương này, chỉ vì cho người sống không bằng chết mà tồn tại, hoàn toàn không có cách nào chữa trị, trừ phi người chết! Trừ phi người chết!

Buổi chiều Nguyệt Nương tới, còn dẫn theo một phụ nhân may y phục mập mạp, nói phải đo dáng người ta, thuận tiện để ta cẩn thận nói cách làm bộ váy kia. Nguyệt Nương và phụ nhân đối với chiếc váy quái dị trong bức vẽ đều giật mình, Nguyệt Nương không biết ta muốn làm cái gì, kéo ta nhẹ giọng hỏi: "Úy cô nương, người thật sự phải mặc cái váy như vậy sao?"

"yên tâm, Nguyệt ma ma, ta tuyệt đối sẽ không đá đổ chén cơm của người trong ngày lên đài đầu". Ta giễu cợt, nhếch...khóe môi, "Chẳng những không phá, còn có thể kéo người đến ra bạc cho người".

Nguyệt Nương có chút xấu hổ, không nói nhiều nữa. Ta để bản vẽ lên bàn, cẩn thận giảng giải vật liệu, phương pháp may váy cho phụ nhân, những chỗ dính trang sức nhỏ nhỏ. Đột nhiên ta nhớ ra một thứ, rút tờ giấy khác, trên đó vẽ một đóa hoa hồng, thử thăm dò Nguyệt Nương: "Nguyệt ma ma, người có thể tìm giúp ta loại hoa này không?"

Nguyệt Nương nhìn thoáng qua, vừa sợ vừa kỳ quái hỏi: "Đây là hoa gì? Ta chưa bao giờ thấy qua".

Lại chưa bao giờ thấy, triều đại này quả nhiên không có hoa hồng, ta thở dài: "Đây là hoa hồng, tượng trưng cho tình yêu, cũng có người gọi nó là Tường Vi. Ở Phương Tây xa rất xa, mọi người cầm nó đưa cho tình nhân của mình, biểu đạt tình cảm ái mộ".

"Hoa hồng?" Nguyệt Nương kinh ngạc liếc nhìn ta, vừa kinh ngạc vừa bội phục thở dài: "Úy cô nương xuất thân danh môn, quả nhiên kiến thức rộng rãi".

Nàng thật sự cho ta là thiên kim thừa tướng? Đáng tiếc mặc dù Úy Lam Tuyết xuất thân danh môn, cũng chưa hẳn thấy qua hoa hồng, ta hừ lạnh, xuất thân cao quý thì thế nào, nếu trong tay không giữ được quyền thế của mình, còn không phải lưu lạc thanh lâu, mặc người sỉ nhục. Ta quay đầu hỏi phụ nhân: "Hình dạng loại hoa này, nếu dùng lụa, có thể làm a được không?"

Béo phụ nhân nhìn thoáng qua, đôi mắt tỏa sáng: "Cô nương thật đúng là xảo thủ lan tâm bức tranh hoa này rất đặc biệt. Cô nương yên tâm, tuy rằng Kim đại nương chưa thấy qua loại hoa này, nhưng nếu cô nương đưa bức tranh cho ta, Cẩm Tú trang chúng ta nhất định làm được".

"Tốt lắm, chỗ này, chỗ này, chỗ này đều khâu hoa lụa lên cho ta". Ta thấy kiêu ngạo trong mắt Kim đại nương, nói vậy Cẩm Tú trang ở kinh thành cũng rất có tiếng tăm. Ta thêm vài nét vẽ trên váy, "Còn cái khác....tự ta sẽ vẽ mấy đóa hoa, cành hoa phải dài một chút, còn có lá. Thân phải cứng rắn, cầm lên đóa hoa không được rủ xuống".

Ta lại vẽ vài nét, phác ra một hàng hoa hồng trên bức tranh: "Đóa hoa dùng lụa làm, không cần hồng tươi, màu tối một chút là được...." ánh mắt ta đảo qua, chỉ vào đóa mẫu đơn đỏ sậm trên đai lưng Nguyệt Nương, "Không khác màu này cho lắm. Trong ba ngày có thể làm được chứ?"

Kim đại nương gật đầu, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo: "Không thành vấn đề, sáng ngày mốt ta có thể đưa cô nương mặc thử, chỗ nào không vừa ý chúng ta sẽ sửa lại. Thật sự kiểu y phục này có chút....kỳ lạ, ta sợ có sai sót, nếu là y phục thường ngày, chỉ cần tới Cẩm Tú trang chúng ta, chưa bao giờ làm hai lần".

Kim đại nương cầm bản vẽ đi rồi, ta xoay người nhìn Nguyệt Nương, cười nói: "Ta còn muốn làm phiền Nguyệt Nương giúp ta chuẩn bị chút đồ".

Nguyệt Nương từ nãy đã nhìn ta thật sâu, thấy ta cười tươi, lắc đầu thờ dãi: "Úy cô nương, có lúc ta thật không hiểu nổi cô".

Ta nhú mày, không trả lời, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng lẳng lặng chăm chú nhìn ta, từng chữ từng chữ nói: "Ch dù biết rõ không thể toàn thân ra ngoài, cũng suy nghĩ trong tình huống tệ nhất vì chính mình mà tính toán. Trí tuệ minh mẫn sâu sắc, gan dạ sáng suốt nhanh trí, có khi thật không tưởng tượng người là nữ tử. Tâm tư lòng dạ như vậy, thường người ta phải dần dần tích lũy từ niên thiếu, cũng không được như người, làm cho người khác không dám tin kỳ thật người còn chưa qua mười bảy tuổi".

Hả, Úy Lam Tuyết mới được mười bảy?Thiếu nữ xuân xanh, ta thật sự là nhật được tiện nghi lớn rồi.Có điều, người mà Nguyệt Nương đang nói đến là ta sao? Đổ mồ hôi! Thì ra ta gây cho nàng cảm giác như vậy?Này này này, nói như thế khiến người khác nghe ra ta không bình thường cỡ nào?Cho ta đeo cái hào quang lớn như vậy, ta sẽ bị hoa ngôn xảo ngữ lừa thì thật không tốt? Please, nghĩ mà xem, tùy tiện một người hiện đại nào đó trong tình huống này làm tốt hay không tốt? Nói không chừng bọn họ so với ta càng làm tốt hơn nhiều, không giống ta mù tịt vô thố, mà là chơi thạo đến hoa trôi nước chảy.

Ta có chút buồn bực, nghe nàng nói nhiều như vậy, cỡ nào cỡ nào không giống người thường, so với các đồng chí hiện đại, tính cái khi gì! Bực bội.

Nguyệt Nương thấy ta được nàng tang bốc chẳng những không vui, ngược lại có chút ủ rũ, kinh ngạc: "Úy Lam Tuyết a Úy Lam Tuyết, tài hoa,

tư tưởng, trí tuệ gan dạ sáng suốt của người, rốt cuộc là từ đâu đến? Mấy thứ này trên người một tiểu cô nương mười sáu tuổi, có phải khiến người khác không tưởng tượng nổi? Ta biết người là thiên kim tướng phủ, cũng có học qua lão sư, chỉ là bọn họ....." Nguyệt Nương cười lạnh, mặt lộ vẻ coi thường, "Bọn họ với người không thể đánh đồng, chắc chắn không dạy ra một nha đầu xuất sắc thế này. KHó trách Sở Thương hấn...." Nàng bỗng dựng gập mình nhỏ miệng lại, đôi mắt đẹp quét ta một cái không thèm nói nữa.

Xem ra nàng biết lão sư của Úy Lam Tuyết, ta cười cười, à....., cho dù không biết, khẳng định cũng nghe qua, trước khi Sở Thương diệt Úy gia, chắc đã điều tra rõ, như thế, khẳng định hẳn cũng hiểu biết Úy Lam Tuyết? Có lẽ nàng chỉ là một tiểu thư khuê các bình thường, cho dù biết tri thức lễ nghĩa, thanh tao lịch sự đoan trang, cũng chẳng qua là làm tốt bốn phận nữ nhân một chút, so với các tiểu thư khuê các trong thời đại này không có gì khác biệt. Lần này đã khiến cho Sở Thương, Nguyệt Nương đều dâng lên nỗi nghi ngờ với ta? Giờ ta chỉ mong bọn họ đối với Úy Lam Tuyết trước kia chú ý không cao như trong tưởng tượng của ta, là thiên kim tiểu thư bình thường, không có quá nhiều tin tức đáng bàn, nếu không, thật đúng là không thể trả lời tốt nghi vấn bọn họ thay phiên nhau hỏi đâu?

"Nguyệt Nương chẳng lẽ không có nghe qua "phú gia không cần mua ruộng tốt, trong thư đều có ngàn kho gạo. An cư không cần cao đường, trong sách đều có hoàng kim ốc. Ra cửa không cần người theo, trong sách ngựa nhiều thành đoàn. Thú thê không cần bà mối, trong sách đều có nhan như ngọc.Nam nhi khát khao thành nghiệp lớn, trước tiên cần đọc ngũ kinh sao?" Ta mỉm cười nói, "Nếu tất cả mọi thứ trong thế gian, đều có trong thư sách, chút điểm thông minh tiểu sự ấy của ta tính là cái gì?"

"Thì ra là thế....." Ánh mắt Nguyệt Nương chột lóe, không biết rốt cuộc có tin ta hay không, "Xem ra Úy cô nương rất thích đọc sách, trong lòng cũng mang chí lớn hay sao?"

Ai.....sao mãi không dứt thế này! Là Sở Thương phải tới khám thính phải không? Ta thử dài, tự giễu nói: "Nguyệt Nương rất quan tâm ta, ta chỉ đối với nhàn thư đã sử hứng thú, cũng không phải để trả mối thù lớn nào".

"Vậy cô nương còn đọc?" Nguyệt Nương nhoẻn miệng cười, hiển nhiên không tin, "Nữ tử đọc nhiều sách như vậy, chỉ là tự mình tăng thêm phiền não, có ích gì?"

Lại có ích gì? Trong thế kỷ hai mốt chúng ta, cạnh tranh sinh tồn khốc liệt, đàn người là nam hay nữ, ít đọc sách một chút đều có thể không sống nổi. Phụ nữ muốn có công việc tốt, so với đàn ông càng phải học nhiều hơn, trong sự nghiệp phụ nữ muốn thành công, phải bỏ nhiều tâm huyết, mồ hôi và nước mắt hơn so với đàn ông, nhưng vẫn không thể trốn thoát số mệnh bị những lời đồn nhảm vô căn cứ xung quanh. Thế giới văn minh tiến bộ như thế kỷ hai mươi mốt, xã hội nam quyền cũng không biến mất, chỉ là không rõ ràng, hình thức hóa như trong cổ đại mà thôi, đàn ông giam cầm tinh thần phụ nữ, chỉ sợ còn tệ hại hơn so với cổ đại. Ta không chấp nhận, lắc đầu nói: "Nếu thật vô nghĩa, Nguyệt Nương còn đứng ở đây bàn luận vấn đề này với ta hay sao?" Sợ là thái độ ta quá khinh thường, khiến không khí tệ hơn rồi? Ta khẽ thử dài: "Vạn vật trong thế gian, nếu tồn tại, ắt sẽ có đạo lý riêng của nó".

Những lời cuối cùng của ta rốt cuộc làm Nguyệt Nương không biết nói gì. Có lẽ những lời truyền bá của ta làm cho tư tưởng nàng quá mức tiếp thu, tiêu hóa tốt, ba ngày này không có tới phiền ta, còn đem những thứ ta nói nàng chuẩn bị đưa tới. Từ ngày Sở Thương ra khỏi phòng ta, cũng không thấy bóng dáng, chỉ có Phượng Ca, mỗi ngày đều chạy tới, khúc ca kia chúng ta luyện năm lòng, ta tưởng tượng đến ngày lên đài, thường không nhìn được cười trộm, Phượng Ca hỏi ta cười cái gì, ta lắc đầu không nói. Đối với chuyện tiếp khách sau khi lên đài ta đã có tính toán, thấy phản ứng lúc trước của Sở Thương, ta nắm chắc sau khi biểu diễn trên đài sẽ thay đổi chủ ý của hẳn. Lòng ta tính toán cẩn thận, nếu đoán sai, chỉ có thể

nói trời không giúp ta. Sở Thương, bất kể hậu quả, ta chỉ có thể cùng người
chơi hết trận này, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng!

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mua Bán

Cầm tú trang này quả nhiên là giữ chữ tín, sáng sớm ngày thứ ba, rất đúng giờ đã đưa tới bộ váy ta làm, ta lấy hộp gấm ra xem một lúc, ta hết sức hài lòng, các nàng có thể dựa vào bộ váy mà ta vẽ ra, may giống đến tám, chín phần, ta mặc thử một lần, đảm bảo không có chút nào là không hài lòng, vải lụa lại có thể chế thành hoa hồng có thể làm người xem say mê hấp dẫn. Ta cười tán thưởng Kim đại nương, cảm ơn nàng làm bông hoa này rất tốt, nàng cười hì hì nói: "Là cô nương vẽ đẹp, cô nương nếu thật lòng muốn cảm ơn đại nương ta, có thể đem cái bức tranh vẽ bông hoa kia, để lại cho cầm tú trang của chúng tôi hay không?" Nguyệt Nương đứng ở bên cạnh cười nói: "Ồ, cái này do cô nương chúng tôi tùy ý vẽ ra lại có thể bị con mắt tinh xảo của Kim đại nương nhìn trúng, thật là nể mặt." Nguyên lai là muốn cái mà ta tùy ý vẽ hả? Cắt, muốn đồ đạc của ta, còn bày ra cái bản mặt "Ta lấy nó đã là phúc của người", ta lập tức nổi giận trong bụng, lại giả vờ cười nói với bà ta: "Kim đại nương, đã để mắt đến tiểu nữ như vậy, thật đúng là vinh hạnh cho tiểu nữ, được đại nương ưa thích, ta liền đem cái này tặng cho đại nương là được. Bất quá, đại nương phải đáp ứng ta một điều kiện, cái này ta không cho không được" Kim đại nương cùng Nguyệt Nương đồng thời sững sờ, không nghĩ tới ta lại có thể cùng bà ta mặc cả, Nguyệt Nương không biết ta muốn cái gì, sợ ta nói ra cái gì bất lợi, vừa định há mồm, ta nhìn nàng một cái, mở miệng nói trước không cho nàng ta lên tiếng: "Đại nương phải đáp ứng ta, về sau dùng cái này chế ra bất cứ cái gì, bất kể quần áo giày vớ, hoặc dệt ra tơ lụa gấm vóc, theo như mỗi tháng tiêu thụ bao nhiêu thì chia 5% tỉ lệ cho ta." Hay nói trắng ra, là ta muốn chiếm tiện nghi, đây là vấn đề bản quyền, vấn đề bản quyền đó biết không? Nếu muốn thì người phải dùng tiền để mua, trên đời này không có

cái gì là cho không đâu, nói những lời này, ta biết. Nguyệt Nương sẽ không nghĩ tới là ta sẽ nói chuyện này, một đôi mắt đẹp mở mắt kinh ngạc cùng thán phục nhìn ta, Kim đại nương càng không hề nghĩ đến ta lại đưa ra điều kiện như vậy, ngây người nửa ngày, rồi cười khan nói: "Cô nương không đi kinh doanh buôn bán, thật sự là uổng phí tài năng rồi." "Đại nương nếu đáp ứng, ở đây ta còn có mấy thứ khác tặng người, cam đoan là người từ trước tới giờ chưa thấy qua bao giờ, cũng giống điều kiện vừa rồi ta đề ra, ta còn có thể cải tiến cho người một số kiểu trang phục, cầm tú trang làm quần áo này đảm bảo nổi tiếng kinh thành, như điều gặp gió, " Ta thấy mặt Kim đại nương thoáng tái một cái, ta tranh thủ thời gian bổ sung, "Yên tâm đi, không giống bộ y phục ta như vậy đâu, ách... , đặc biệt, là cho đám đàn bà con gái mặc nó." Kim đại nương sững sờ nhìn ta, đột nhiên vỗ xuống đùi một cái "bốp", cười nói: "Ta buôn bán lâu như vậy, chỉ có cô là Kim đại nương ta bội phục, thứ nhất nữ tử, tốt, cô nương đã sáng khoái như vậy, chúng ta một lời đã định!" nhất ngôn định vị, ta khẽ cười nói, "Nói miệng khôn có bằng chứng, đại nương tốt hơn là cùng ta viết biên nhận đi" (bạn này cũng ghê gớm phết nhỉ =)))

Kim đại nương khẽ giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới ta lại khó chơi như vậy, cười khổ nói: "nếu như cô nương làm thương gia, nhất định có thể thành một đại gia. Bất quá, theo như cô nương đề nghị, đối với lợi ích của cô có hơi lớn tí, giống như... tờ lụa quần áo bán in hình những bức tranh của cô bán không được, cô muốn bồi thường cho cầm tú trang của ta như thế nào?" Bồi thường? Quả nhiên là người làm ăn khôn khéo. Ta cười lạnh: "Kim đại nương, mấy thứ đó... cho không người dùng, có thể không thu trước người một phần, một hào bạc. Đại nương là người thông minh, ta nghĩ... mấy thứ này đến cùng như thế nào, làm được hay không nhất định biết rõ hơn ta nhiều lắm, nếu thật sự là đồ không có lợi, người chưa chắc chịu cùng ta ký kết. Cần gì phải chiếm hết tiện nghi khắp nơi?" Kim đại nương bị ta trách móc một phen, ngược lại cũng không giận, cười ha hả nói: "Cô nương quả nhiên lợi hại, tốt, ta hiện tại sẽ cùng cô nương ký hạ kế ước." Nói xong đi đến trước bàn sách, đề bút ghi kế ước, đã viết một

nửa, đột nhiên dừng lại: " ta thật hồ đồ, xin hỏi tên cô nương là gì..."Bạch Mẫu Đơn."Nguyệt Nương thốt ra, không cho ta lên tiếng. Ta lập tức hiểu, Úy Lam Tuyết cái tên này, sợ là không thể trước mặt người khác mà nói ra, ta không biết tên Sở Thương kia danh tiếng bao nhiêu,ta mà tiết lộ thân phận, chỉ sợ sẽ mang họa sát thân. Bạch Mẫu Đơn. Ta còn bông sen hồng này đâu ? Ta cười lạnh nhìn xem Nguyệt Nương, đối với Kim đại nương nói: "Carmen.""Cái gì?" Kim đại nương cùng Nguyệt Nương đều ngây ngẩn cả người, ta chậm rãi cười cười, nói:"Ta nói, ta gọi Carmen, ta ở ở Hồng lâu lên đài Hoa Danh.""Đây là cái tên gì mà kỳ cục vậy?" Nguyệt Nương nhú mày, ta lộ ra dáng vẻ thần bí tươi cười, "trong mắt người khác đây là tên xấu,nhưng người về sau sẽ rõ." Nguyệt Nương yên lặng nhìn ta, cũng không hề ép ta lấy tên Bạch Mẫu Đơn kia nữa. Kim đại nương viết xong khế ước liền đưa cho ta xem, ta nhìn kỹ nội dung một chút rồi lắc đầu: "Không đúng.""Không đúng?"Ta tất cả đều làm theo ý cô nương ghi lại nha."Kim đại nương kỳ quái nhìn .Ta cười lạnh ,châm chọc nàng: "Kim đại nương, người buôn bán như vậy, cóc hết cũng không biết là chết như thế nào. trên khế ước này có thể viết rõ khi nào trả tiền cho ta? Người nếu muốn kéo dài đến mười năm hay hai mươi năm,bảo ta tìm chỗ nào để lấy tiền đây?"Kim đại nương sắc mặt trắng bệch, lúc này mới thật xác định ta không phải hù dọa, cười lớn nói: "Cái đó theo ý cô nương như thế nào?" Ta suy nghĩ một chút, nói:"Cần phải ghi chú rõ là cầm tú trang khoảng nửa tháng liền đưa một lần sổ sách cho ta, số lượng hàng mà các người tjeu thụ ,ta không có cách nào nắm giữ, cho phải có một sổ sổ sách,theo như các người nộp thuế cho quan phủ,tỷ số định mức tiền thuế nhân với 5% trích phần trăm tỉ lệ. Không cần cầm tiền mặt cho ta, dùng khế ước có tên ta đến ngân hàng tư nhân ,mở một cái tài khoản, toàn bộ chuyển vào ngân hàng tư nhân lúc viết xong khế ước, còn lúc cần tiền thì..." Suy nghĩ một chút, dùng mặt mã chỉ sợ là không thể thực hiện được, phải dùng tin vật để xử lý tốt mới được, trên người của ta vật đáng giá duy nhất là quà chia tay của người kia... , ta đưa tay lên sờ sờ cổ, trong đầu xuất hiện chủ ý,"Lúc cần tiền chỉ cần có người cầm khối ngọc này đi, mới có thể lấy tiền. Ta mỗi nửa tháng

đều đi ngân hàng tư nhân kiểm tra, nếu phát hiện không đủ tiền, hoặc bị lấy một số bạc lớn đại nương cũng đừng trách ta..."

Sóng mắt di chuyển, thì nhìn thấy Kim đại nương cùng Nguyệt Nương đều trừng mắt nhìn ta mà lú cả lưởi, Kim đại nương lắp bắp mà thở dài: "Cô nương tâm tư cực kỳ cẩn thận, Kim đại nương ta thật sự phục rồi!" "Nếu như thế, dựa theo bản kế ước, đem hình dạng ngọc bội này vẽ lên đó luôn đi. Kế ước chia làm hai phần, đại nương giữ một phần, ta giữ một phần, mặt khác, còn phải tìm nhân chứng ở tại đây ký tên lên kế ước." Ta quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nương, cười nói: "nhân chứng này, nhờ Nguyệt Nương làm, được không?" Nguyệt Nương nhú mày, gật gật đầu, biểu tình trên mặt phức tạp. Kim đại nương một lần nữa viết xong kế ước, ta kiểm tra một lần, xác nhận không sai, cùng Kim đại nương ở phần tên, in dấu tay lên. Nội tâm sáng khoái vô cùng, cái này thì tốt rồi, ta đã có tiền để giành cho mình rồi, về sau nếu có cơ hội chạy đi, cũng không sợ trong tay không có tiền. Kim đại nương cắt kỹ cái phần kế ước, nhìn ta cười khổ dò hỏi: "Cô nương trước kia có đi theo thương nhân buôn bán hả?" "Không có." Ta thấy Nguyệt Nương liếc nhìn, trong mắt nàng hiển nhiên cũng có nghi hoặc, ta cả kinh, không xong rồi, lại đã quên che dấu thân phận của mình rồi. Tranh thủ thời gian Kim đại nương còn ngơ ngác: "Đại nương ở cấm tú trang có lẽ có rất nhiều việc, ta không dám làm chậm trễ thời gian của đại nương." "vậy có phải cô xuất thân từ gia đình có người là thương nhân hay sao?" Kim đại nương còn chưa từ bỏ ý định, ta cười cười, không nói. Lúc này Liên Nguyệt lên tiếng, hiển nhiên là sợ ta bại lộ thân phận: "Đại nương cũng thật là, định điều tra tới cùng vấn đề nhỏ này hay sao? Muốn dựa dẫm vào chúng ta để đào người?" Kim đại nương cười nói: "Người chịu là tốt rồi, cấm tú trang ta nhiều như cô nương như vậy sẽ phát tài đấy, lúc đó Kim đại nương ta phúc khí dồi dào." Nguyệt Nương trầm mắt xuống, xụ mặt nói: "Được rồi được rồi, người mau trở về đi thôi." Đưa Kim đại nương ra khỏi cửa, Nguyệt Nương quay người nhìn ta, mặt không biểu tình mà nói: "Úy cô nương thật bản lĩnh, không cần bán mình tại Ý Hồng lâu cũng có thể kiếm tiền." "Thì sao? Ta có việc của ta, ta muốn

kiếm tiền nhiều hơn nữa, ta cũng không chuộc thân đâu." Ta cười nhạt nói, "không phải vừa mới kiếm được tiền thì trả cho hai cái thân này hả, không được a? Ta đây cũng không phải là đang bán thân để kiếm tiền, không cần chia cho người nha." "Đem quãng người tới ý Hồng lâu sẽ có chuyện vui xem, sở Thượng thật đúng là có nhiều chuyện không thể ngờ tới". Nguyệt Nương biết rõ ta cố ý chọc giận nàng, nhìn ta, trong mắt hiện ra thần sắc lo lắng, "Không nghĩ tới bất kể là ta cuồng ngạo tự phụ đối với người thường thì chẳng thềm ngó tới, vẫn là tốt nhất ở bên trong cửa hàng lăn qua lăn lại nhiều năm, đối với Kim đại nương ta rất hứng thú. Trên người Úy cô nương phảng phất có loại ma lực, chỉ cần một người đến gặp mặt cô, đều không tự chủ được bị người hấp dẫn, vì người mà mê muội. Ngày hôm trước nghe nói người cùng Phượng ca đàn hát, ta đoán là đã lao xao, nếu giờ thấy bản thân người..."

"Nếu là thấy bản thân ta, mới biết được ta bất quá là một con nha đầu xấu, mà người thì gầy như cây tre!" Ta trừng hai mắt, trêu đùa, "Nguyệt Nương nói như vậy, đừng có nói là cũng mê ta rồi nha?" Nàng bị ta trêu chọc một cách lỗ mảng, rốt cuộc không dám ngược bản mặt lên, buồn cười, cười khẽ một tiếng, gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta đúng là cảm thấy có chút hứng thú với người. Úy cô nương rất bí ẩn, tính tình quái lạ, cho dù là..." Nàng đột nhiên mở miệng, cười lớn nói: "Úy cô nương, ý Hồng lâu này là tâm huyết cả đời của ta, tâm tư cô, ta đoán không ra, chỉ trông mong người làm cái gì, đều phải nhớ trong đây ...toàn là người vô tội, cô nương suy nghĩ một chút." Nàng hạ giọng, nói lời này, sau đó quay người đi khỏi. Nhìn dáng vẻ ở sau lưng của nàng, trong nội tâm của ta dâng lên một ngọn lửa giận. Người vô tội! Ai? các cô? ? Ti tiện. Sợ ta gây bất lợi đối với các người à? lại không nói rõ ràng làm như ta muốn lắm, lại còn bày ra cái bản mặt đáng thương, giỏi đem mấy kẻ yếu ra làm đệm lưng, ôm người, vô tội đến mức bò lên đùi người khác, sợ ta ném chuột vỡ bình sao? Ta vừa tức vừa giận, Nguyệt Nương ah Nguyệt Nương, người quả nhiên là muốn đo xem lương tâm của ta còn còn mấy phân sao? Ta Nê Bồ Tát qua sông, bản thân khó bảo toàn, người thực sự cho là ta có nhiều việc cố kỵ sao? Tức

cười! Cố nén cơn giận để không lấy đồ trên bàn phật mà ném xuống đất, ta hít sâu một hơi, nén lửa giận, bình phục tâm trạng lại. Cũng may Phượng ca đến, để cho tâm tình của ta tốt hơn, nằm mơ ta cũng không nghĩ tới thực sự hẳn đem đến đây cây đàn ghita, tại nơi này, làm sao mà có được vật này?" Không phải nói trong ba ngày chưa hẳn đuổi được ra sao?" Nước mắt của trào ra, ôn nhu mà vuốt ve cây đàn thân yêu, Cầm cái cổ, khá lăm "Quý Thủ", nó rất tinh xảo, quả nhiên là vị Quý Phủ Thần Công này tay nghề giỏi, ta thử gảy dây đàn một cái, âm thanh rất hay." Ta một ngày đến hồi thúc hẳn đến ba lần, hẳn muốn làm chậm chút cũng không được. Huống chi chính hẳn cũng chưa bao giờ thấy qua loại nhạc cụ này nên cảm thấy hứng thú, còn muốn tự mình đến nhìn người có bộ óc kì quái mới nghĩ ra thứ này." Phượng ca cười tủm tỉm nhìn ta, ung dung mà đi đến ghế dựa trên giường, bộ dạng lười biếng, tựa như đang chờ đợi ta gảy đàn thử." Vậy người dẫn hẳn đến xem ta lên đài biểu diễn tối nay là tốt rồi, ta cũng rất muốn cảm ơn hẳn." Xem ra Phượng ca cùng tên "Quý Thủ" kia bảy phần là bằng hữu. Ta mỉm cười, gảy một chuỗi âm phù, đúng là hai ngày này ta cùng với Phượng ca luyện khúc, Phượng ca vẫn nhìn ta, mặt mỉm cười, ta rất kinh ngạc về thanh âm của hẳn. Ta mỉm cười, liếc mắt nhìn hẳn, "Ân", tâm lý, tố chất quả nhiên rất tốt, ta thuận thực mà đưa tay gảy đàn, trong đầu suy nghĩ đến khúc muốn biểu diễn, nội tâm đã quyết định, đêm nay nhất định phải mang nó lên đài." Quả nhiên cái này là thủ khúc, Tuyệt Nhi dùng đàn ghi-ta càng có thể đem phần nhiệt tình, lại không bị trói buộc biểu hiện ra, phát huy vô cùng tinh tế." Phượng ca mỉm cười nói, "Xem ra người nhạc sĩ ta, là vô dụng." "Ai nói người vô dụng?" Ta liếc, "Có Phượng ca làm cho tiếng đàn của ta thêm rạng rỡ, tối nay ta lên đài, một lần là có thể nổi tiếng." Phượng ca mỉm cười, ôn hòa, bình tĩnh nhìn ta: "Tuyệt Nhi thật sự nghĩ như vậy sao? Ta nghĩ mãi mà không rõ, Tuyệt Nhi vì cái gì mà nhất định phải ở lại ý Hồng lâu? Vì muốn thành danh? Đây không phải là tính tình của người. Vì sao người muốn cự tuyệt ta khi muốn đưa người tới 'Hoán nguyệt cư' ở tạm, chỗ đó không thể so với ý Hồng lâu sao?" Vì sao? Nếu ta đáp ứng người, còn không sợ sỡ Thương giết ta? Tuy nhiên hẳn đối với ta có một chút cảm xúc, nhưng trong suy nghĩ của hẳn Địa Vị tuyệt

đổi so với ta quan trọng hơn, huống chi, hãn đối với ta có một điểm cảm xúc, cũng không thể nói rằng hãn đối với Phượng ca nhất định không có tâm tư gì, vạn nhất thật sự làm hãn phát bực, chắc ta sẽ được chứng kiến hãn dùng thủ đoạn để trừng trị người đấy.. Nếu so sánh, thì ở ý Hồng lâu là ngoài sáng nguy hiểm, ngầm an toàn, ít nhất cái mạng này à an toàn đấy, còn nếu như đi "Hoán nguyệt cư", ai biết được tên sở Thượng sẽ âm thầm cho người đến bắt ta rồi đưa đến cái địa phương hủy thi diệt tích, ta còn có thể sống sao? "Ai nói đây không phải là tính tình của ta?" "Ta vứt cho hãn một cái nhìn mỉa mai, ông ọ nói, "Người ta không chuẩn sẽ trèo lên cái gì quan to hiển quý, từ nay về sau thăng chức rất nhanh, biến thành phụ nhân có quyền thế quý đây này." Kỳ thật trong nội tâm của ta tồn tâm tư như vậy, nếu có thể trèo lên địa vị cao, quyền lực hơn so với sở Thượng, ta không cần sợ hãn. Thế nhưng mà, hãn là Tế tướng đương triều, có thể trong một đêm mà diệt sạch một nhà, ai còn có quyền thế hơn so với hãn, dù cho ngoài sáng quyền thế hãn không thể khinh thường, nhưng chuyện lén lút này? Nghĩ đến sở Thượng chính là quý môn, nghĩ đến hãn có ý muốn thiên hạ, ta nhú nhú mày. Phượng Ca Tiểu lắc đầu, mặt bình tĩnh như dòng sông không có sóng, hiển nhiên chỉ cho là lời ta nói mới rồi là nói đùa, trong mắt hãn tất cả đều là sủng nịch: "Tuyệt Nhi, ta cũng không biết nên nói như thế nào người mới chịu?" Phượng ca đối với ta, thật sự giống như một huynh trưởng đôn hậu, ôn hòa. Ta buông đàn ghi-ta ra, cười ngồi lên hãn đang dựa bên giường, nằm nghiêng xuống, tựa đầu, gối lên trên đùi của hãn, trong nội tâm một hồi mềm mại: "Phượng ca, khi ta đến đây, người đối với ta rất tốt." Hãn mỉm cười vuốt ve đầu ta, ta hất tóc dài rơi là tả của hãn qua một bên. Nhìn hãn như gió xuân thổi qua Giang Nam, đôi mắt ôn nhu, ta chắc là bị hãn đầu độc rồi, thì thào tự nói: "Phượng ca, ta thấy người vẫn là người xinh đẹp nhất,..." Đầu của hãn hơi cúi thấp, đối với mặt của ta, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến ta đến mức có thể thấy rõ trong mắt hãn, mặt mũi tràn đầy say mê của ta, gần đến mức ta có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của hãn, hãn cách ta một khoảng khá gần thì dừng lại, yên lặng mà ngắm nhìn ta. Trời ạ, bị một đại mỹ nam ôm lấy như vậy, bị một đôi mắt ôn nhu như vậy nhìn thẳng, bị một cảm giác mập mờ bao lấy, ông

trời ơi!!!ông muốn ta chết hả? Không muốn cho ta sống nữa hả???Ác niệm ta dâng lên, đưa tay lên vòng qua trên cổ của hăn. Lại nhìn ta, lại nhìn ta,...nhìn đi,nhìn nữa đi,nhìn nữa là ta sẽ đem người ăn tươi nuốt sống luôn.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Khải Môn

Tên kia, người xấu kia, việc tốt người làm ra có phải nên bị người ta ghét hay không? Ghét nàng ghét nàng ghét nàng! Đang lúc ta chuẩn bị ý đồ bất chính, cường hiếp Phượng ca (@@ em nữ 9 làm ta bất ngờ!!), Nguyệt Nương đứng ở một bên cửa, vừa nói: "Úy cô nương, cô nên bắt đầu chuẩn bị thay trang phục là được rồi..."

Thấy ta im lặng, giọng điệu Nguyệt Nương bỗng dừng trở nên sắc lạnh, the thé:

"Hai người các người đang làm cái gì?"

Không phải chúng ta đang làm cái gì, là ta đang chuẩn bị làm chuyện xấu, bị người bắt được.

Não ta đây hắc tuyến! Lấp bắp nói không ra lời, ngược lại là Phượng ca vẻ mặt thản nhiên, lười biếng ngẩng mặt lên nhìn Nguyệt Nương:

"Chúng ta đang làm cái gì người nhìn mà không thấy sao?" (anh rất "tình " ^^!)

"Người..."

Nguyệt nương vừa vội vừa tức, đóng cửa lại xông vào:

"Phượng ca, ngày thường người hoang đường như thế nào ta đều chịu đựng người, người như thế nào có thể động tâm đối với úy cô nương?"

"Ta bất quá là đến xem Tuyệt Nhi, không được hay sao?"

Phượng ca lười biếng mà sờ mặt của ta, đối với Nguyệt Nương ngà ngón mà cười, nói,

"Tuyết Nhi không nói là không để cho ta tới, người còn sợ ta đem nàng ăn hết hay sao?"

Ta ngỡ ngác một chút, A..... , thú vị! Biểu hiện của Phượng ca , hoàn toàn giống như Hoa Hoa Công Tử lang thang (Play Boy í ^^!), trên người không có chút thanh nhã ôn hòa vừa rồi khi ở cùng ta.Hai người cùng dùng chung phương thức, cũng vô cùng đặc biệt.

Ta đưa mắt nhìn Phượng ca, trong mắt hiện lên một tia thú vị, phối hợp mà ngồi dậy, tiến sát trong ngực của hắn, ngón tay tại cằm Phượng ca lỗ mông mà nháy lên bên trên, nửa thật nửa giả mà nhõng nhẽo cười nói:

"Không lẽ Nguyệt Nương cô sợ ta đem Phượng ca ăn hết hả?"

Nàng ta xác thực là sợ chẳng? Sợ ta chuyện xấu tiết lộ cho Phượng ca biết? Ta trộm lườm Nguyệt Nương mặt mày trắng bệch , trong nội tâm phần khích, lo lắng chết người, tức chết người cũng tốt. Phượng ca trong mắt hiện lên ý cười, tựa hồ rất hài lòng về sự ăn ý của chúng tôi, ngón tay xoa gò má của ta,sau đưa đến môi của ta, thanh âm dịu dàng, ngữ khí mập mờ:

"Tuyết Nhi định ăn hết ta như thế nào?"

"Như vậy ăn... , được không?"

Ta thỉnh linh khê cắn chặt ngón tay hắn , sau đó cuốn đầu lưỡi , nheo mắt lại, chứng kiến Nguyệt Nương cắn chặt môi, mặt lạnh không nhìn ta, đối với Phượng ca trầm giọng nói:

" Ra ngoài ngay!"

"Ngón tay của ta thực ăn ngon như vậy sao?"

Phượng ca khẽ cười một tiếng, đem ta ôm chặt, mắt liếc xem biểu hiện của Nguyệt Nương nhưng lại chẳng hề để ý:

"Muộn rồi, người đừng bày cái mặt này đi ra, làm tiểu Tuyết Nhi của ta sợ."

Ta mắt thấy sắc mặt Nguyệt Nương càng ngày càng tái nhợt, biết nàng đã đến nhần nạn cực hạn, tranh thủ thời gian lôi kéo Phượng ca, cười nói: "Phượng ca, ta cũng nên đi chuẩn bị rồi, người đi xuống trước chờ ta, được chứ?"

Phượng ca mỉm cười, nhìn cũng không nhìn Nguyệt Nương, chỉ mong lấy lòng ta:

"Tốt, ta nghe tiểu Tuyết Nhi đấy, ta ở dưới chờ người."

Nhìn hẳn đóng cửa đi ra ngoài, ta lờm sắc mặt Nguyệt Nương, khoe môi mang theo đùa cợt:

"Người đã lo lắng như vậy là sợ ta nói với Phượng ca cái gì, ngay từ đầu vì sao lại dẫn hẳn tới tìm ta?"

Nguyệt Nương giật mình, tựa hồ không biết ta nói cái gì, lập tức giật mình bật cười nói:

"Ta không lo lắng người nói với Phượng ca cái gì, bởi vì người nói cái gì, người khác đều cho là người đang ăn nói khùng điên."

Ta sửng sốt, đây là ý gì? Nguyệt Nương lại cũng không cho ta kịp giải thích nghi hoặc của mình, chỉ là thản nhiên nói;

"Ta chẳng qua là lo lắng Phượng ca tiếp tục lang thang như thế, sau này ta chết đến Địa phủ cũng không có mặt mũi gặp cha mẹ ta."

Cái này lại là có ý gì? Ta nghe mà hoàn toàn nghe không hiểu nó là ý gì? Ta nghe vừa rồi Nguyệt Nương quát tháo Phượng ca những lời kia, chẳng lẽ Phượng ca ngày thường thật là đùa giỡn hoang đường hay sao? Thế nhưng mà, lúc ta đối mặt với hắn, hoàn toàn không có cảm giác thấy hắn có bất kỳ hành vi nào là đùa giỡn? Bỗng dưng nghĩ tới Phượng ca với Nguyệt Nương là bộ dạng ngả ngớn lang thang ,trong nội tâm hiện lên sự nghi ngờ, chỉ sợ bên trong có nhiều bí ẩn.Ta thật sự muốn đi chuẩn bị rồi. Nguyệt Nương muốn đích thân trang điểm cho ta,thì bị ta ngăn cản:

"Ta tự mình làm."

Ta biết rõ mình sẽ hóa thành bộ dáng gì, tốt xấu gì thì ta làm tại công ty bách hóa cũng bán đồ trang điểm vài năm rồi,kỹ thuật trang điểm còn khá tốt, lúc trước đúng là làm không tốt,nhưng sau ta học tập được chút kỹ năng, tích lũy không ít kinh nghiệm. Đáng tiếc cái thời cổ đại này đồ trang điểm quá ít, ta một bên vẽ lông mày.Lông mày hơi cao, bay vào thái dương, vũ đạo nhờ vào ánh mắt, vẽ vừa đậm vừa đen, để cho mắt ta vốn to,thoạt nhìn càng sáng chói, nhìn quanh đều là nét phong tình; đem màu trắng hương phấn bôi ở trên sống mũi, để cho mũi ta vốn có chút thấp thoạt nhìn thì rất tròn và cao ngất; dùng phấn màu sáng bôi ra má hồng; bờ môi thoáng bôi điểm Son lên,thêm vài phần gợi cảm. Ta nhìn qua mỹ nhân đẹp đẽ trong gương, trong nội tâm có chút tiếc nuối, đáng tiếc không hiện ra trên mặt, nghĩ đi nghĩ lại nên thôi, nếu ta vẽ mí mắt màu xanh mà đi ra ngoài, không chừng sẽ bị người ta gọi là yêu quái. Nguyệt Nương sớm thấy ta trang điểm thuần thực cùng phức tạp, nhìn ta nói nên lời.

Ta cũng không để ý tới, tiếp tục sửa sang lại tóc của ta. Từ nhỏ ta để tóc dài, ta đem tóc của mình búi lên đơn giản nhất lại đẹp mắt. Trên bàn trang điểm có một cây trâm phong cách cổ Đào Mộc, trâm Phượng vĩ , có khắc ngăn gọn những đường cong tuyệt mỹ, là Nguyệt Nương chuẩn bị cho ta đấy. Đem trâm cầm ở trong tay, cuốn lên mái tóc một cuốn. Lúc này ta đem cái trâm cài tóc nhẹ nhàng dùng sức, hướng trên tóc cắm xuống. Ta

dùng lược đem đầu tóc cùng búi tóc chọn được xoã tung, lại dùng cái cặp cố định, hai bên ta ta kéo một ít tóc ra rồi dùng đầu vắn xoắn vũ mị, sau đó cầm tấm lụa hoa hồng mà Kim đại nương cầm tú trang làm cho, hai đóa búi bên cạnh tóc, một búi một cách ,trần ngập phong tình.Đem bộ váy mà Nguyệt Nương cùng Kim đại nương thấy đều trợn mắt há hốc mồm. Đen đỏ hai màu chắp vá thánh váy dài, màu đỏ cuồng dã chói mắt lại không chướng mắt, màu đen lạnh lùng ngạo nghễ lại không trầm trọng. Ngắn vừa vắn che khuất bờ mông, lộ ra cả đùi, trên thân là ngực cổ áo hình chữ V, vừa đủ lộ ra một chút giữa hai khe núi. Eo được kẻ sát ở da thịt, sau cổ lại hở ra tấm lưng trắng như tuyết, không có một mảnh vải che.Y phục như thế, đương nhiên sẽ kích thích đến ánh mắt và thần kinh của cổ nhân . Trên quần áo đã sớm thoa Huân hương*, mùi thơm Câu Hồn Đoạt Phách, đầy mị lực!

*: mùi hương từ cây Huân thảo (còn gọi là Huân Y Thảo) trừ xú ác khí, tỏa mùi hương;

Ta cỡi giày, tại trên đùi phải hướng theo mắt cá chân, dùng một đầu dây lụa dài nhỏ màu đỏ cột lên đùi. Còn chân kia, ở trên mắt cá chân đeo mấy lục lạc hồng lục Thạch Đấu kiểu dáng phong cách cổ xưa.Tại hai lỗ tay đeo lên hai cái vòng tròn lớn màu bạc. Cuối cùng, bên trên hai cổ tay đeo lên hơn mười hồng lục Thạch Đầu cùng lục lạc, chuông vòng tay, động một phát liền nghe tiếng Đinh Đang rung động. Những vật nhỏ này, cũng là ta bảo Nguyệt Nương chuẩn bị. Chờ ta võ trang đầy đủ, thời điểm đứng trước mặt Nguyệt Nương ta tựa như thay đổi, giống hệt như nữ lang, váy dài lưu dẫn mang phong cách cuồng dã . Ta vút cho Nguyệt Nương một cái nhìn mị hoặc, ánh mắt ma mị, để lại trong lòng người khác thần trí mê mẫn, lại có cảm giác cao thượng .Nguyệt Nương nhìn qua ta, trong ánh mắt lộ ra kinh diễm, cuồng hi, kích động, bội phục cùng không dám tin. Ta mỉm cười đối với Nguyệt Nương nói:

"Người bây giờ tin chưa?"

Nàng kích động ,cơ hồ nói nên lời, ta nhìn lướt qua nàng, từng chữ từng chữ nói:

"Từ nay về sau, trên đời này không còn...Úy Lam Tuyết nữa."

Đừng cho là người xinh đẹp, rơi vào thanh lâu dơ bẩn này, nếu như Úy Lam Tuyết trên trời có linh, cũng có thể vui mừng rồi.

Nguyệt Nương khẽ giật mình, ta không đợi nàng mở miệng, tiếp tục nói:

"Ta lần đầu lên đài ca hát, từ hôm nay trở đi, hoa danh* của ta, gọi là Khải Môn"

*: giống như nghệ danh ấy :3

Đúng vậy, Carmen. Nữ lang xinh đẹp, khiến nam nhân vừa yêu điên cuồng vừa hận, nàng tính tình cuồng dã không bị cản trở, quật cường, dũng cảm, tự do, tiêu sái, chân thật, nàng giống như một trận gió, bất luận kẻ nào đều đừng mong vây khốn nàng, dù cho người hèn mọn mà kính dâng ,coi trọng tình yêu, nàng cũng chẳng thêm ngó tới. Bất luận kẻ nào đều không được đoạt lấy tự do khát vọng của nàng,có thể đi khắp nơi cùng sống cùng chết, nàng nguyện ý, lại không muốn đi theo người ở cùng một chỗ!

Như vậy,yêu thích nữ tử thật sâu đậm, bội phục , trên người của nàng thiếu hụt hết thảy tính chất đặc biệt. Vứt bỏ ánh mắt thế tục , chỉ vì chính mình mà sống, đúng là mộng tưởng.Đúng vậy, ta muốn làm Carmen! Nếu có cơ hội, ta nhất định phải làm Carmen!Ta đứng ở giữa đại sảnh sân khấu hát, hồ hững quét mắt qua toàn trường, ta biết rõ bọn hăn không nhìn tới ta, trên võ đài một mảnh đen kịt, nhưng ta có thể mơ hồ mà chứng kiến bọn hăn, ở đại sảnh trên cái bàn tròn có ánh nến yếu ớt, hai bên cửa sổ che bởi mảnh vải.Ta nhìn thấy không rõ...mặt đám khách làng chơi bọn chúng, lại có thể cảm giác được những ánh mắt hưng phấn, nghiền ngẫm, ý Hồng lâu mới xuất hiện cô nương thần bí, ca nghệ rất tuyệt, lại có đệ nhất hoàng triều

nhạc sĩ nguyệt Phượng ca đệm nhạc, thanh danh sớm đã truyền ra ngoài, đêm nay có nguyệt Phượng ca, lần đầu lên đài đệm nhạc, làm mọi người phỏng đoán nhao nhao, không biết là cái bóng đen trên đó có phải là một hồng nhan hay không?

Đột nhiên ta có cảm giác quen thuộc, đôi mắt như chim ưng, mắt lạnh như băng ngàn năm, ta giương mắt nhìn lên, ngay phòng tốt nhất : là Sở Thương.

Môi của ta bất giác hiện lên nụ cười lạnh như băng.

"Bùm"

Một khối pháo hoa tại đằng sau đỉnh đầu ta, nổ tung, màu vàng bắn như mưa, đua nhau mà rơi xuống, ánh sáng tôn lên dáng vẻ tươi cười đẹp đẽ của ta.

Thấy rõ ăn mặc của ta mọi người rút lại khẩu khí, nhao nhao kinh ngạc mà kêu lên, ta nhìn lướt qua sở Thương, hấn sắc mặt như Hàn Băng, mặt không biểu tình mà nhìn ta. Vũ khúc vang lên, sân khấu bỗng nhiên sáng như ban ngày, bỗng nhiên lại tối như hoàng hôn, tiết tấu thanh thoát, phần eo của ta, phần hông cùng bờ hông, cũng bắt đầu vụng vụng..., cùng tiếng vang của lục lạc phát ra . ánh mắt yêu mị quét xuống, khúc nhạc dạo xong, ta ngửa mặt khinh thường nhìn mấy tên nam nhân dưới đài, trong tay cầm một đóa hoa hồng hương bội hấn, tiếng ca mị hoặc vang lên.

Tình yêu đến rất bình thường

Tuyệt không kỳ lạ, không quý hiếm

Nam nhân là thứ đồ dùng để tiêu khiển

Có gì đặc biệt hơn người?

Dưới đài lặng ngắt như tờ, khi nghe rõ ca từ, khách làng chơi cùng các cô nương đều trờng lớn mắt, giống như là cảm thấy lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, lại giống như không thể tin được ta lại hát ra lời ca đại nghịch bất đạo như vậy. Ta cười lạnh, cái này thật hiệu quả. Ánh mắt của ta nhiệt tình khiêu khích, câu dẫn hờn phách, trong miệng lại tiếp tục hát lấy ca từ điên cuồng này.

Cái gì gọi là tình?

Cái gì gọi là ý?

Là mọi người tự lừa gạt chính mình.

Cái gì gọi là si?

Cái gì gọi là mê?

Là nam hay nữ đều vậy.

Ta nhu hòa mà vận vẹo vòng eo, động tác rất đẹp, rất nhu, nhìn dưới đài nam nhân nhao nhao hút không khí, trợn mắt há hốc mồm, không biết do nhìn ta đến thất thần, hay là nghe ta hát đến ngẩn người, ánh mắt ta khiêu khích đảo qua mặt mũi của bọn hắn, mỉm cười, nụ cười kia như một đóa hoa yêu dị, đẹp đẽ, nở rộ trên mặt của ta, ta tiếp tục hát. (thế này sao em Sở Thương chịu cho nổi :v)

Là nam nhân ta đều ưa thích

Mặc kệ cùng phú cùng cao thấp!

Là nam nhân ta đều vứt bỏ

Không sợ ma lực của người!

Thân ảnh như một mồi lửa, run vai, uốn éo , xoay tròn, tung bay dưới váy là đôi chân thon dài trắng như tuyết, mọi người hoàn toàn bị hấp dẫn, đều ngơ ngác nhìn ta. Ta vụng trộm liếc qua sở Thương, hăn vẫn lạnh như băng, nhưng trong mắt ánh lên tia phần nộ.

A, đúng như ta muốn, cái này thật hiệu quả.

"Bùm..."

Lại mấy xâu pháo hoa theo sân khấu tứ giác bắn lên giữa không trung

"Bùm..."

Ta tiếp tục mị hoặc ,trước mắt một đám người mất hồn.

Tình yêu đến rất bình thường

Tuyệt không kỳ lạ, không quý hiếm

Nam nhân là đồ vật để tiêu khiển

Có gì đặc biệt hơn người?

Ta cùng sân khấu dung hoà thành một, thân thể múa, phát ra tiếng chuông nghe mà hưng phấn, càng ngày càng thành thạo, đột nhiên ta xoay vòng qua , ta xoay người cầm lấy đàn ghi-ta. Tiếng đàn vang vọng khắp sảnh, đám người chưa từng nghe qua tiếng đàn khác biệt như thế, lập tức trở nên điên cuồng, nhiều người cũng đứng dậy, hướng về phía sân khấu .

Cái gì gọi là tình?

Cái gì gọi là ý?

Là mọi người tự lừa gạt chính mình

Cái gì gọi là si?

Cái gì gọi là mê?

Là nam hay nữ cũng vậy!

Kỹ thuật nhảy sống động, thân hình xinh đẹp,ca từ mỉ hoặc, lấy mấy cái động tác gợi cảm,đám người kinh hô, dưới đài có người bắt đầu ủng hộ.

Ta liếc về phía Sở Thương :bình thường ánh mắt thâm trầm ,đè nén tức giận cuồng nộ, ta yêu mỉ mà cười, vứt cho hẳn một cái nhìn mỉ hoặc, khẽ hé đôi môi đỏ mọng.

Người nếu đã yêu ta, là người xui xẻo! Ta nếu đã yêu người, người sẽ chết trong tay ta!

Cùng với hai câu này chỉ có Sở Thương mới hiểu được ca từ khiêu khích của ta, trong tay của ta cầm đóa hoa hồng ném về phía Sở Thương ,đám người sợ hãi hoan hô, rất nhiều người nhao nhao đoạt lấy đóa hoa hồng.Ở giữa sân khấu, lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn, ta đứng độc lập, nhìn xuống dưới đài , như là một đóa Yêu Hoa nở rộ.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cạnh Tranh

Mùi hương yêu dị lan toả khắp nơi. Ta nghiêng người ngồi hát , chân trái ẩn trong váy dài, ở đùi phải có mảnh băng gấm màu đỏ mê người, lộ ra trước mặt mọi người.

Làn da trắng như tuyết, móng tay màu hồng, ánh lên màu châu. Tay nắm lấy cái đàn , đem đàn ghi-ta dựng đứng tại bên người, gương mặt ta tràn đầy hờ hững mà khẽ tựa đầu vào đàn ghi-ta , nhàn nhạt rủ mí mắt xuống, mọi việc còn lại, ta sẽ chủ động.

Dưới đài hỗn loạn, ta ném hoa hồng ra bên ngoài, một đám người dữ tợn, đầy cơ bắp, mãnh nam cướp được, mọi người còn đang vây quanh dưới đài, không chịu trở lại chỗ ngồi của mình. Đủ loại ánh mắt hướng tới, si mê có, kinh diễm có, xem thường có, hâm mộ có, đổ kị có... , chỉ có một người không giống họ, đó là phần nộ, ta cảm giác được phía trên sân khấu có ánh mắt sáng như lửa nhìn ta, khóe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, lại như cũ rủ xuống, bất động, thờ ơ.

Nguyệt Nương chân thành đi đến sân khấu, vẻ mặt tươi cười, nàng vui cười nhìn Doanh Doanh dẹp loạn trong sảnh, nhõng nhẽo cười nói:

"Này... , xem ra các vị lão gia đều yêu thích cô nương này? Đến nỗi không nữ ngồi xuống vậy?"

"Nguyệt Nương, ta muốn cô nương này theo ta đêm nay."

Người đàn ông cướp được hoa hồng vượt lên, nói với Nguyệt Nương.

"Dựa vào cái gì?"

Dưới đài, một thanh âm quát ra, lập tức có người lên tiếng

"Đàm đầu to, người cho rằng nói trước là có thể ôm mỹ nhân? Nơi này là Ý Hồng Lô, cái gì cũng phải dùng bạc mà nói chuyện đấy."

Nguyệt Nương cười nhìn Doanh Doanh nói:

"Vẫn là Trương thiếu gia nói có lý, Ý Hồng Lô mở cửa buôn bán, chỉ nhận bạc không nhận người, tối hôm nay vị đại gia nào ra giá tiền cao nhất, là có được cô nương này."

Trương thiếu gia xem xét, giống như một người không học giỏi ăn chơi, đối với Nguyệt Nương lớn tiếng nói:

"Nguyệt Nương, người cũng đừng khoe mẽ, quy củ của Ý Hồng Lô, chúng ta người nào không biết, người cho chúng ta cái giá trước đi!"

Nhất thời dưới đài tiếng kêu nổi lên bốn phía, mọi người kích động. Ta thật đúng là giống như một con heo đang chờ người ta làm thịt rồi! [@bbtt: :))]

Ta bày ra bộ dáng tươi cười, trấn định tự nhiên, tựa như phảng phất hỗn loạn dưới đài không có chút liên quan nào với ta, bộ dạng như vậy, ta quả xứng đáng là thanh lâu danh kỹ phong phạm đúng không?

Nhìn lên, ánh mắt cuồng nộ của Sở Thương vẫn đang nhìn ta, như không có gì bất ngờ xảy ra... , dưới đáy lòng ta nở nụ cười. Nguyệt Nương hăng giọng một cái, nhõng nhẽo cười nói:

"Khải Môn cô nương tối nay tiếp khách, giá là một trăm lượng bạc kim."

Lời vừa ra khỏi miệng, dưới đài mọi người nhao nhao, chột nghe tên Đàm đầu to hét lớn:

"Một trăm lượng* Bạch Kim, Nguyệt Nương người ra giá trên trời à?"

Một trăm lượng Bạch Kim? Ta thờ dài, quả nhiên Ý Hồng Lô là ổ moi tiền .

Lượng :Đơn vịcũđo khối lượng, bằng 1/16 cân ta, tứckhoảng37, 8 gram.

Lúc trước ta có xem sách giải trí, có lần từng đã từng xem qua chế độ tiền cổ đại, khác với tình tiết xem trên tivi, ta cảm thấy buồn cười, trong đám cổ nhân: bọn họ sử dụng hơn mười lượng, thậm chí mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn lượng bạc. Vây mà, thường thường từ trong túi tiền lại móc ra ngân phiếu mệnh giá hàng trăm hàng ngàn lượng.Kỳ thật có lầm lẫn không vậy.

Một là một lượng bạc tương đương Nhất Nguyên tiền.

Hai là ngân phiếu* giống như tiền mặt hoặc là chi phiếu.

*Ngân phiếu: Trong các tiểu thuyết võ hiệp, các bộ phim về đề tài lịch sử võ hiệp của Trung Quốc thì ngân phiếu là một trong những phương tiện thanh toán chính được đề cập đến, bên cạnh ngân lượng (lượng bạc, thỏi bạc). Và những tấm ngân phiếu này có chức năng tương tự như những công dụng vốn có của nó.

Trong thế giới võ lâm, giang hồ, cao thủ võ hiệp... có đề cập đến nhiều mối quan hệ về kinh tế, mua bán, trao đổi thì ngân phiếu là một trong những phương tiện thanh toán phổ biến nhất. Nguyên nhân chính là trong những bối cảnh lịch sử của tiểu thuyết, phim ảnh, tiền tệ lưu thông chủ yếu là những đồng xu hay bạc vụn (với giá trị thấp) và ngân lượng (thỏi bạc), ngân kim, hoàng kim (thỏi vàng) với giá trị cao hơn. Những loại tiền tệ này

không phù hợp với những người hành tẩu trên giang hồ, võ lâm vì nó có khối lượng lớn, trọng lượng nặng và sẽ chẳng thích hợp với những người này nhất là trong trường hợp họ giao đấu vì các lý do khác nhau (đây là yếu tố thường có trong các tiểu thuyết võ hiệp) vì vậy ngân phiếu với lợi thế là gọn nhẹ, dễ cất giấu (vì làm bằng giấy) sẽ là ưu tiên hơn cả.[7]

Trong thế giới giang hồ, võ hiệp, các tác giả sáng tác thường lược bỏ qua yếu tố kinh tế. Các nhân vật trong võ lâm, giang hồ thường là những người có nhiều tiền bạc (thường là do nghề bảo tiêu, kinh doanh sòng bài, tiền trang... đem lại) họ thường tiêu pha nhiều tại các quán rượu (tửu lâu), quán trà, quán trọ (khách điếm), kỹ viện.... và ngân phiếu là vật để chứng minh sự giàu có và quyền lực của họ. Các ngân phiếu này thường do một trang chủ tiền trang phát hành (những người này luôn có đủ tài chính để có thể chi trả bất kỳ lúc nào yêu cầu của người có ngân phiếu). Người có ngân phiếu thường cầm đến các nơi kinh doanh tiền bạc, đại lý (Kim tiền trang) hoặc các hiệu cầm đồ... để đổi lấy ngân lượng. Hoặc có thể dùng ngân phiếu để thanh toán trực tiếp.

Nói chung, ngân phiếu cũng như tiền tệ không được đề cập quá chi tiết và tỉ mỉ trong thế giới võ hiệp, giang hồ này, nó chỉ được đề cập đến như và một cách trả tiền thuận tiện nhất. Kỳ thật, ở Trung Quốc cổ đại, bạc có giá trị là rất cao.

Tiền đồng gọi là "Văn", Bạch Kim cùng Hoàng Kim gọi là "Dung Đĩnh", tuy nhiên đơn vị đều bất đồng, nhưng ít ra Đường Tống về sau không kém nhiều, nên số liệu này rất đáng tin. Dùng đời nhà Thanh làm thí dụ, Đạo Quang năm thứ nhất, một lượng bạc đổi một xâu tiền, tính ra là một ngàn Văn*; đến thời điểm Đạo Quang hai mươi năm chiến tranh Nha Phiến*, một lượng bạc có thể đổi ra một ngàn sáu bảy trăm Văn tiền rồi. Hàm Phong đến nay, giá bỗng nhiên tăng mạnh, một lượng bạc lại có thể đổi 2200, 2300 Văn tiền. Từ đó, có thể biết ở tình huống bình thường, một lượng Hoàng Kim có thể đổi 8 đến 11 lượng bạc; một lượng bạc ước chừng

có thể đổi ra 1000 đến 1500 Văn tiền. Thời cổ đại, một xâu tiền là 1000 ăVn. Còn ở đại Đường, quan cửu phẩm lương bổng 1 năm là năm lượng bạc. Cho đến đời nhà Thanh, một quan lục phẩm lương bổng 1 năm là 45 lượng bạc, mỗi tháng chưa được bốn lượng bạc, mà một cân thịt heo chỉ cần hai mươi văn tiền, một mẫu ruộng tốt chỉ cần bảy đến tám lượng bạc hoặc là mười hai, ba cái đồng bạc là đủ. Mấy lượng bạc, mấy mươi lượng bạc là lớn rồi, có trăm lượng bạc là người giàu có rồi, có thể mua lấy hơn mười mẫu ruộng tốt rồi. Tại đời Minh, một bình dân một năm sinh hoạt chỉ cần nửa lượng bạc là đủ rồi, cho nên binh sĩ Thích Kế Quang quân lương một ngày chỉ có ba phần bạc, một tháng chưa đủ một lượng.

Văn : Tiền kim loại cổ của Việt Nam cũng giống như tiền kim loại của Trung Quốc đương thời có hình tròn có lỗ ở giữa để xỏ dây qua. Tiền kim loại khi dùng đơn độc thì gọi là văn (文). Khi cần dùng nhiều văn thì người ta thường luồn một sợi dây (gọi là "cường" 繩, "mân" 緡, "quán" 貫) qua cái lỗ trên văn tạo thành dây tiền. "Cường", "mân", "quán" được dẫn thân làm đơn vị tính toán tiền. Số văn tương ứng với "cường", "mân", "quán" giữa các triều đại là không giống nhau. "Bách" 陌 là dạng viết đại tảo của chữ "bách" 百 có nghĩa là một trăm ban đầu được dùng để chỉ 100 văn nhưng về sau thì một bách không nhất định là bằng 100 văn.

Nha Phiến: thuốc Phiện có thành phần tương tự Ma Túy có thể gây nghiện , xuất hiện ảo giác khi sử dụng khiến người ta có cảm giác lâng lâng, bay bổng :p

Đời nhà Thanh, chủ yếu là chiến tranh Nha Phiến nên ngân giá* tụt. Về sau, ngân cùng đồng lại tăng lên. Bình thường dân chúng sử dụng chủ yếu là đồng tiền, Thanh mạt sử dụng tiền đồng, rất ít dùng bạc vào giao dịch hàng ngày. Rất nhiều dân chúng đến chết cũng không biết bạc. Đây chính là vì đám người tham quan, vơ vét của cải, thu hết mồ hôi nước mắt nhân dân, tâm địa đen tối, dân chúng sinh hoạt chi tiêu thâm.

ngân giá: giá trị tiền tệ

Về phần ngân phiếu, cũng dùng đời nhà Thanh làm thí dụ, ngân phiếu được thương nhân dùng để mua bán, đem số ngân lượng lớn mang theo bên người rất nguy hiểm, hơn nữa thuận tiện.

Nghe Nguyệt Nương báo giá, coi như không phụ lòng ta rồi, bởi vì có thể ra cái giá cao ngất, có thể thấy một số người mất hy vọng. Nguyệt Nương nghe Đàm đầu to kêu thảm thiết, hé miệng cười nói:

"Một phần bạc, một phần hàng, Đàm đại gia chẳng lẽ cảm thấy cô nương này giá trị không thể bằng nổi cái giá này?"

"Giá trị, tuyệt đối là có giá trị!"

Nói chuyện, nhưng là thanh niên nam tử khác.

"Nguyệt Nương, một trăm lượng bạc, cô nương này đêm nay do ta bao hết."

"Chờ một chút, Lý Thanh!"

Trương đại thiếu lên tiếng

"Ta ra 120 lượng."

"140 lượng!"

Nam tử tên Lý Thanh liếc mắt nhìn hắn, lại báo cái giá.

"Lão tử ra 150 lượng!"

Đàm đầu to nghe giá tiền càng báo càng cao, trong nội tâm quýnh lên, thốt ra.

"Hai trăm lượng."

Một thanh âm khàn khàn vang lên, ta dùng khước mắt quét nhìn thấy một tên bụng phệ, bụng to như phụ nữ mang thai ba tháng, trong nội tâm ta buồn nôn.

Mọi người hít thở không khí, giá như vay, không bao nhiêu người dám ra thêm. Nguyệt Nương cười nói:

"Vẫn là Tống lão gia thật tinh mắt, cô nương ấy là mỹ nhân trăm năm mới gặp nha."

"Mỹ nữ bao nhiêu mà không có, bất quá, lão gia ta thích chính là cái giọng kia."

Tống lão gia nheo mắt lại, vuốt cái cằm râu ria.

"250 lượng!"

Trương đại thiếu nghe hẳn nói xong, liếc hẳn, khinh bỉ nói:

"Khải Môn cô nương đêm nay đi theo người, còn không phải một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu?"

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Người Này Thực Phi Thường

Dem nam tử lúc này đánh giá một phen , đại sảnh yên tĩnh lập tức sôi trào, một mảnh âm thanh không biết từ đâu phát ra. Phía bên trái mái hiên của đại sảnh náo nhiệt vừa rồi cửa sổ mặc dù mở ra nhưng lúc này lại có mảnh vải thả xuống, cửa đang đóng chặt giờ cũng mở toang. Thanh y nam tử đứng ở cửa ra vào, ngũ quan cũng không phải đặc biệt tuấn lãng, đường cong tục tăng, hai đầu lông mày lại lộ ra một cỗ khí khái hào hùng, Thanh y kiêu dáng mới lạ đẹp đẽ quý giá, dáng người lại cao lớn khôi ngô, vải vóc bình thường mặc trên người hắt lại lộ ra tinh quang khiến người khác vô cùng phấn chấn, song hành còn có thêm khí chất hiên ngang bức người. Nguyệt Nương kịp thời phản ứng, uyển chuyển đứng vững trên đài, nàng kiều mị cười nói: "Vị này thật mạnh miệng, chỉ là không biết nên xưng hô như thế nào?" Thanh y nam tử cười nhạt, tiện tay ném một vật cho Nguyệt Nương, cũng không trả lời câu hỏi của Nguyệt Nương, hắn nói: "Người ở Ý Hồng lâu này, không phải từ trước đến nay chỉ nhận tiền, không nhận người sao?" Nguyệt Nương nhất thời bị lời nói của hắn làm cho nghẹn, không nói nên lời, lại nhìn kỹ lại đồ vật trong tay, đúng là một tờ ngân phiếu với con số khổng lồ, nàng liền biến sắc. Mà chưa kể đến tờ ngân phiếu này vốn nhẹ tựa mây, lại vô cùng mềm mại, có thể từ khoảng cách xa như vậy ném đến, lại vô cùng chuẩn xác rơi xuống trên tay Nguyệt Nương , không thể không hoài nghi, người này có võ công cao cường khó có thể lường được. Lúc này lại đột nhiên nghe bên trong đại sảnh có người kinh hô: "Là hắn! Hắn là Tịch Kinh Vân!" Lời vừa nói ra, đại sảnh lập tức xôn xao, âm thanh vỡ òa không khí liên tiếp, các loại nghị luận, nghi ngờ vô căn cứ nhao nhao mà đến. "YAA.A.A..... , thì ra hắn chính là Bưu Kỵ Đại Tướng Quân Tịch Kinh Vân..."

"Là người thán trước mới từ Bắc Cương khai hoàn trở về, thăng trận vô cùng lắm liệt, được Hoàng Thượng phong làm nhất phẩm Định Quốc Công Tịch Tướng Quân?" "Đúng rồi, chính là hãn, không nghĩ tới Tịch Tướng Quân cũng tới Hồng lâu phong lưu." "Người thì biết cái gì, trấn thủ biên cương ba năm, chưa được tiếp xúc qua với nữ nhân, Khải Môn cô nương đẹp như vậy, hãn đương nhiên sẽ động tâm..."

"Hoàng kim 1100 lượng sao... , trời ạ, hai người kia đều điên rồi... (#bbtt: điên vì gái đẹp cũng đáng đó chứ :v), trong kinh thành này, đây chính là nơi thu tóm tất cả thanh lâu. Từ trước tới nay, giá trị của các cô nương nơi đây vô cùng cao , Khải Môn cô nương này đẹp như thế, danh tiếng của nàng chắc hẳn truyền khắp kinh sư..." "Người nói Sở công tử có thể tiếp tục đấu giá tiếp hay không?" ... Dường như không chỉ có nữ nhân , mà nam nhân cũng bắt đầu "bát quái"(mở hội "bà 8" ấy mà =.=)..., so cùng nữ nhân không kém là bao nhiêu. Hầy... , người người một mảng thực hỗn loạn, sự tình này từ khi nào trở nên thú vị như vậy chứ, Đại Tướng Quân Tịch Kinh Vân nhìn qua ta, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, dường như không vì lời đồn đãi nhảm nhí mà thay đổi quyết định. Ta quét mắt liếc Sở Thương , trên mặt hãn đường cong nhu hòa đã biến mất, đúng như ta dự tính gương mặt hãn giờ đây chứa đầy hàn khí băng lãnh, sắc mặt vô cùng khó coi. Đáng tiếc, dù hãn có tỏ ra lạnh lùng thế nào, thì cũng thật khó coi, nhưng hãn cũng không thể tức giận, người ta đường đường là nhất phẩm Định Quốc Công, Bưu Kỵ Đại Tướng Quân, là tâm phúc bên người của thiên tử nắm trong tay binh quyền một quốc gia, trụ cột nước nhà, chiến công hiển hách, võ công lại không thua kém ai, đánh nhau còn không biết có thể thắng nổi hay không , cho dù người đánh thắng được hãn, nhưng cũng phải kiêng kị thân phận của hãn, đây gọi là dân không cùng quan đấu, huống chi người còn phải dựa dẫm vào quan quyền. Quyền thế sẽ tăng thêm sự tự tin cho con người, lời này thật sự không hề sai lệch, người có địa vị càng cao, thì toàn bộ thiên hạ đều phủ phục dưới chân người, không có gì không là của người. Trách không được từ xưa đến nay nhiều người muốn làm hoàng đế. Ta bây giờ mới phát hiện, quả thật Sở Thương đề

phòng rất tốt, nhưng một người để phòng càng cao, lại càng dễ dàng tìm được nhược điểm. Ta mỉm cười, Sở Thương ơi là Sở Thương, người ngàn lần vạn lần không nên, không nên đem ta đưa tới ở Ý Hồng lâu, người có tâm tư thâm trầm, luôn tính toán thận trọng, lại nghìn tính vạn tính, cũng không ngờ được ta hoàn toàn không phải là Úy Lam Tuyết trước kia.

Người thật không ngờ ta lại khó chơi như vậy, dù ta bị nhốt tại thanh lâu này, nhưng lại hoàn toàn không giống như người sở liệu, trời đất suy sụp; người thật không ngờ Phượng ca sẽ để ý đến ta, dùng mọi cách bảo vệ ta; người càng không ngờ ta ở Ý Hồng lâu không tốn tí khí lực nào cũng có thể kiếm được bạc; người không nghĩ tới ta thân hình gầy như que củi, nữ nhân xấu xí lại sẽ làm cho nhiều người như vậy cảm thấy hứng thú; nhưng cái người nhất định không ngờ nhất chính là... , thật ra chính người cũng đã động tâm với ta, chịu vung tiền như rác vì ta... (#bbtt: sao nhiều cái không ngờ quá vậy =]]]) Người khí nộ hơn người, người nghi hoặc, người do dự, người giãy dụa, người kháng cự, tâm của người đã động nhưng người lại không chịu thừa nhận. Người còn không lường trước được rất nhiều việc lắm...., Sở Thương, một khi người đã đưa ta vào hồng lâu này, thì mỗi một việc xảy ra, đều không theo dự đoán của người mà phát triển nữa, mà từng việc từng việc - tất cả đều trệch hướng khỏi quỹ đạo đã định, thoát khỏi sự kiểm soát của người, hết lần này tới lần khác chính người còn không biết nên làm thế nào để khống chế, cũng không có lòng tin có thể kiểm soát nó, chỉ có thể đưa lưng ra giải quyết mọi việc. Nếu như người phủ nhận việc động tâm với ta, dùng tâm cơ lạnh lùng của người mà suy xét, người phải chăng sẽ giết ta cũng nên? Nhưng, Sở Thương, dù tâm tư của người thay đổi, người cũng không còn khả năng uy hiếp ta nữa đâu, cho nên người chỉ có thể có một phản ứng duy nhất, người sẽ càng ngày càng bức bối, sẽ thường xuyên có những hành mất đi lý trí, sẽ thường làm ra một số việc không hợp với lẽ thường, ví dụ như --, tham dự cạnh tranh hôm nay! Ta cười rộ lên, Sở Thương ơi Sở Thương, ta đã nắm chắc thắng lợi trong tay, mà người, từ nay về sau phải làm gì đây? Ta ôm đàn ghi-ta, quay người về phía thanh y nam tử mà bước, như ta sở liệu, Sở Thương không tiếng đấu

giá ngăn ta. Ta nhìn qua thanh y nam tử cách ta càng ngày càng gần, người kia khí khái hào hùng bức người, cười yếu ớt. Tịch Kinh Vân, Nhất Phẩm Định Quốc Công, Bưu Kỵ Đại Tướng Quân đúng không? Có lẽ, người thật sự sẽ cho là ta muốn trèo cao! Ta dừng lại ở chỗ hắt, ôn nhu mà nhìn vào mắt của hắn, nói: "Tịch tướng quân, Khải Môn hữu lễ." Hắn phát ra một tia cười yếu ớt, khoát tay, vô cùng phong độ mời ta tiến vào mái hiên cùng hắn, bỏ lại sau lưng ồn ào trong lầu. Ghế lô cách âm hiệu quả, làm không tệ nha, cửa sổ được che kín, bên ngoài ồn vậy mà không có bao nhiêu thanh âm truyền vào.

Lúc trước là ta sắp xếp một cái ghế dài tại cửa sổ, nghĩ là dùng cho khách nhân gần cửa sổ quan sát ca múa. Trước mặt là một tấm bình phong bằng gấm, nhưng lại thêu sơn thủy, phòng trông vậy mà khá lớn, có bàn, có băng ghế, bên phải tường còn có một chiếc giường êm rộng rãi xem ra có chút xa hoa, thoải mái, hai bên buộc lên màn lụa phấn hồng, trên đầu giường cũng xếp đặt một chiếc kỷ trà (bàn uống trà), một nam tử bạch y cuộn người trên giường, hai tay như là không có lực mà đặt lên chiếc kỷ trà, đưa tay nâng má, lười biếng ngẩng đầu đưa mắt qua lại. Ồ? trong sương phòng này lại còn có người khác? Ta kinh ngạc nhìn hắn, nam tử một thân bạch y, được bao bọc lại bởi kim băng được dệt bằng gấm có những tơ bạc rũ xuống: chính giữa, đang mặc bạch y, chất liệu may mặc cũng là từ tơ bạc dệt thành lụa. Khuôn mặt góc cạnh thực tuấn mỹ, so với Sở Thương thì không còn lời nào để diễn tả, hắn không như Sở Thương tính tình lạnh lùng như gió, hàn như băng, trên trán hắn lưu động thần thái ôn nhã, tuấn dật sâu sắc, cao quý xuất trần.

Ta thầm than sao ông trời lại giáng xuống triều đại này nhiều mỹ nam như vậy chứ (>v<), cho nên hình như tiêu chuẩn thẩm mỹ của ta càng ngày càng cao thì phải, hiển nhiên là cũng không vì "traị đẹp" mà ném đi thể diện của nữ nhân thanh lâu. Ta quay đầu lại liếc nhìn Tịch Kinh Vân, cười nói: "thì ra Tịch tướng quân còn có khách, Khải Môn thất lễ." "Vị này chính là băng hữu của tại hạ, Vũ công tử." Tịch kinh Vân cười nói. "Vũ

công tử hữu lễ!" Ta cúi đầu, Tịch Kinh Vân đối với ta cũng khách khí, "Cô nương không cần đa lễ, mời ngồi." Ta ngồi xuống, đem đàn ghi-ta bỏ lên trên bàn. Đàn ghi-ta của ta hấp dẫn ánh mắt của hai người, Tịch Kinh Vân hiếu kỳ nói: "Cô nương, nhạc khí này thực đặc biệt, gọi là gì vậy?" Ai da, chẳng lẽ về sau ta mỗi lần gặp người khác, đều phải giải thích sao? Ta trong lòng ai thán, nhưng lại cung kính nói: "nhạc khí này tên là đàn ghi-ta, phương pháp biểu diễn đàn là do khi còn bé tiểu nữ được một kỳ nhân giao du tứ hải, mang từ Tây Phương xa xôi truyền thụ lại cho ta." "Âm sắc rất khác biệt so với nhạc khí thông thường." Tịch Kinh Vân cũng không hỏi nhiều, ngồi vào bên cạnh bàn, xem ta cung kính hữu lễ, cười, "Cô nương hiện tại rất khẩn trương sao?" "Khẩn trương?" Ta cúi thấp đầu, nhíu mày, khó hiểu. "chẳng phải vừa rồi bên ngoài cô nương náo động lật trời, về mặt bình tĩnh, sao đến sương phòng, ngược lại câu nệ rồi hả?" Tịch Kinh Vân vẻ mặt thú vị. A, thì ra là người thích cái dạng không nghe lời. Con người ta lưu chuyên, ngẩng đầu cười quyến rũ nói: "Tướng quân, mỗi tháng lương là bao nhiêu?" "Ách?" Tịch Kinh Vân không có ngờ tới ta lại hỏi như vậy, không liên quan đến vấn đề chính, hẳn sẽ sờ. "Khải Môn ngược lại thật có chút khẩn trương, ngàn lượng hoàng kim, chỉ mua được một đêm của Khải Môn cùng người, tướng quân không phải là quá thiệt hay sao?" Ta cười nói, "Tướng quân không phải là người luôn tiết kiệm mà sống sao. Như vậy, cho dù tướng quân đổi ý, ta cũng không thể trả bạc lại được.

"1100 lượng hoàng kim, mặc dù Nguyệt Nương lấy phần to, còn lại là cho ta, nhưng so với những người khác là đã nhiều hơn rồi. Tịch Kinh Vân lại một phen sẽ sờ, còn nghe vị Vũ công tử kia "Phụt xoẹt" một cái cười ra tiếng, ngồi thẳng người đối với Tịch Kinh Vân nói: "Kinh Vân, hình như nha đầu kia thú vị lắm phải không?" Tịch Kinh Vân vẻ mặt xấu hổ, cũng không tức giận, người tập võ quả thật rộng lượng, ha ha cười nói: "Cô nương đã hiểu lầm, bỏ tiền thỉnh cô nương đến tiếp khách chính là vị Vũ công tử này, không phải là tại hạ." "Ah?" Ta kinh ngạc nhìn qua bạch y công tử vừa ngồi xuống, ra hẳn mới là chính chủ. Hẳn bưng chén nhỏ trên chiếc kỷ trà, chậm rãi mà mở nắp, uống hớp trà, trên người mặc dù không

có tư thế oai hùng bức người như Tịch Kinh Vân, cử chỉ đó, không thể che giấu hết khí độ ung dung ,tự phụ toát ra từ hần. Vũ công tử này xem ra xuất thân hiển hách, phi phú tức quý, không trách được cùng Tịch Kinh Vân quan cao như vậy kết giao bằng hữu, không biết là thân phận như thế nào? "Xem ra Khải Môn đêm nay vào đây, mọi sự tình đều đoán sai." Ta mỉm cười trêu chọc chính mình, "Công tử cũng không tự mình đi báo giá, mà ẩn mình phía sau, vì sao còn muốn lên ý Hồng lâu, như vậy rất dễ sinh thị phi không phải sao ?" Bạch Y công tử đặt chén trà xuống, ánh mắt miên man, rơi trên người ta, ta không khỏi giật mình, trong nội tâm thất kinh, nam tử nhìn như ôn nhã như thế, ánh mắt lại giống như đạo tia chớp kinh động tâm phách, phảng phất nhân tâm chính trực. "Cô nương tài nghệ Vô Song, dù chưa lên đài nhưng danh tiếng của cô cũng đã xôn xao khắp kinh thành." Bạch y công tử ôn nhã cười, "khi nghe được trên phố truyền lưu truyền hai ca khúc , quả thực cảm thấy vô cùng mới lạ : huống chi, cô nương có thể được đệ nhất nhạc sư vì cô nương xứng khúc nhạc đệm, bốn công tử cũng tránh không được có chút tò mò." Ai, nổi danh, kỳ thật không che giấu. Ra là, hai bài hát của ta đã lưu truyền đi sao? Thật tốc độ nha. "Bất quá ở đây." Bạch y công tử nói tiếp: " vừa rồi không có nghe cô nương hát khúc cuối cùng, nên bốn công tử dùng ngàn lượng hoàng kim, thỉnh cô nương tới tiếp khách đây."

"Hần cũng giống những tên...kia, muốn nam nhân tiếp nhận múa thoát y thì dễ, nhưng tiếp nhận ca từ sợ có chút khó khăn. Cho nên mới nói, những nam nhân này tất cả đều giả vờ đứng đắn. Bạch y công tử không nghĩ tới ta hỏi trắng ra như vậy, hần chỉ yên lặng nhìn ta, khóe môi tươi cười: "Cô nương thật thông minh, biết điều khiến cảm xúc của những của nam nhân ngoài kia , ca múa này xem ra cô nương cũng bỏ ra không ít tâm tư, bất quá đối với ta mà nói, chỉ cảm thấy cô nương muốn lấy lòng mọi người thôi." A, nam nhân này thật lợi hại, liếc mắt đã thấu ý ta. Ta trừng mắt nhìn,cười nói: "vậy thì sao nào,mục đích của ta đạt là được rồi. Còn ca múa vốn là nhằm vào một người, vốn không phải vì toàn bộ khách nhân chuẩn bị." "Là vị Sở công tử kia sao?" Bạch y công tử đem tình hình trong

sánh vừa rồi nhìn thấu hết, khi hần cười khoe môi câu dẫn ra một vòng nếp nhăn trên mặt , "Chỉ sợ cô nương đêm nay tấu hai khúc, đều là nhằm vào hần. đối với đám người khách nhân đứng ngoài xem , cô nương dù là một người cũng không để vào mắt, cho dù là Nguyệt công tử một lòng vì cô nương làm lá xanh (nguyện hy sinh mà không cần nhận lại thứ gì)." Đương nhiên bao gồm cả hần, bất quá câu này hần không nói ra. Nam nhân này quả thật có con mắt tinh đời .Hần rõ ràng vừa mới thả rèm xuống, làm sao thấy rõ ràng như vậy? Trực giác của ta nói cho ta biết vị Vũ công tử này khó đối phó à, lại càng không biết rõ tâm tư của hần, hần ngoài miệng nói vậy nhưng không biết trong lòng hần nghĩ cái gì đây? Ta căn căn môi, cười lớn nói: "Vũ công tử cảm thấy Khải Môn đêm nay lên đài không đủ thành ý sao? Khải Môn vì công tử hát một khúc, xem như bồi tội!" "Ah?" Bạch y công tử ánh mắt tựa như ra-đa thẳng tắp mà nhìn ta, nhàn nhạt mà cười: "Cô nương đã có tình, vậy không bằng ta vì cô nương ra cái đề mục." Được lắm, người bụng dạ hẹp hòi, dám làm khó dễ ta.

Những.. hào phú công tử này cả ngày ăn no rồi không có việc gì làm,suốt ngày cứ thích tranh đấu, tranh cường, háo thắng, trong nội tâm của ta nộ khí tụ lại một chỗ , lại không tiện phát tác, tốt xấu gì người ta đã ra một ngàn lượng hoàng kim, ta cũng nên chứng tỏ một chút thành ý mới được. Ta căn căn môi, trầm giọng nói:"Công tử thỉnh ra đề." sòng mắt bạch y công nhìn ta, một mực không lên tiếng mà liếc nhìn Tịch Kinh Vân , cười nói: "Cô nương không bằng lấy thân phận tịch tướng quân làm đề, hát thủ khúc được không!" Ta nhăn lông mày,thân phận tướng quân ? ta làm như thế nào đây ? Cho tới bây giờ ta ca hát đều là theo cảm xúc, ở đâu còn có cái kiểu ra đề này chứ? Ta liều mạng dốc sức suy nghĩ, đào thải một mất một còn, trong nội tâm vừa tức vừa vội, trên mặt trang bị thần sắc tự nhiên . Ta trừng mắt với hần, trong lòng mắng thầm, người này thật sự là vừa gian xảo ,vừa khó nắm bắt, so với Chu Du, Gia Cát Lượng còn khó chơi hơn! Vâng...vâng, đợi một tý, Chu Du? Ánh mắt của ta sáng ngời, bỗng dừng nhớ tới kiếp trước ở trên mạng có từng nghe một khúc 《 Tử Lăng • Chu Lang 》 , ta liếc qua Tịch Kinh Vân, hần cùng Chu Du phong độ có chút

không hợp, nhưng hình như đây là ca khúc thích hợp với hẳn nhất, mặc kệ, mượn trước dùng cái đã rồi tính. Trong nội tâm đã có ý định, lập tức thư thái không ít, ta ôm lấy đàn ghi-ta, ôn nhu mà đàn hát .

"Lục khinh nhẹ phẩy, Setsuna phá Huyền Băng, trời cao tiên âm phàm trần rơi.

Gió đông nhuộm nửa sắc Sơn Phấn, kỳ mưu hiểm binh vận màn trường.

Chưa từng tương kiến trong mộng tư thế oai hùng, nương mây nhạt xem khắp Thiên Phong hỏa.

Đàm tiểu quần anh hát vang, mũi kiếm nhấp nháy, buộc nhẹ khinh sam kinh hồng như.

Thiên châm chước, ảnh Bà Sa, Dạ Lan san, đèn không tuyết, Trương phu xử thế ứng đem công danh thác, há ném đi tuổi trẻ phí thời gian.

Giang Đông mỹ danh trác bạn, đương thời minh quân tá, hào hùng chịu ném thiên kim trọng một dạ. Tấu, một khúc vũ tiêm la, quân, đa tình cười cùng ta, mà lại vẫn lan chỉ bước bờ ruộng dọc ngang.

Chưa từng tương kiến trong mộng tư thế oai hùng rộng rãi, nương mây nhạt xem khắp Thiên Phong hỏa, Đàm tiểu quần anh hát vang mũi kiếm nhấp nháy, buộc nhẹ khinh sam kinh hồng như.

Giang Đông mỹ danh trác bạn, đương thời minh quân tá, hào hùng chịu ném thiên kim trọng một dạ.

Tấu, một khúc vũ tiêm la, quân, đa tình cười cùng ta, mà lại vẫn lan chỉ bước bờ ruộng dọc ngang.

Hiếu hàn nhẹ, Thần Quang sóc, tàn hồng phiên, song ảnh rơi, Càng sâu hồng tụ thêm hương nghe thấy quế phách, rò tận chưa tỉnh phong tiêu điều.

Trong nháy mắt cường bắt làm nô lệ phá, ký ức, ngàn năm lại như hôm qua, ngày nay trống không cố lũy Giang Lưu thông suốt.

Giương, vãn võ định cương khuếch, tiếc, sao băng giống như Lưu Hỏa, phong vân tán tụ đảm nhiệm bình luận.

Đại Giang đi về hướng đông thiên cổ sóng đào qua, loạn thế bụi bặm đảo mắt không có.

Soái đem học giả yên thâm chỉ có thể tái hiện mực, từ đâu duyệt tận tiêm hào sai, tài tuần phong lưu ngạo Tam quốc. "

Hát đến câu cuối cùng, đột nhiên nhớ tới không biết thời không này có những quốc gia nào, liền đem "Tam quốc" đổi thành "liệt quốc", nghe có chút là lạ đấy, nhưng ta cũng đã cố gắng nhiều rồi. Không biết bọn họ có thoả mãn hay không, cái thủ khúc này khi

nghe xong tất cả đều là ca công tụng đức, xu nịnh bậc quân vương cho nên ta một mực cúi đầu không dám nhìn nét mặt của bọn hắn. Một khúc hát bỏ đi, ta ngẩng đầu, đã thấy bạch y công tử trong mắt sáng ngời, Tịch Kinh Vân trên mặt biểu lộ thần sắc càng thêm phức tạp, lại như kinh ngạc lại như lại như vui mừng, còn mang theo một tia phiến muộn khó hiểu. "Thơ hay, thơ hay." Tịch Kinh Vân đứng lên, đối với ta ôm quyền gật đầu vái chào, "Kinh vân đa tạ cô nương đã tấu khúc." "Khải Môn không dám nhận lễ của tướng quân như thế." Ta vội vàng đứng lên, buông đàn ghi-ta hoàn lễ. Bạch y công tử cười, đang định nói chuyện, lại nghe đến bên ngoài mái hiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi rất lớn, một hồi làm âm ỉ, thanh âm đều truyền vào ghế lô cách âm rồi, không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì? Bạch Y công tử nhíu mày, Tịch Kinh Vân ra bình phong kéo cửa phòng ra, đang

định làm khó dễ, tiếng thét chói tai lập tức rõ ràng mà truyền vào trong mái hiên,lại không chỉ một người hoảng sợ mà muôn dạng kiêu hô to gọi nhỏ:
"Giết người! Mau tới đây !có kẻ giết người!"

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thành Danh

Có kẻ Giết người sao? Ta cùng với bạch y nam tử hai mắt nhìn nhau, trong mắt bạch y nam tử lướt qua một tia sắc bén, trên mặt thực sự trấn định, thân thể ngồi lâu trên giường êm cũng không mấy may nhúc nhích. Ta cũng ngồi xuống, Tịch Kinh Vân mở cửa đi ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì. Bạch y nam tử nhìn ta cười:

"Khải Môn cô nương bình tĩnh như vậy, đối với chuyện xảy ra ngoài kia, nàng không hiểu kì sao?"

"Khải Môn đêm nay được công tử bỏ vốn bao hết, vậy thời gian tối nay tất cả đều là thuộc về công tử, gian ngoài phát sinh chuyện gì, cùng ta không có quan hệ!" Ta thản nhiên nói.

" Cô nương thực biết nói chuyện." Bạch y nam tử đưa mắt nhìn ta, mỉm cười nói.

"Khải Môn chỉ ghi nhớ bốn phận của mình mà thôi, chỉ mong công tử vui là tốt rồi." Ta không vì hấn trêu chọc mà thay đổi, trong nội tâm lại suy nghĩ cái tên Vũ công tử này đêm nay bỏ tiền ra bao ta, rốt cuộc là muốn như thế nào, xem hấn bộ dáng, tựa hồ cũng không có ý định muốn ngủ cùng ta.

Minh Diễm nói hữu kinh vô hiểm (nhìn thì có vẻ nguy hiểm nhưng thật chất lại vô hại), là chỉ cái này sao?

"mất hứng sao? Ngược lại không biết là..." Vũ công tử nhìn ta cười.

"Chỉ sợ thế gian này bất luận nam nhân nào, đối mặt cô nương cũng sẽ không cảm thấy mất hứng." Ta cười cười không nói, lại nghe hắn nói tiếp:

"Cô nương rất biết thời thế, lại có thể hát ra 'Giương, văn võ định cương khuếch, tiếc, sao băng giống như Lưu Hỏa', hẳn là cô nương thâm ý sâu sắc?".

Ta toàn thân chấn động, nguy rồi nguy rồi, lúc ấy chỉ muốn đối phó với cái chủ đề của hắn, liền dùng đến bài hát này, không có nghĩ là ca từ copy này có vấn đề, tuy cùng là tướng quân, nhưng Chu Du tướng quân mệnh ngăn lại cùng Tịch tướng quân sự nghiệp như mặt trời ban trưa quá bất đồng, "Tiếc, sao băng giống như Lưu Hỏa" ta đây không phải rõ ràng là nguyên rủa hắn sao? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ta phải làm thế nào để bào chữa cho mình đây, làm sao để qua mặt được lão hồ li Vũ công tử này đây trời?

"Hoa không trăm ngày tốt, nguyệt không trăm ngày tròn, thế gian này vạn vật, thịnh cực mà suy, vòng đi vòng lại, cả đời người vận mệnh bấp bênh, lại có ai có thể thấy hết được?" Ta hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, "Huống chi sao băng, chưa hẳn nhất định là chỉ sống chết, có lẽ còn cảm giác hữu tình." Ta suy nghĩ lúc nghe xong khúc hát kia, Tịch Kinh Vân có biểu lộ chút cảm xúc nào sâu xa không, tâm trạng ta bất an mà phỏng đoán.

Bạch y nam tử khước môi hiện lên một nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt vẫn là như kinh động tâm phách người khác, trong nội tâm của ta vô cùng bất ổn, cũng không biết ta cưỡng tình đoạt lí để biện luận cho chính mình như vậy hẳn ta có tin không? Chính vào lúc này, có một chuyện bất ngờ xảy ra, giường êm bên cạnh, cửa sổ đột nhiên bị người xông phá, một gã hắc y nhân bịt mặt cầm trong tay trường kiếm, Kiếm Phong thẳng tắp hướng Vũ công tử trên giường đâm tới, kiếm như ngân xà, nhanh như tia chớp, ta kinh hô một tiếng vọt đến góc tường, Hắc y nhân kia nghe được tiếng kinh hô của ta, kiếm phong chặn bị đưa đến cổ Vũ công tử đột nhiên

cứng lại, lập tức bị Vũ công tử bẻ cong bản ngược lại, hắc cầm lấy quạt bên trên kỷ trà , cùng với hắc nhân đánh qua đánh lại.

Gã Hắc y nhân võ công dường như không thua kém, Vũ công tử cũng không phải đèn đã cạn dầu, chỉ là Hắc y nhân kia hình như rối loạn tâm thần :một bên cùng Vũ công tử đấu ,một bên quay đầu lại nhìn ta, hắc che mặt, ta mặc dù không nhìn thấy biểu lộ trên mặt hắc , lại có thể nhìn ra trong mắt của hắc có khiếp sợ cùng hỗn loạn.

"Ti!" quạt giấy Vũ công tử quẹt làm cánh tay Hắc y nhân bị thương, Hắc y nhân bối rối phản ứng bị hắc từng cái thu vào trong mắt,cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Tịch Kinh Vân vọt vào, thấy thế kinh sợ nói:

"thích khách to gan!"

Một cổ chuông phong mang theo sát khí nồng đậm hướng Hắc y nhân đánh tới, Hắc y nhân khó khăn né tránh,thấy có người đến , liền quay người nhảy ra ngoài cửa sổ, rồi nhảy lên cây đại thụ ngoài đình viện,sau vài lần tung người, liền nhảy ra tường cao của thanh lâu , biến mất. Tịch Kinh Vân nhảy qua cửa sổ muốn đuổi theo, lại bị Vũ công tử gọi lại:

"Kinh vân, không cần đuổi theo nữa"

Tịch Kinh Vân phần hận phát tay, quay đầu nhìn về phía bạch y công tử:

"Công tử không sao chứ?"

"Tên vừa rồi, võ công khá tốt." Hắc biểu lộ nhàn nhạt như sự việc vừa rồi không có lên quan đến hắc.

"Gã hắc y nhân kia quả nhân không vừa, rõ ràng dụ người rời đi ,dùng kế điệu hổ li sơn."

Tịch Kinh Vân để cho hắc y nhân cùng đồng bọn chạy mất, đáy lòng phần hận, ngữ khí nén giận, quay đầu nhìn ta kinh hoàng đứng tại góc tường, nói, "Lại để cho Khải Môn cô nương phải sợ hãi."

Ta tinh thần chưa kịp trấn định mà lắc đầu, lại nghe đến Vũ công tử nhàn nhạt hỏi:

"Khải Môn cô nương quen Hắc y nhân vừa rồi sao?"

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, một mực phủ nhận:

"Không biết!"

Trong nội tâm lại không hiểu, ta đích thật là không biết hẳn, phải nói ta không biết hẳn là người như thế nào, có thể người nọ vừa thấy ta trên mặt tràn đầy khiếp sợ, thân hình đại loạn ,nên mới nhìn ta. Chẳng lẽ hẳn cùng với ta, hoặc là cùng chủ nhân thực sự của thân thể này Úy Lam Tuyết quen nhau. Hẳn rốt cuộc là ai ,khi nghe tiếng kinh hô của ta lại chấn động như vậy, hẳn là hết sức quen thuộc với Úy Lam Tuyết , là thân nhân sao? Nhưng mà Úy gia không phải là đã bị diệt cả nhà sao? Nếu như chỉ là thấy qua mặt Úy Lam Tuyết , thì không thể có khả năng chỉ nghe giọng nói của ta ,mà nhận ra. Nhức đầu rồi! Vũ công tử lại dùng cái loại ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn ta, yên lặng mà nghiên cứu ta, ta cảm thấy được từng tế bào của ta đều bị hẳn tách rời rời, da đầu ta run lên, hít một hơi sâu, người này rốt cuộc là ai, tại sao có ánh mắt đáng sợ như vậy ? Kiên trì nhìn thẳng hẳn, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, Úy Lam Tuyết ơi là Úy Lam Tuyết, cái thân thể này của người đó, phía trước đến cùng còn có bao nhiêu phiền toái đang chờ ta đây? .

Tịch Kinh Vân không rõ ràng tình huống lắm, nhìn ta cùng với Vũ công tử bằng ánh mắt nghi hoặc, nhưng một câu đều không nói. Vũ công tử nhìn ta nửa ngày, cũng không cần phải nhiều lời nữa, ngược lại hỏi Tịch Kinh Vân:

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

"Hắn là vừa rồi Hắc y nhân quăng phi đao trên cây cột ở đại sảnh , mọi người chấn kinh , trừ gian : ở giữa 'Ngọa long cư' của quán rượu Tống lão bản té xuống lầu ngã chết rồi." Tịch kinh vân nói.

"Đã sai người báo quan, phủ y đại nhân có lẽ rất nhanh sẽ dẫn người tới, Vũ công tử, tại đây không tiện ở lâu, chúng ta vẫn là quay về trước ."

Vũ công tử nhìn qua ta, rồi nhìn Tịch Kinh Vân nói:

"đi nói với tú bà, Khải Môn cô nương được người chuộc ra rồi, về sau không được để cho nàng ra mặt tiếp khách, ta muốn mọi lúc đều có thể gặp nàng , hãy đưa nàng đến phủ tướng quân của người"

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Ta vừa mừng vừa sợ, sợ là Vũ công tử lời nói cùng ánh mắt không đồng nhất, hiển nhiên là không tin ta cùng hắc y nhân kia không quen biết, chuộc ta ra, có lẽ là muốn từ trên người của ta moi ra chút ti tức gì đó, không biết là phúc hay họa đây, cũng không biết con đường phía trước còn có cái tai họa gì đang chờ ta. Vui nhất có lẽ chính là hắn chuộc ta ra, ta về sau có thể không cần xuất hiện để tiếp khách nữa rồi. Cái này có tính là ta trèo lên cành cây cao không?

Nhìn ngữ khí Vũ công tử khi nói chuyện với Tịch Đại tướng quân , tựa hồ thân phận so với Tịch tướng quân còn muốn cao hơn, đúng là " quan lớn đề chết người" xem ra thứ quyền thế này , cũng phân ra lớn nhỏ đấy chứ, Sở Thương ơi Sở Thương, người thật sự là tính sai rồi. Minh Diễm, đây chính là như lời người nói hữu kinh vô hiểm sao? Thật sự, chính là vừa sợ lại vừa vui! Ta thở dài , tê liệt ngã xuống ở trên ghế, xoa hắc ngọc trên cổ, muốn cười, nước mắt lại cứ tuôn ra. Phủ y đại nhân chạy đến xử lý án mạng ở Hồng lâu , tuy nhiên lại đem cái chết của Tống lão phán thành cái chết ngoài ý muốn, Hồng lâu lại mang phải tội danh , bị lệnh cưỡng chế

ngừng kinh doanh chính đốn một tháng, khi mệnh lệnh được ban xuống, đám người lập tức ồn ào như mở hội, không phục đấy, tức giận đấy, tiếc hận đấy, nhìn có chút hả hê đấy... , có đủ cả.

Chỉ có Nguyệt Nương biểu lộ vừa vui vừa lo, không biết đang suy nghĩ gì. Ta một đêm thành danh. Khải Môn xinh đẹp ở hồng lâu, chỉ với một khúc song tuyệt, xinh đẹp động lòng người, một điệu múa thoát y, một thủ thanh khúc, làm cho thiên chiếu đệ nhất nhạc sĩ Nguyệt Phượng ca, đại tài chủ Sở Thương, đến nhất phẩm Định Quốc Công, Bưu Kỵ Đại Tướng Quân Tịch Kinh Vân vừa gặp đã thương.

Tịch Kinh Vân được nhắc nhiều nhất dùng 1100 lượng hoàng kim mua được đêm đầu tiên của Khải Môn, về sau không để ý đến ánh mắt của mọi người, đơn giản chỉ cần dùng số tiền lớn bao dưỡng nữ tử này, trong vòng một đêm đã truyền hết kinh sư, nhất thời không ai sánh bằng. Trên phố nghe đồn: ở hồng lâu Khải Môn cô nương là đẹp nhất, ôi, cái gan đủ lớn , ánh mắt kia đủ mị hoặc, cái eo kia đủ nhuần , cái chân nhỏ nhắn kia thực cân xứng, ca xướng thì không chê vào đâu được, nhảy múa thực mất hồn, thật sự là đủ mê hoặc lòng người, phong tình vạn chủng. Đó là đương nhiên á..., bằng không thì đâu câu dẫn được Nguyệt Phượng Ca ở Hồng lâu, mà từ trước tới nay trong mắt hãn chỉ có Nguyệt Nương và Sở Thương.

Còn có Tịch tướng quân chưa bao giờ hoa bướm lại đến tranh tình nhân với hãn? Người có biết đêm đó, cuộc cạnh tranh kia có trị giá bao nhiêu không, tròn 1100 lượng hoàng kim đó nha, thanh lâu từ trước đến nay đây là cô nương có giá trị cao nhất, đủ cho những người chúng ta ăn uống thả cửa dùng tới mấy cuộc đời rồi. Ta nếu có nhiều tiền như vậy, cũng muốn thử xem tư vị của cô nương kia , nhất định là tiêu hồn thực cốt, chết cũng đáng, người không thấy sau một đêm phong lưu Tịch tướng quân nhớ mãi không quên, không tiếc bỏ ra số tiền lớn, bao dưỡng Khải Môn cô nương, không cho nam nhân khác nhúng chàm cô nương ấy, có thể thấy nàng ta có công lực mi hoặc lòng người thế nào. Kinh thành đồn đãi những

lời hoa bướm: Khải Môn kia thật lẳng lơ , vừa xấu vừa gầy , bên trong dâm dăng còn tỏ ra cao quý, bằng công phu nóng bỏng ở trên giường, hầu hạ tốt Tịch đại tướng quân, mà Tịch tướng quân ba năm chưa chạm vào nữ nhân nay tùy tiện gặp một nữ nhân cũng trở thành tuyệt sắc, thấy cô nương lẳng lơ như vậy, còn không mất hồn sao? Nghe nói, cô nương lẳng lơ kia đem đệ đệ Phương Ca của Nguyệt Nương cùng Sở công tử đùa bỡn, Nguyệt Nương trong nội tâm không biết đã hận con hồ ly ấy bao nhiêu lần, đáng tiếc người ta bây giờ là người của Tịch tướng quân , không dám động nàng. Con ả lẳng lơ này cũng thật là " sao chổi" ngày đầu tiên lên đài ở Hồng lâu liền xảy ra chuyện, gây tai nạn chết người, bị quan phủ xuống lệnh cường chế ngừng kinh doanh chính đốn một tháng, những tỉ muội ở Hồng lâu hận cô nương ấy chiếm được hết niềm vui của nam nhân, lại làm cho các nàng mờ nhạt đi

Tóm lại, ta đã trở thành truyền thuyết. Lời đồn đãi truyền đến truyền đi, không biết khi nào sẽ ngừng. Ta nghe Tiểu Hồng trở về kể lại mà không thể ngừng cười được .Trong cái phiên bản ấy chỉ có Sở công tử ,Tịch tướng quân cùng ta, nhưng lại được thể nhân miêu tả rất sống động, phảng phất mỗi người đều tận mắt nhìn thấy vậy, nếu bọn họ biết rõ đêm đó Tịch Kinh Vân trong hiên còn có một vị Bạch y Vũ công tử, không biết lại sẽ truyền ra lời đồn đãi thế nào ?

Minh tiểu quý nghe ta gọi, đêm đó đi vào giấc mộng của ta. Tiểu tử thú này càng ngày càng làm càn, mỗi lần tới đều là không kiêng nể hôn ta. "A....." Trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, ôn hòa nhưng ngoan cố mà tranh đoạt lấy dưỡng khí thuộc về của ta , đem ta từ tầng sâu trong giấc ngủ chậm rãi tỉnh lại. Mở to mắt, chống lại mỹ thiếu niên tóc xanh vui vẻ doanh doanh con mắt, không tự chủ được mà cong cong khóe môi.

"Nương tử, tỉnh rồi à?"

Minh Diễm ôm lấy ta, thanh âm lười biếng gọi cảm, môi lại tìm đi lên. Hôn hẳn. Ta cuối cùng cũng ăn không ngán ngọt ngào của hẳn . Cái lưỡi

đình hương vòng quanh bờ môi mềm mại căng mọng, tiểu tử này, năng lực học tập thật lớn, sức quan sát lại nhạy cảm, một hai lần đã biết rõ ta căn bản không cách nào ngăn cản cặp môi đỏ mọng hấp dẫn của hắn, cho nên luôn xuất ra đòn sát thủ này, làm cho ta thần hồn điên đảo, muốn có hắn nhiều hơn nữa.

"Minh Diễm..." Ta hờn dỗi, không hài lòng mỗi lần hắn đều dùng phương pháp này khiến cho ta thần trí mơ hồ, không cách nào dùng nã.

"Người biết Vũ công tử sẽ chuộc ta ra, cũng không nói với ta, hại người ta cho rằng thật sự tiếp khách, lo lắng gần chết."

"Ta nào có thể đoán được tâm tư người khác chứ."

Tiểu gia hỏa mất hứng khi ta nhắc đến Vũ công tử kia, "Ta nói hữu kinh vô hiểm căn bản không phải chỉ hắn bao người."

"Đó là chỉ cái gì?" Ta ngạc nhiên nói, nhất thời đã quên minh diễm không thể tiết lộ quá nhiều Thiên Cơ cho ta.

"Ta là nhìn số ghi chép sinh tử, biết rõ đêm đó ở Hồng lâu có người dương thọ đã hết."

Tiểu gia hỏa do dự một chút, nói, "Nếu như ở Hồng lâu chết người, quan phủ ngoại trừ lập tức muốn phái người đến điều tra bên ngoài, thanh lâu cũng tránh không được phải chịu ảnh hưởng, ngừng kinh doanh chính đốn là trừng phạt nhẹ nhất rồi, cho nên ta trước đó mới nói cho người, hữu kinh vô hiểm."

Ta bưng tỉnh đại ngộ, thanh lâu ngừng kinh doanh, sinh ý cũng không thể làm, ta tự nhiên là không cần bán thân, bất quá, cũng chỉ có thể bảo vệ ta ngừng kinh doanh trong khoảng thời gian này mà thôi, nhưng ta đã có gian, dĩ nhiên có thể nghĩ đến những biện pháp khác không cần tiếp khách, Sở Thương không phải đã động tâm tư với ta sao, bắt hắn hàng phục là

chuyên sớm muộn. Minh Diễm lại tuyệt đối không nghĩ tới sẽ nửa đường giết Vũ công tử chuộc ta ra, nhưng ta lại gặp phải rắc rối, ta không cần tiếp thanh lâu khách nhưng lại phải tiếp Vũ công tử kia. Thở dài, cũng phải thừa nhận mình bị cuốn vào rắc rối đã cố đề phòng, nghĩ chu đáo, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, cái này ông trời là muốn cùng ta đối nghịch. Minh Diễm thấy ta thần sắc bất định, rầu rĩ mà ôm ta, ngữ khí có chút chua chua:

"Người nọ tuy nhiên bao hết người, người cũng phải nghĩ biện pháp không cho hắn chạm vào người."

A, tiểu gia hỏa ghen tị! Ta mị nhãn như tơ, ghé vào lỗ tai hắn thổi khí:

"Vì cái gì mà không cho hắn chạm vào ta, người ta hiện tại có thể là người của hắn ..."

Lời còn chưa dứt đã bị tiểu gia hỏa đem môi nuốt đi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt với ta, trừng phạt mà cắn môi của ta:

"Người là người của ta! Hắn đừng có mơ tưởng!"

"Minh Diễm..."

Ta xem hắn mắt đều đỏ lên, trong nội tâm mềm nhũn, ôn nhu mà ôm chặt hắn, nói:

"Minh Diễm, ta... , đương nhiên thích Minh Diễm rồi."

Mỹ thiếu niên chấn động toàn thân, ngưng mắt nhìn ta mang theo vui vẻ, hương vị ngọt ngào của nụ hôn nhanh chóng hướng ta mà tới.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gợn Sóng

Ánh mắt ta gợn sóng khi nghĩ đến Minh Diễm, nụ hôn nóng bỏng mà bá đạo tuyên bố ta là vật sở hữu của hã, liền nhin không được mà nở nụ cười. Tiểu Hồng thấy ta ngốc nghếch cười, tò mò gọi ta:

"Cô nương? Cô nương? Người cười cái gì vậy?"

"Ách?"

Ta định thần, nhàn nhạt cười nói:

"Không có gì, người đi chuẩn bị cơm trưa đi, ta đói bụng rồi."

Tiểu Hồng bây giờ là nha đầu của ta, tiếp xúc với nàng được mấy ngày cũng biết được gia thế của nàng. Một năm trước, phụ mẫu Tiểu Hồng đều mất, bị tấu tấu bán vào hồng lâu, trước kia cũng từng tìm đến cái chết, Nguyệt Nương cho nàng một ít bạc, đốt đi văn tự bán mình của nàng, thả nàng trở về. Hai ngày sau thấy nàng ta quay lại, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có nói đã xảy ra chuyện gì, từ đó khăng khăng ở Hồng lâu, nhận Nguyệt Nương là mẹ nuôi. Nha đầu kia thông minh lanh lợi, biết nhìn mặt người mà sống, lại mới chỉ có mười ba tuổi, cuộc đời này gặp phải bất hạnh vừa mất đi phụ mẫu lại bị tấu tấu bán vào hồng lâu, nhưng kết cục lại không tính là xấu, cho nên tâm tư vẫn còn đơn thuần, xem ra không giống với người có tâm tư gian xảo, đem Nguyệt Nương trở thành ân nhân, đối với ta thật cung kính, hoàn toàn đem ta trở thành chủ tử. Ta đối với nàng như tỉ muội, cố tình dụ nàng nói chuyện, rốt cuộc vẫn là một đứa bé, thấy ta đối với nàng thật tốt, cũng chịu mở lòng với ta, cũng bị ta moi ra không ít tin tức của thời đại này, kể cả những lời đồn trước kia của ta. Tiểu Hồng

tính tình trẻ con, không đem lời đồn đãi để trong đầu , ngược lại vẻ mặt sùng bái, cảm thấy ta là chủ tử đặc biệt. Ta có thể phần nào hiểu được, không có gì hơn chủ tử đặc đạo, gà chó lên trời. Ta thương nàng thân thể bất hạnh, cũng không vì điểm ấy mà lợi dụng nàng, cũng may nàng cũng giữ bốn phận, không gây ra tai họa gì. ở trong suy nghĩ một chút về những tin tức Tiểu Hồng mang về, đối với thời đại này cũng hiểu thêm chút ít.

thời đại này tổng cộng có bốn quốc gia, quốc gia có lãnh thổ lớn nhất là nơi ta đang ở, sản vật phong phú, dân giàu nước mạnh , so với Đường triều không hề thua kém, quốc quân dùng "Quân" làm quốc họ, hiện tại hoàng đế đương triều tên là Quân Bắc Vũ, mới lên ngôi chưa đầy một năm; phía tây là Diệu Nguyệt Quốc, trên thảo nguyên là một bộ tộc du mục, người trong nước hung ác, bừa hãn, thường xuyên xâm nhập biên quan Tây Cương quấy nhiễu ; phương Bắc là thần Tinh Quốc, đại bộ phận quốc thổ ở trong băng thiên tuyết địa , nghe nói dân chúng sống bằng nghề chăn nuôi gia súc và đốn củi, sinh hoạt cực kỳ khốn khổ, nhiều quốc gia đang lấn le vùng đất của họ, lần này lại bị xâm lược, lần này Đại tướng quân Tịch Kinh Vân từ Bắc Cương thắng trận trở về; phía Đông trên biển có một đảo quốc gọi là Thái Dương Quốc, mặc dù không lớn, người trong nước đều xấu xí thấp bé, lại giáo hoạt hung ác, thường xuyên giả trang thành hải tặc lên vào biên giới Đông Hải , cướp đoạt làng chài, gian dân cướp bóc, bị người đời xưng là "Giặc Oa"; phía Nam là thuộc địa Không Quốc Man Hoang , là một quốc gia sử dụng độc trùng, hung hãn không ai chịu nổi, ngu muội không thông, bị người đời gọi là "Nam Cương Man Di "ta thờ dài trong lòng, thoát nhìn tình thế hôm nay như ác lang nhắm vào một miếng thịt mỡ, dân chúng đều không ý thức được nguy cơ, còn cho mình là nhất, đối với tứ hải man di chẳng thèm để tâm. Ta lắc đầu, quốc gia càng giàu có, càng làm cho các quốc gia khác thêm thường, dân chúng tự cao tự đại như vậy, vong quốc là vấn đề sớm hay muộn thôi. Ta đem tình hình bây giờ cùng thời đại trước của mình so sánh...,phát hiện cái Nguyệt Quốc này có chút giống với Mông Cổ, Thần Tinh Quốc có điểm giống Russia, phía Nam Man Hoang có

chút giống Tây Nam Miêu Cương, mà phía Đông đảo quốc Xích Thái Dương, hiển nhiên là Nhật Bản. Moa! Chẳng những hành vi giống nhau như đúc, tên quốc cũng giống nhau đến vậy. Sau đó lại đến đêm qua xảy ra bao nhiêu là chuyện.

Thật sự là không lúc nào được yên. bây giờ ta không sợ Sở Thương nữa rồi, tốt xấu bây giờ ta cũng là người của Tịch tướng quân ,không phải tiếp khách nữa, ta cũng chưa từng nghĩ sẽ bỏ trốn, sự tình đến mức này bỏ trốn cũng phải là cách hay, chạy trốn, sinh tử của ta và hồng lâu bây giờ đã không còn quan hệ gì nữa, nếu ta xảy ra chuyện, ở Hồng lâu cũng không cần đối địch với Tịch Kinh Vân, hơn nữa ta cũng không dám chắc có thể chạy trốn an toàn, nếu Sở Thương phát hiện hẳn có thể để yên sao? Trong nội tâm của ta suy nghĩ tới thể lực mà Sở Thương đang có, lắc đầu, ta ngay cả hẳn là Quý môn chủ cũng còn không rõ, cũng không biết cái " môn" kia đến cùng là làm cái gì, tùy tiện chạy trốn như vậy, cũng quá coi thường tính mạng rồi. Mà Vũ công tử kia... , vừa nghĩ tới hẳn, đầu của ta liền đau, ta không biết hẳn chuộc ta ra đến cùng là muốn như thế nào, nhưng trong nội tâm của ta lại có cảm giác, đây là một cây đại thụ, nếu như ta có thể nắm chặt hẳn, thì tương lai của ta chắc chắn sẽ có chuyển biến. Ta tự hỏi lần sau gặp mặt hẳn, có nên nói cho Tịch tướng quân cùng Vũ công tử biết ta là thiên kim của phủ thừa tướng đã bị diệt môn , không biết bọn họ có tin tưởng ta không? Nếu như bọn hẳn đã tin tưởng ta, lại không biết bọn hẳn đến cùng có thể hay không giúp ta?

Còn có Hắc y nhân kia, hẳn đến cùng là có quan hệ gì với ta? Vì sao sau khi thấy ta ánh mắt bỗng nhiên trở nên khiếp sợ cùng hỗn loạn như vậy? Điều này nói rõ hẳn không có ngờ được tại đây có thể gặp ta. Hẳn... , rốt cuộc là ai. Một đồng rắc rối làm cho đầu óc ta quay mòng mòng Dứt khoát lắc đầu, không để ý đến nó nữa. Nếu như ta tạm thời không cần trốn, cũng không cần tiếp tục cố chấp nữa ,vậy ta sẽ làm những việc mà trước kia ta chưa làm được, hết ăn rồi lại ngủ a, tuy nhiên lại như bị giam lỏng, không có tự do, ta ngây người trong phòng cả buổi, phiền muộn đến chết,

trong lòng cảm thán, ai, xem ra người thật sự như bài thơ kia, tính mạng thật cao quý ,tình yêu thật đáng ngưỡng mộ, nếu không có tự do cả hai thứ đó cũng không có ý nghĩa. Ngược lại nếu có tự do thì đều không có gì hạnh phúc bằng .Ta thở dài,ta nhớ tới đã đáp ứng Kim đại nương ,vẽ cho nàng, vẫn là cần cù kiếm bạc, để sau khi thoát thân khỏi thanh lâu còn có chút vốn, nghĩ đến liền làm, ta đi đến bàn bên cạnh, ngồi xuống, bắt đầu vẽ. Vẽ một ít hoa cỏ bình thường, ở thời đại này tuyệt không thể nào có Tulip, cúc Ba Tư, , mặc dù là Kim đại nương đã gặp qua nhưng ta còn có thể vẽ ra hơn chục loài hoa hồng khác nhau, ta còn có thể vẽ ra hơn mười loại hình dáng khác nhau, tốt xấu gì kiếp trước ta cũng là một nhà thiết kế,vẫn còn kém hơn người trong nghề nhiều , nhưng so với người bình thường vẫn hơn chút ít. Vẽ được mấy bức, cảm thấy không thú vị, trong nội tâm lại hiện lên ác niệm, ta nhin cười, vẽ lên mấy bản manga về heo con, nguyên một đám tai to mặt lớn, vô cùng thú vị cùng đáng yêu.

Tiểu Hồng đưa cơm trưa tới, chứng kiến ta vẽ, ưa thích vô cùng:

"tranh này của cô nương thực khác bi,đem con heo vừa xấu vừa ngu vẽ thành đáng yêu như vậy nhất định sẽ làm cho các tiểu thư trong kinh thành yêu mến a."

Ta thấy nàng ưa thích như vậy, cười nó.

" Đợi kim đại nương làm xong ,ta sẽ tặng cho người một cái "

"Thật sự?" Ánh mắt của nàng sáng ngời, cười đến răng không thấy mắt, "Tạ ơn cô nương, cô nương đối với Tiểu Hồng thật tốt, vẫn là Tiểu Hồng báỉ phục tài năng của cô nương a."

"Được rồi được rồi, đừng vuốt mông ngựa nữa." Ta liếc nàng một cái, cười mắng, "Bụng không đói sao? Ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi."

"Cô nương, ta như thế nào có thể không có quy củ như vậy, làm sao ngồi cùng bàn dùng cơm với cô nương được." Tiểu Hồng vội vàng khoát

tay lắc đầu, một bộ dạng sợ hãi. Ta hôm nay đã biết rõ quy cũ ở Hồng lâu , các cô nương ở Hồng lâu đều một mình dùng cơm.

"ta không để ý người để ý làm gì." Ta đặt bút, thản nhiên nói,"Không cần lo lắng Nguyệt Nương chửi, mắng người, hôm nay người là người của ta, ta nói được là được."

"Tạ ơn cô nương." Tiểu Hồng cảm động đến nước mắt đều muốn rơi xuống. Ta cười cười, Nguyệt Nương, chiêu này là ta học được từ người đấy, thu mua nhân tâm, ai mà không động lòng? "quyết định vậy đi, ăn cơm a." Ta vỗ vỗ bờ vai của nàng, quay người, bỗng dừng chứng kiến trong phòng nhiều hơn một người, giật mình. Sở Thương? Hắn vào khi nào? Ta nhìn qua mặt không có biểu tình gì của hắn, cười cười, ôn nhu nói: "Sở công tử muốn dùng cơm cùng ta sao?" Hắn nhíu nhíu mày, nhìn qua ta, không nói lời nào. Ta cũng mặc kệ hắn, phối hợp mà quay đầu đối với Tiểu Hồng nói: "Tiểu Hồng,cho Sở công tử thêm bát đũa, lại mang tới bầu rượu ." Tiểu Hồng lên tiếng đi ra ngoài, ta ngồi vào trước bàn, giương mắt nhìn hắn vẫn đứng nghiêm, cười nói: "Sở công tử chẳng lẽ muốn một mực đứng ở nơi đó hay sao?" Sở Thương trầm mặc mà ngồi xuống, vẫn là không nói một lời. Ta nhìn qua gương mặt hắn, tuấn mỹ giống như bảo thạch. Hắn hiện tại chắc rất khó chịu, vốn ta là của một mình hắn, hắn có thể tùy ý gặp bất cứ lúc nào, muốn ta sống liền sống , muốn ta chết liền chết, chưa từng nghĩ trong vòng một đêm, ta lại trở thành sủng vật của người khác, nhìn tới mục đích người đến đây,là không muốn cho hắn nhầm chán ta ,không khống chế được cảm xúc của mình... , ta nở nụ cười,chỉ sợ không dễ chịu. Tiểu Hồng đưa rượu tới, cầm chén đũa dọn xong,thức thời rời khỏi phòng . Ta đặt chén rượu trước mặt hắn, cầm lấy bầu rượu, rót đầy cho hắn. Tầm mắt của hắn rời khỏi ta, rơi xuống ngoài cửa sổ, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, vẫn là im lặng. Ta nhàn nhạt cười cười, lại thay hắn rót đầy. Tự đi vào cái thế giới này, ta cùng với hắn ngoài ở chung, còn chưa bao giờ giống hôm nay bình tĩnh qua như vậy. Chỉ cảm thấy loại cảm giác này thật sự không xấu, ta đứng tại ở trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn chỉ có thể nhìn,

khoảng cách gần như vậy, lại không thể chạm vào, phảng phất như cách xa vạn dặm. Sở Thương, Sở Thương, trong lòng người đã bao giờ cảm thấy hối hận? Hấn một mực đều không nói gì, chỉ là trầm mặc uống rượu do ta châm, ta châm một ly, hấn liền uống một chén, không châm, hấn cũng không hỏi, bất động. Ánh mắt của hấn hờ hững mà nhìn qua cửa sổ, đến say mèm cũng không nhìn qua ta. Ta nhìn về phía ngoài cửa sổ, gió mát lạnh , một cây xum xuê, trong vòng vài ngày, liền thừa thốt tiêu điều, bỗng nhiên giật mình, thì ra mùa hè đã qua, trời thu đã đã đến.

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trao Đổi

Ta để cho Tiểu Hồng đi báo với Nguyệt nương, mang Sở Thương đang say về phòng . Nguyệt Nương lại để cho người hầu mang Sở Thương về, còn mình nán lại trong phòng ta, một chút ý muốn rời đi cũng không có. Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cười cười: "Nguyệt Nương có việc gì muốn nói với ta sao?" Nàng chần chờ một chút, gật gật đầu. "Ngồi đi." Ta tiến lại cái ghế giường gần cửa sổ ngồi xuống "Tiểu Hồng, dâng trà cho Nguyệt Nương ." Nguyệt Nương cũng đi tới, Tiểu Hồng mang hai chén trà đến, đặt lên chiếc ki trà trên bàn, nhu thuận lui ra ngoài. Ta nâng chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm. Nguyệt nương là một người dễ xúc động , cũng không để ý tới mặt mũi của ta, thấy ta buông chén trà nhỏ, liền lấy trong tay ra một vật được bọc tơ lụa ném đến chiếc kỷ trà , rơi trước mặt của ta. Ta kinh ngạc nhướng nhướng mày, mở ra cái bọc tơ lụa kia, bên trong là một tấm ngân phiếu , con mắt quét đến hàng chữ ghi một trăm lượng hoàng kim, ta cười cười, vuốt vuốt cái tấm ngân phiếu kia, châm chọc nói: "Là tiền thù lao ta đã bán mình đêm hôm qua sao?" Ta thật sự không hiểu ,Sở cô nương kia làm sao chịu được cách chia như vậy của thanh lâu này chứ , ta một phần tiền cũng chưa nhận được, cái thanh lâu này thật là hắc đấy, nuốt nhiều như vậy. Bất quá ta biết rõ thân phận của mình. Huống chi tối hôm qua đấu giá được rất cao, nếu ta có thể chạy thoát được, số tiền kia có thể làm cho ta nhàn nhã, an ổn mà sống cả đời. "Cô nương làm gì mà nói khó nghe như vậy." Nguyệt Nương biểu lộ nhàn nhạt , "Trái qua chuyện hôm qua, người cho rằng ta còn dám cho người bán mình sao?" "Đúng ha, Tịch tướng quân sẽ ghen đấy." Ta ác ý cười cười, đem ngân phiếu để lại tấm lụa , "Tướng quân dục vọng chiếm hữu rất mạnh ." "Dù cho không có Tịch tướng quân, cô nương cũng không cần phải bán thân nữa." Nguyệt Nương vẫn bộ dạng

bình thân như vậy, "Cô nương cực kì thông minh, lòng tựa như gương sáng , không cần ta nói rõ ra phải không?"

Nàng muốn nói đến chính là Sở Thương , Sở Thương đã đối với ta động tâm, bỏ ra nhiều tiền như vậy vì ta, cũng là muốn một lần cắt đứt vọng tưởng của nam nhân khác, mặc dù tối hôm qua không có uống phí Vũ công tử cùng Tịch Kinh Vân xuất hiện, Sở Thương cũng đã hạ quyết tâm, sẽ không tiếp tục để cho nam nhân khác chạm vào ta. Mũi của ta cong lên đùa cợt. Hắn làm như vậy thì đã sao? Hắn cho rằng làm như vậy, ta sẽ cảm kích hắn sao? Hết thầy, đều là do hắn mà ra. Nếu như là Úy Lam Tuyết thật bị đưa đến đây,cũng sẽ không có ai bảo vệ, bán mình tiếp khách, không phải là kết cục đã định sao? Hắn có quyền lợi gì đối đãi với ta và Úy Lam Tuyết như vậy? Cũng bởi vì thù hận ta phải mang mà hắn nói kia? Quả thực buồn cười !, Úy gia cùng Úy Lam Tuyết cũng đã chết, cho nên bây giờ không phải là ta thiếu nợ hắn, là hắn thiếu nợ ta , hắn nên trả lại cho ta!" đã như vậy, hay là các người còn muốn đem ta tiếp tục giam tại trong gian phòng đó ?" Ta nhàn nhạt mà cười, thăm dò phản ứng của nàng. "Cô nương bây giờ là người của Tịch tướng quân, nếu như xảy ra chuyện gì , Hồng lâu chúng ta cũng không dám giao người ." Nguyệt Nương liếc nhìn ta, khẽ cười nói, "Cô nương vẫn là ở trong phòng, để giữ an toàn ." "Đúng thế, đối với ta mà nói, còn có chỗ nào so với Ý Hồng lâu an toàn hơn?" Ta cười lạnh,nói, "Ta ở Ý Hồng lâu xảy ra chuyện không tốt cũng không phải tại Nguyệt nương, ta ở bên ngoài xảy ra chuyện, Ý Hồng lâu cũng không liên quan ." Nguyệt Nương cúi đầu, không nói lời nào, cũng không biết đang suy nghĩ gì, ta bỏ thêm dầu vào lửa, nói:"Nguyệt muội cũng biết ta là người thông minh, người thông minh là sẽ không làm chuyện điên rồ, cũng sẽ không gây khó dễ cho tính mạng của mình." Nguyệt Nương ngẩng mặt lên nhìn ta, giả tạo mà cười nói: "Cô nương quả nhiên là suy nghĩ cẩn thận." "ta chỉ là tìm lại trong sạch cho bản thân thôi ." Ta cười nói, biết rõ nàng có chút nhả ra rồi, "Huống chi, cô nương trong lâu của Nguyệt nương, không phải đều có thể tự do ra vào sao? Nếu các nàng biết rõ ta bị nhốt ở trong gian phòng đó, không phải cũng sẽ cảm thấy kỳ quái sao ?" Nếu

nhưng cô nương kia biết ta bị nhốt ở đây , không biết họ có vì chút tình nghĩa mà nghi hoặc Nguyệt Nương ,nghĩ cách cứu ta không nữa? Ta cười tủm tỉm mà nhìn Nguyệt Nương, trong mắt lộ ra ý tứ. "Cô nương thật nhiều tâm tư ." Nguyệt Nương bật cười mà lờm ta, "vậy mà, còn muốn uy hiếp ta?" " uy hiếp ở đâu vậy, Nguyệt Nương." Ta cố ý biểu lộ bộ dạng ủy khuất, "Người ta cũng chỉ muốn xin được đãi ngộ như các cô nương khác trong lâu thôi."

"Người biết rõ chính mình cùng các nàng không giống nhau, làm sao đãi ngộ giống nhau được?" Nguyệt Nương cười nhìn ta, "Bất quá, ta vẫn là thập phần bội phục cô nương, nghĩ trăm phương nghìn kế, khi hoàn cảnh trở nên ác liệt thì chính mình trôi qua thoải mái . Cô nương nhìn thấu lòng người, kỳ thật ta cũng không có gì lo lắng đâu. Bất quá..." Ta tinh thần tỉnh táo, "Nguyệt Nương có điều kiện gì cứ việc nói, có thể đừng đem ta cả ngày nhốt trong phòng, ta cam đoan về sau đều ngoan ngoãn mà nghe người nói." "Ng ngoan ngoãn nghe lời ?" Nguyệt Nương "Phụt xoẹt" cười cười, "Lời này theo trong miệng cô nương nói ra, sao không có sức thuyết phục chút nào, cô nương tức trí đa mưu như vậy, Nguyệt Nương ta không vượt qua cô nương được." Ta "Hắc hắc" gượng cười, cũng không phản bác, chỉ chờ Nguyệt Nương nói ra điều kiện. Nguyệt Nương nhấp một ngụm trà, nghiêm túc nhìn ta nói: "Ta cũng không gạt cô nương, kỳ thật ở đây mọi người cạnh tranh kịch liệt lắm..hồng lâu này của ta được coi là 'Kinh thành đệ nhất lâu' ở kinh thành này bằng hữu của ta ở khắp nơi là điều thứ nhất , thứ hai là các cô nương trong lâu của ta, người nào tài nghệ cũng xuất chúng. Bất quá, cô nương thanh lâu, xưa nay vẫn dựa vào tuổi trẻ mà kiếm cơm, trong lâu cô nương nào cũng theo ta nhiều năm rồi, đều trưởng thành cả rồi, cũng đã kiếm được không ít vốn liếng, khi chuộc thân cũng có thể an an ổn ổn mà sống hết nửa đời sau, ta cũng không bắt các nàng ở lại đây chịu cảnh già. Cho nên gần một năm nay, Ý Hồng lâu chúng ta cô nương còn trẻ ngày càng ít đi, những cô nương mới tới kia, tài nghệ cũng chưa học tốt, không lên đài biểu diễn được, hơn nữa Bách Hoa Lâu một mực cùng chúng ta phân cao thấp , cứ tranh dành như vậy cũng qua một năm rồi, Ý

Hồng lâu của ta toàn bộ nhờ vào tình nghĩa cũ của các lão khách nhân mà chống đỡ đến ngày hôm nay, mới miễn cưỡng bảo trụ được cái danh 'Kinh thành đệ nhất lâu' này ." Nguyệt Nương một hơi nói hết , lại bưng trà lên. Con người ta chuyển động ...suy nghĩ về những gì nàng vừa nói ..., cảm thấy giật mình, thì ra Ý Hồng lâu này loạn trong giặc ngoài. Ta cười nói: "hóa ra là vì nguyên nhân này cho nên Nguyệt Nương mới cấp bách đưa ta lên đài, thậm chí không tiếc nhờ đến Phượng ca giúp ta?" "Ta vốn không hi vọng gì vào cô nương, Sở Thương mang cô nương đến đây, ta bất quá cũng là thuận theo ý hãn mà thôi." Nguyệt Nương dừng một chút, "đêm đó khúc hát của cô nương, lại khiến cho Nguyệt nương cảm thấy như nhật được bảo vật , Nguyệt Nương ta cũng là người hiểu chuyện, biết rõ cô nương nhất định có thể làm cho Ý Hồng lâu khởi tử hồi sinh, quả nhiên không ngoài sở liệu, ta đem khúc hát của cô nương cho Phượng ca nghe, Phượng ca liên kìm nén không được lòng hiếu kỳ muốn lập tức tới gặp người. Sau khi gặp cô nương , thậm chí nguyện vì cô nương xứng khúc , so với trong tưởng tượng của ta còn thuận lợi hơn." "Nguyệt Nương sinh làm nhiều chuyện như vậy , sao không nói Phượng ca, nhờ hãn tương trợ?"Ta cười nhạt một tiếng,"Ý Hồng lâu có Phượng Ca tương trợ, muốn khôi phục sinh khí chắc cũng không phải là việc khó ." Nàng thông minh như vậy, biết rõ dùng Phượng Ca để tăng thêm danh tiếng của ta, làm cho ta trở nên thần bí, chắc hẳn hai ca khúc kia cũng là do nàng truyền đi . Kỳ thật , ta hoàn toàn đã quên mất sự tồn tại của Phượng Ca . Làm gì mà phải ôm lấy phiền toái như vậy , trực tiếp mời Phượng Ca đến giúp , không phải mọi chuyện sẽ được giải quyết sao? "Phượng ca..." Nguyệt Nương đã trầm mặc, trên mặt mang lên một tia bất đắc dĩ nhàn nhạt, "Kỳ thật Phượng Ca rất mất hứng khi ta mở Ý Hồng lâu này, chuyện khi còn bé của chúng ta, trong lòng của hãn vĩnh viễn không thể quên được vết thương ấy, hãn ngày thường vô sự, nhưng ra khi ra khỏi cửa lại trở nên thần bí vô cùng . Ý Hồng lâu càng ngày càng xuống dốc , chỉ sợ là hãn cầu còn không được." "Vậy tại sao còn phải kiên trì làm cho đến cùng chứ? Dù cho việc này làm cho Phượng ca bị thương tổn , làm lòng của hãn thống khổ, người vẫn muôn kiên trì sao?" Ta cười lạnh một tiếng, nhớ lại những lúc Phượng Ca đối diện với Nguyệt

Nương đều bày ra bộ danh ngã ngón ,phóng dăng, trong nội tâm lại đau xót. Phượng Ca, người dùng phương pháp như vậy để che đi vết thương, đau đớn trong lòng , là người đang biểu hiện bất mãn đối với Nguyệt Nương sao? Cho dù như vậy, người vẫn dễ dàng tha thứ cho nguyệt nương khi nàng đã làm tổn thương người sao, thậm chí khi ta không đồng ý cách làm của Nguyệt nương thì ra mặt nói giúp nàng sao,không tiếc tổn nhiều nước bọt, vì Nguyệt Nương giải thích, tin tưởng việc nàng làm là việc thiện, nàng dụng tâm lương khổ (tâm trạng khổ sở).

Phượng Ca a Phượng Ca, người thà rằng lừa mình dối người, lúc nào cũng muốn bảo vệ nàng, trong lòng người chắc yêu người tí tí này nhiều lắm? Nàng là tí tí duy nhất của người, là người thân duy nhất, từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau. Nguyệt Nương, người vậy mà có thể vì Sở Thương dễ tin người mà không tiếc thủ đoạn tổn thương đến đệ đệ của mình,lại mang cho mình bộ dạng tuyệt sắc thanh cao. Ta nhắm mắt lại, một nữ nhân, vì cái gì có thể làm đến nước này, ta cười khổ,chỉ sợ Nguyệt Nương trong lòng sợ Thương không chỉ vì lí do báo ân như vậy. Sở Thương a Sở Thương, người thật sự là kẻ hại người, vì mối thù hận của người , muốn liên lụy đến bao nhiêu người vô tội nữa đây ?tình cảm của hần được bồi lên từ tình yêu và tình thân? Ta nhìn Nguyệt Nương cười lạnh, nàng đã trầm mặc một hồi, không trả lời ta, tràn đầy đũa cọt hỏi lại, chuyển chủ đề khác : "Vốn cô nương xuất hiện, làm cho ta mừng rỡ hân lên , mà cô nương cũng không để cho ta thất vọng, lên đài ca múa, lại để cho những khách nhân như si mê như say sưa, một số gần như điên cuồng, giá trị của cô nương cũng vụt lên trên trời . Mắt thấy Ý Hồng lâu vốn âm thầm nay lại sôi nổi hân lên, không nghĩ tới cô nương lại lại để cho Tịch tướng quân vừa gặp đã thương, chuộc mình ra, từ nay về sau không thể lên đài nữa , để cho ta một phen khổ tâm trôi theo nước chảy. Còn nữa ta tuyệt đối không nghĩ tới chuyện Ý Hồng lâu vì vậy mà hết khách nhân, bị quan phủ lệnh cưỡng chế ngừng kinh doanh một tháng, cái này tuy là trong cái rủi có cái may , bất quá thời gian trì hoãn một tháng này, Ý Hồng lâu sợ là khó cùng 'Bách Hoa lâu' cạnh tranh rồi." Ta xem như đã hiểu rõ lí do vì sao hôm

qua Nguyệt nương không vui rồi . Nàng lo chính là Ý Hồng lâu có người chết , gây ra phong ba lớn như vậy , quan phủ không cho bọn nàng đóng cửa, mà chỉ là không tiếp tục kinh doanh một tháng, lo lắng cho việc kinh doanh sau này , Ý Hồng lâu từ nay về sau khó gượng dậy nổi. từ khi bị Vũ công tử bao xuống chưa có ngày nào mà ta cảm thấy vui như hôm nay, để cho kế hoạch của Nguyệt nương thành công cốc , như việc làm ăn của Ý Hồng lâu bị 'Bách Hoa lâu' đè xuống, như vậy tác dụng của Ý Hồng lâu với tổ chức tình báo bị giảm xuống , cái này đối với kế hoạch lớn của Sở Thương , chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Từ xưa đến nay những người trong xã hội thượng lưu quyền quý, có bao nhiêu không phải giúp nhau ganh đua so sánh? Ăn mặc chi phí phải làm sao cho đắt nhất tốt nhất đấy thôi , mặc dù là bên trên thanh lâu, không mất đi danh hiệu "Kinh thành đệ nhất lâu", sợ cũng muốn mất hết mặt mũi. Trách không được Nguyệt Nương dùng tất cả biện pháp, muốn bảo trụ danh "Kinh thành đệ nhất lâu" này . Không nghĩ tới Sở Thương là người như vậy, có thể để cho Nguyệt Nương phải hao tâm tổn trí giúp hắn , không phải nói nữ nhân một khi yêu thì hết lòng với người ấy sao ? như thế ngốc chẳng phải ngốc lắm sao? Nếu như liễu lĩnh? "như vậy thì sao ? Nguyệt Nương chẳng lẽ nhờ ta thuyết phục Tịch tướng quân, để cho ta một lần nữa lên đài?" Ta cười lạnh nói, nếu ngốc như vậy, dựa vào cái gì đấu với các người? "Thế thì không cần, Ý Hồng lâu của ta không cần phải làm những chuyện như vậy , cũng không có lá gan to đi đắc tội Tịch tướng quân." ." Nguyệt Nương nở nụ cười , "Đương nhiên không cần cô nương lên đài, nếu như cô nương có thể đem hai ca khúc kia truyền dạy lại cho các cô nương trong lâu thì tốt quá , hiệu quả cùng với cô nương tự mình tấu cũng giống nhau mà . Nếu cô nương chịu đáp ứng, về sau cô nương ở ý Hồng lâu, có thể tùy ý đi đi lại lại, nếu là cô nương muốn ra khỏi cửa , chỉ cần nói với Nguyệt Nương một tiếng , Nguyệt Nương cũng có thể thay cô nương an bài." "Nguyệt Nương chính là muốn ta làm như vậy sao ." Ta cười nhạt một tiếng, "Bất quá người có nghĩ tới hay không, nếu ta về sau không ở Ý Hồng lâu nữa , Nguyệt Nương phải làm sao bây giờ?" Không biết vì cái gì, ta chính là không muốn thấy Nguyệt nương vui vẻ , nhìn nàng biểu lộ tự tin chắc chắn giống như ta là

Tôn Ngô Không không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ Như Lai vậy , cảm giác này,làm cho ta rất không thoải mái! sắc mặt nàng biến đổi, lập tức đáp trả : "Cô nương hẳn là muốn đưa ra điều kiện ?" "Cầu người không bằng cầu mình. Học những cái ca từ này , lại phiền toái lại mệt mỏi, ai!!... , ta không phải nói các cô nương trong lâu của Nguyệt Nương , còn lười biếng, ngại phiền toái mệt mỏi." Còn muốn chiếm lấy thời gian của ta, ta nheo lại mắt, nhớ tới ta kiếp trước náo nhiệt nhất, cũng là ác tặc nhất chính là tiết mục giải trí trên TV , trong đầu lại xuất hiện ý niệm đùa giỡn , "Không bằng ta cho người một chủ ý, người nghe xong điểm quan trọng mà ta nói , nếu cảm thấy tốt ,liền dùng chút tiền người vừa đưa kia làm điều kiện để làm trao đổi,như thế nào?" nói điểm quan trọng mà thôi, không cần tự mình làm , so với dạy người ca hát, nhẹ nhõm có lợi hơn rất nhiều . Nguyệt Nương trong mắt hiện lên một tia sáng rọi, ta trước kia thường làm ra một số đồ vật làm mọi người kinh ngạc , nàng đã được thấy qua nên có chút chờ mong ta mà nói : "Cô nương xin chỉ bảo , Nguyệt Nương xin lắng tai nghe." " việc Ta muốn nhắc đến cũng đơn giản, gọi là giải thi đấu 'Siêu cấp hoa khôi' ." Nếu người tổ chức của "Siêu cấp giọng hát nữ" biết rõ tiết mục của mình bị ta đổi thành như vậy ,lại dùng trong thanh lâu , sợ là sẽ bị ta chọc cho tức chết ? Ngẫm lại chính mình cũng nhin không được cười, khóe miệng cũng cong lên..

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trọng Điểm

" Hoa Khôi Siêu Cấp?" Nguyệt Nương giật mình, ánh mắt nghi ngờ mà đánh giá ta , "cách cô nương chỉ , cũng không được coi là đặc biệt , kinh thành hai năm một lần đều có giải thi đấu hoa khôi, Ý Hồng lâu chúng ta có Dung cô nương mới được chọn ra năm trước, liên tiếp hai lần được quán quân hoa khôi." "Ah? Nguyệt Nương có thể nói cho ta biết , hoa khôi của các người là được tuyển như thế nào không?" Ta cũng không thèm để ý đến thái độ không tin tưởng của nàng , mà muốn biết giải thi đấu hoa khôi của bọn họ diễn ra thế nào . "Cái giải thi đấu hoa khôi này , là do bốn thanh lâu nổi danh nhất kinh thành liên kết với nhau để tổ chức ." Nguyệt Nương thao thao bất tuyệt nói , "cứ hai năm một lần, tất cả các thanh lâu trong kinh thành nếu muốn thi thì đến đăng kí tại quan phủ , mỗi thanh lâu được đề cử một cô nương . Cô nương dự thi có thể biểu diễn những môn sở trường của mình , chúng ta sẽ mời những người lớn tuổi có tiếng ở kinh thành làm ban giám khảo , do bọn họ chọn ra 3 hoa khôi để vào vòng trong . Chiến thắng vòng này giá trị của cô nương ấy sẽ tăng lên gấp trăm lần , đưa các nàng đi thi là muốn cho danh tiếng các nàng đi lên . Tử Phù Dung cô nương hồi năm trước đứng thứ hai trong giới hoa khôi, về sau, được kinh thành 'Ngọc phúc Châu Bảo Hành' Tề lão gia chọn thân làm làm vợ kế." còn gì sánh bằng . Ta cười: "Nói thật , hoa khôi của các người , tất cả đều do các trưởng lão có danh vọng chọn ra sao?" "Không tệ." Nguyệt Nương nhìn ta tươi cười lãnh đạm, hỏi, "Có gì không ổn sao?" "Trên cơ bản, cuộc thi này có điểm không ổn." Ta nâng chung trà lên, húp hớp trà, không nhanh không chậm mà nói , "Thứ nhất, cô nương là do các thanh lâu tự tuyển chọn ra, nói cách khác, các nàng chính là trân châu quý hiếm. Các vị ban giám không thể trực tiếp lựa chọn, chỉ có thể bị động mà lựa chọn cô nương do các

người chọn ra. Tốt ở chỗ là, thanh lâu đã chọn ra cô nương tốt nhất rồi nên giảm bớt được thời gian cho các vị ban giám khảo. Chỗ xấu là sẽ dẫn đến sự không phục của các cô nương trong lâu không được tham gia , đã là cô nương thanh lâu thì người nào tài mạo cũng song toàn , hai năm một lần thi hoa khôi,nhưng chỉ chọn một người, cũng có nghĩa là đang bóp chết cơ hội thành danh của các cô nương khác, thanh xuân của nữ nhân rất ngắn ngủi, không thể bỏ ra hai năm chờ đợi. Bởi vì bỏ lỡ cơ hội ,mà đái ngộ khác nhau một trời một vực, bên cạnh đó cô nương trúng tuyển lại không để các cô nương không được tham gia vào mắt, có lẽ các nàng cảm thấy các cô nương kia không bì kịp được chính mình,mâu thuẫn cứ vậy mà xảy ra ,đối với việc quản lí sẽ bắt đầu có khó khăn.. như vậy Nguyệt Nương cảm thấy thế nào?" Nguyệt Nương giật mình, trên mặt mơ hồ : "Cô nương nói tiếp đi." "còn một vấn đề không ổn nữa là, người làm ban giám khảo để bầu chọn đều là những nguyên lão có tiếng , nói cách khác, những cô nương này dù đẹp xấu thế nào , vẫn phải dựa vào quan điểm thẩm mỹ của từng người, nói cách khác , những vị giám khảo này về sau sẽ trở thành khách quen của các cô nương trúng tuyển." Ta nói tiếp, "Nếu như thanh lâu ngày thường làm tốt việc tuyên truyền, đem những mặt đặc sắc của các cô nương khác phổ biến ở Trương Dương, có lẽ không đến mức không có khách nhân , nếu không, cứ thế mãi, như Nguyệt Nương nói đó , phải dựa vào một ít khách quen để giữ mặt mũi thôi." "Không nghĩ tới tứ đại thanh lâu chúng ta lấy làm kiêu ngạo về giải thi đấu hoa khôi này vậy mà lại có nhiều lỗ hỏng như vậy." Nguyệt Nương trong mắt hiện lên một tia tán thưởng. Kỳ thật ta mới không tin trong lòng Nguyệt nương không phát hiện ra những điểm này, làm tú bà nhiều năm như vậy , những...lỗ hỏng này phải chăng nàng đã sớm hiểu rõ ? Sở dĩ để cho giải thi đấu tiếp tục diễn ra dễ dàng ,có lẽ là còn cố kỵ đến nhiều vấn đề khác nữa.

" vậy theo như lời cô nương "giải hoa khôi siêu cấp" kia thì làm thế nào "?" Nguyệt Nương hai mắt sáng ngời hữu thần mà nhìn qua ta, "Ta ngược lại là muốn biết "hoa khôi" là gì ,hai chữ "siêu cấp "có ý nghĩa gì ?" Siêu cấp? Giải thích thế nào? Theo như mặt chữ mà nói. Tại thế kỷ hai

mười một, từ này là để chỉ điểm vượt trội hơn người, người khác vừa nói đã biết rõ từ này có nghĩa là vượt trội hơn ta làm sao để giải thích cho nàng hiểu đây ,chỉ sợ ta vừa nói ra sẽ dọa đến nàng? Ta nhíu mày, đành dựa theo ý tứ mà nói thôi , ta cầm mấy viên cờ vây trong áng ,nói : "Nếu như Ý Hồng Lô của Nguyệt Nương có cô nương nhất đẳng, đem Hồng cô nương làm nhị đẳng, Hoa Khôi cô nương là tam đẳng , từng khoảng cách chính là mức độ chênh lệch của các cô nương , như vậy cái này chính là Hoa Khôi Siêu Cấp..." Ta đem một con cờ con cờ cuối cùng "Bá" mà một tiếng bày ở trên bàn cờ.. ba khóa (thuật ngữ trong chơi cờ vây, tìm hiểu rõ hơn ở đây nha,giải thích ra dài dòng lắm ^^) này thẳng tiến về quân cờ ở xa nhất, cười nói," Siêu Cấp Hoa Khôi này cùng giải thi đấu kia không phải hơn nhau ở khoảng cách sao, ." "chuyện này cũng có chút ý tứ." Nguyệt Nương mỉm cười, nói: "Cô nương nói tiếp đi.Đơn giản mà nói, là toàn dân đều tham dự (ý nói mọi người đều dc tham gia)." Ta cười nhạt nói, tận lực tránh việc Nguyệt Nương không hiểu được ngôn từ hiện đại, "còn vấn đề chọn Hoa Khôi lại không phải chỉ các trưởng lão và các cô nương trong cuộc tuyển chọn mà phải để cho toàn thành tham gia tuyển chọn coi như một hoạt động giải trí, có phải thú vị hơn nhiều không? Nếu như làm tốt ta tin đối với việc kinh doanh của Ý Hồng Lô là rất có lợi ." Nguyệt Nương ngạc nhiên nói: "mọi người đều tham dự?" "Không tệ." Ta gật gật đầu, nói tiếp, "Toàn dân tham dự, chính là người nào cũng có thể tham gia. Ở đây gồm hai phương diện đấy, một mặt là cô nương Ý Hồng lô , bất luận đáng về thế nào , đáng người, tuổi, tài nghệ, thân phận, vẫn có thể thi , dù nàng là nha hoàn nếu nguyện ý , cũng có thể tới tham gia tuyển 'Siêu Cấp Hoa Khôi' , đánh vỡ quy tắc chọn hoa khôi trước kia của các người, chỉ cần đó là cô nương của Ý Hồng lô. Mà những nhược điểm của các cô nương , có thể được khắc phục thông qua cuộc chiến tàn khốc này." Nguyệt Nương con mắt sáng ngời, thúc giục nói:"vậy phương diện còn lại là gì ?" "Một phương diện khác, dùng dân chúng bỏ phiếu quyết định cô nương dự thi, đem toàn bộ dân chúng cùng tham gia có thể đề cao lực ảnh hưởng của 'Siêu Cấp Hoa Khôi '." Ta tiếp tục nói, thiết nghĩ thời đại này truyền thông không phát triển , "Siêu cấp hoa khôi" ,trò chơi này tối đa cũng chỉ có thể

lan truyền trong toàn kinh thành . Thật sự là không thú vị mà. Ta lắc đầu, các đồng chí cố đại à, để cho ta cứu vớt các người một chút : "trước kia các người chọn hoa khôi thế nào ta không rõ nhưng qua cuộc thi này mọi người sẽ có cái nhìn khác về các cô nương thanh lâu." Nghe ta câu nói sau cùng, Nguyệt Nương hai mắt tỏa ánh sáng, thần sắc cũng có chút kích động: "Cô nương..." Ta cười cười, đón lấy ánh mắt nàng nói: "Tuy nhiên chúng ta tổ chức 'Siêu Cấp Hoa Khôi' mục đích là vì kiếm lại lợi nhuận cho Ý Hồng Lâu ,mà mục đích này lại không thể để cho người khác biết được , chúng ta có thể dùng một khẩu hiệu để tuyên truyền , dùng nó với tư cách chỉ rõ tinh thần của 'Siêu Cấp Hoa Khôi' , ví dụ như có thể nói 'Siêu Cấp Hoa Khôi' không giới hạn phương thức dự thi, mọi người có thể bỏ phiếu quyết định cô nương dự thi . Loại hình thức này đặc biệt dung hợp giữa dự tuyển thi đấu, đấu bán kết và trận chung kết tàn khốc , là thứ khiến cho cuộc thi 'Siêu cấp hoa khôi' sẽ nức tiếng khắp kinh thành,sẽ gây được sự chú ý khắp nơi." "Dự tuyển thi đấu? Đấu bán kết? Trận chung kết? Không ngừng tiến hành các trận đấu trong một lúc sao?" Nguyệt Nương thần sắc hưng phấn, " cuộc so tài này thi đấu như thế nào?" "Đương nhiên không phải tổ chức các giải thi đấu này cùng một lúc, nếu mọi người đều tham dự, làm sao mà xong ngay trong ?" Ta cười nói, "trước khi tổ chức trận một lúc được? chúng ta phải chuẩn bị tốt việc bố cáo thiên hạ về cuộc thi " Siêu Cấp Hoa Khôi này ".Cùng lí lịch và những bức họa của các cô nương dự thi lần này ,còn các quy tắc thi của cuộc thi nữa . Sau đó quyết định thời gian cho các cô nương lộ diện biểu diễn, mặc kệ cầm kỳ thư họa gì đó, hay là thổi sáo khảy đàn, có thể biểu diễn được đều đưa ra biểu diễn , biểu diễn miễn phí cho lão bách tính thưởng thức, lại để cho dân chúng quen với các cô nương , tiện thể cho bọn hăn bỏ phiếu. Ý Hồng Lâu ngừng kinh doanh chính đốn một tháng, vừa vận cho Nguyệt Nương có đầy đủ thời gian chuẩn bị . Giải thi đấu 'Siêu Cấp Hoa khôi' không tính là buôn bán, người cho quan phủ một lời giải thích về hoạt động tuyên truyền là được, mỗi lần tranh tài có thể cách nhau ba ngày."

Nguyệt Nương kích động gật đầu, tỏ vẻ để cho ta tiếp tục giảng, ta hớp ngụm trà, nói tiếp: "sau khi tạo được tiếng vang , liền có thể bắt đầu dự tuyển thi đấu, căn cứ hạng mục trận đấu,mời nhân sĩ tương quan (điểm có tương đồng) làm ban giám khảo, ví dụ như lúc cô nương trong lầu so tài đánh đàn có thể mời nhạc sĩ nổi tiếng cho lời bình, lúc thi vẽ, thi từ, ca phú thì mời văn sĩ nổi danh đánh giá, Nguyệt Nương cũng quen biết không ít nhân tài đúng không . Nhưng ban giám khảo không có quyền tuyển chọn cô nương chỉ có thể chỉ ra sự chênh lệch giữa các cô nương , và xem số phiếu được bầu chọn của các cô nương ấy .Tóm lại cuộc thi này là nhờ vào biểu diễn của các cô nương để người dân bỏ phiếu và ai được nhiều phiếu nhất sẽ là người thắng cuộc.". Nguyệt Nương hô hấp dồn dập mà nhìn ta, trong mắt lại là kích động lại không dám tin, ta cũng không biết nàng đã nghe hiểu chưa, bèn nói tiếp:"Ngoài ra, tổ chức giải thi đấu này ,có thể hoàn toàn gây được sự chú ý ,thứ nhất là nhờ vào việc bỏ phiếu.Nên việc bỏ phiếu và kiểm phiếu phải được công khai để tránh gian lận." đây là thời cơ đại làm thế nào để tất cả có thể bỏ phiếu ,ta nhíu mày suy nghĩ : "Có thể cho mỗi vị cô nương chuẩn bị một cái hộp rỗng , ba người một tổ, một người bảo quản , một người giám sát, một người kiểm phiếu . Mọi người ai bỏ tiền nhiều sẽ chọn được nơi xem tốt . Cái này là quy tắc của tất cả các cuộc thi, sẽ cho mọi người bỏ phiếu cho mình . Cái khâu thao tác này nếu làm tốt, sẽ có đem lại thu nhập rất lớn, có lẽ trận đấu giữa các hoa khôi còn chưa có chấm dứt, Nguyệt Nương cũng đã có thể hết bạc." Nguyệt Nương cười đến híp mắt, liền tục gật đầu, ta tiếp tục nói tiếp: "Thứ hai ,phải chú ý đến việc đào thải các cô nương , rất có thể tại mỗi lần đấu đều xuất hiện sự khó khăn trong lựa chọn, bởi vậy, muốn trận quyết đấu 'Siêu Cấp Hoa Khôi' này công bằng, việc kiểm phiếu đồng thời phải tuyên bố kết quả trước mặt mọi người và kèm theo lời giới thiệu về tài nghệ của các nàng, ví dụ như cô nương dự thi có thân thể đáng thương , đã có cố gắng thế nào vân...vân."Nguyệt Nương trên mặt hiện lên một biểu tình cổ quái, ánh mắt là lạ nhìn ta, ta cũng mặc kệ , nói tiếp: "thứ ba phải chú ý đây là trận đấu có quy mô lớn 'Thân hữu đoàn' (ý là một cuộc thi thể hiện sự thân ái và đoàn kết) .'Thân hữu đoàn' tên như ý nghĩa, là người thân của cô nương dự thi có thể được

mời đến làm đoàn trưởng, những người này có thể nhờ vào mối quan hệ của mình lôi kéo nhiều người để ủng hộ cho cô nương nhà mình, cố gắng khuyến khích, thậm chí có thể mang còi chiêng, trống đến, để tăng thêm khí thế, thua gì thì thua chứ không thể thua khí thế được. Không nên xem thường lực lượng 'Thân hữu đoàn', có thể tại thời điểm mấu chốt lực lượng này sẽ tạo kì tích cho cô nương ấy. Ngoài ra những cô nương từng dự thi như Tử Phù Dung cô nương cũng có thể tham gia bỏ phiếu cho cô nương mình thích ...cái này gọi là 'cơm cuộn rong biển'.." "Cơm cuộn rong biển?" Nguyệt Nương "PHỐC" một tiếng bật cười, sáng giọng: "Cô nương cũng chỉ có người mới nghĩ ra chuyện này, làm ta buồn cười chết mất ..." "Chỉ là làm theo cách khác, dễ dàng lan truyền hơn thôi, cũng không thể lại để cho người dẫn chương trình trên đài nói 'Mồ mồ mồ cô nương người ủng hộ'?" Ta không... để ý lắm mà nói, "Thứ tư phải chú ý là, hiệu quả và lợi ích của việc kéo dài giải thi đấu 'Siêu Cấp Hoa Khôi'. Ta dám đánh cược, chỉ cần người mở cuộc thi đấu này, sẽ có thương nhân đến chào hàng đồ ăn, người phải đề phòng vấn đề người dân kích động ném đồ ăn lên đài. Người bán hàng rong đến đây để vơ vét của cải, muốn cấm cản bọn họ thì không có cách, nhưng mình phải chủ động, lại nói là thương gia ai không muốn người khác biết đến mình. Cho nên chúng ta phải đàm phán với họ ...chúng ta lợi dụng những tờ bố cáo kia thêm vào danh tính của các thương gia ấy ...mỗi một lần như vậy sẽ thu được một khoản tiền. Chuyện này làm tốt, Nguyệt Nương lại sẽ thu được doanh thu không nhỏ, giải thi đấu 'Siêu Cấp Hoa Khôi' này, là một vụ kinh doanh siêu lợi nhuận. Vậy Nguyệt Nương có hài lòng về vụ làm ăn này không." "Ta thực không thể tin được, cô nương làm sao mà nghĩ ra những trò mới lạ như vậy, cô nương là đọc được trong sách sao." Nguyệt Nương hoàn toàn kinh ngạc không thể tiêu hóa được, hoài nghi hỏi ta. "Đọc sách chỉ là một phương diện, đương nhiên còn phải tự mình động não." Ta cười, nói, "Ví dụ như Nguyệt Nương lần này tổ chức thành công 'Siêu Cấp Hoa Khôi' sang năm khẳng định thanh lâu trong cả kinh thành sẽ làm theo không phải sao? Cho nên năm nay Nguyệt Nương nên xin quan phủ giấy độc quyền tổ chức giải thi đấu 'siêu cấp hoa khôi', quan phủ chỉ cần phê chuẩn Như vậy sang năm... những thanh lâu

kia muốn làm, cũng phải thương lượng trước với Nguyệt Nương một chút, Nguyệt Nương lại để cho bọn họ thi đấu ,chọn ra tốp 3 thanh lâu,sau đó để bọn họ làm ,tất nhiên quà cho Nguyệt Nương sẽ không thiếu. Cuối cùng Ý Hồng lâu làm một cuộc tổng kết, thu về một số lợi nhuận, như vậy chắc chắn Ý Hồng lâu vẫn nắm chắc cái ghế hoa khôi ." Nguyệt Nương kinh ngạc nhìn ta, thở dài: "Trách không được Kim đại nương đối với cô nương bội phục như vậy, hôm nay nghe xong cô nương nói, Nguyệt Nương muốn không phục không được." "Nguyệt Nương đã tiếp nhận chỉ điểm của Khải Môn,vậy chuyện mà người nói lúc trước sẽ không có vấn đề gì chứ?" Ta cười tủm tỉm mà nhìn xem nàng, khoe mẽ nói. "Cô nương nói những điểm quan trọng này , ta còn phải thận trọng suy nghĩ một chút." Nguyệt Nương đứng lên, mỉm cười nhìn ta, " Nguyệt Nương ta cũng không phải người thất tín, kể từ hôm nay, cô nương có thể tùy ý đi lại trong hồng lâu, nếu muốn đi ra ngoài, thỉnh cô nương báo với ta một tiếng." Đi ra ngoài phải báo cáo ,chẳng phải người định cử người theo dõi ta chứ? Bất quá như vậy ta cũng hài lòng lắm rồi, có thể tự do hoạt động, với ta mà nói đã là bước một bước dài. Nguyệt Nương thấy ta sắc mặt vui mừng, cười hỏi:"Cô nương sẽ tham gia 'Siêu cấp hoa khôi' sao?" Ta khẽ giật mình, cười ha ha nói: "Ta cũng không có rãnh rỗi để đi gom góp náo nhiệt, Nguyệt Nương vẫn là hảo hảo trong cuộc thi đấu để tìm ra hạt giống tốt nha. Hơn nữa, trò chơi này nếu không phải người dự thi tự nguyện chơi,thì cuộc chơi sẽ không có ý nghĩa nữa." Nguyệt Nương xem ta chẳng hề để ý , muốn nói lại thôi, ta cười liếc nàng một cái: "Người còn có việc muốn nói thì cứ nói thẳng, không cần ấp a ấp úng đâu." Nguyệt Nương yên lặng nhìn qua ta, mang trên mặt điểm sâu nào, ánh mắt vừa nãy kích động nay mang lên một tia ưu sầu: "Cô nương,Sở Thương hãn..." Nét mặt của ta bỗng nhiên trở nên lãnh đạm , Nguyệt Nương tâm thần bất định nhìn ta , cắn răng nói: "Trong lòng của hãn rất khổ, người... , người hãy buông tha cho Sở Thương....."

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Dâm Tặc

Chỗ bên cạnh là ý của ta nhưng ta không chắc lắm "Đây mới chính là lời mà hôm nay Nguyệt Nương muốn nói sao?" Ta lạnh lùng mà nhìn nàng một cái, đứng lên, hai tay dưới tay áo nắm chặt thành quyền. Chứng kiến người trong lòng say tại phòng ta, người đau lòng sao, một kẻ biến thái như hãn mà cũng có kẻ đau lòng vì hãn sao, ta không làm sai bất cứ chuyện gì mà phải lại phải sống mà chịu tội? Nguyệt Nương trong mắt mang theo một tia sắc bén, mở miệng nói: "Úy cô nương, kỳ thật..." "Không nên gọi ta là Úy cô nương, Úy Lam Tuyết đã chết." Ta nghiêm nghị quát, trong mắt dâng lên một tầng sương lạnh, ta cắn chặt răng, các ngón tay nắm chặt vào nhau "Nàng đã chết!" Nguyệt Nương bị hàn ý trên mặt cùng ngữ khí rét lạnh của ta buộc rút lui một bước, lại không biết lấy dũng khí từ đâu, vẫn kiên trì nói: "Ta biết rõ người rất hận Sở Thương, nhưng kỳ thật..." "Nguyệt Nương, người có tư cách gì mà đến đây nói giúp hãn?" Ta không khách khí mà đánh gãy lời nàng, trong nội tâm lửa giận dâng lên hùng hực, cười lạnh nói, "Nguyệt Nương người dường như đang lầm lẫn chẳng, người bị nhốt là ta, không phải ta không buông tha hãn, mà là hãn không chịu buông tha ta." "Hãn giam cầm thân thể của người, người lại giam cầm lòng của hãn." Nguyệt Nương thắm đạm mà cười cười, "Cô nương chẳng lẽ không biết?" "Hãn cố tình sao? Chê cười!" Móng tay của ta đâm vào lòng bàn tay, đau đến toàn thân khẽ run rẩy, "Nguyệt Nương nếu là đến vì hãn làm thuyết khách, thì hãy bỏ bớt phần tâm tư này đi. Mời trở về cho!" "Cô nương..." Nguyệt Nương tựa hồ còn chưa từ bỏ ý định, không đợi nàng lên tiếng nữa, ta kéo cửa ra, giọng nói: "Tiểu Hồng, tiễn Nguyệt Nương trở về!" Tiểu Hồng đợi ở ngoài cửa bị ngữ khí âm trầm, sắc lạnh của ta dọa sợ, kinh hoàng liếc nhìn Nguyệt Nương. Nguyệt Nương bất đắc dĩ nói: "Không

cần tiền, Tiểu Hồng, người hầu hạ Úy cô nương cho tốt." Nàng quay đầu nhìn ta, ta rử mắt, không liếc nhìn nàng một cái, Nguyệt Nương thở dài, ra khỏi phòng, ta đóng cửa, thở mạnh một hơi mà ngồi vào trước bàn, bực mình khiến ngực cơ hồ thở không nổi, nhắc chén trà đặt trên bàn, muốn vì chính mình rót chén trà, Tiểu Hồng đóng cửa thật kỹ, thấy tay của ta liền kinh hô, xông lại: "Cô nương, tay người làm sao vậy, tại sao lại chảy máu." Ta giật mình, giờ mới nhìn đến lòng bàn tay đã bị huyết nhuộm đỏ bừng. Tiểu Hồng tranh thủ thời gian đi vắn khăn lông ướt, xử lý miệng vết thương của ta: "Cô nương tay đừng động nữa, phải xử lý sạch sẽ, bôi thuốc lên " Ta thấy nàng vẻ mặt ân cần, hốc mắt đều nhanh chóng đỏ lên, tức giận trong lòng dần dần lui xuống, thân nhiên nói:"Không có việc gì, bị móng tay vạch vào có chút chóc da, dùng băng bó nghiêm trọng như vậy." Tiểu Hồng thuận thực xử lý máu đen trên tay ta, nghe được ngữ khí chẳng hề để ý của ta, hiếm khi phản bác mà nói: "Như vậy sao được, tay cô nương đẹp như vậy ,không xử lý tốt miệng vết thương, sẽ lưu sẹo đấy." Ta cười cười, trong nội tâm có chút cảm động, cũng không nói gì nữa. Nàng đem tay của ta xử lý sạch sẽ, bôi được lên vải trắng, bao bọc lại giống như hai cái bánh chưng, buồn cười nói:"Tiểu Hồng, người đem tay của ta biến thành như vậy,ta còn dùng như thế nào a." Tiểu Hồng cười nói: "Cô nương muốn gì, gọi Tiểu Hồng giúp người là được rồi." "Nhưng không thể ăn cơm cũng gọi là người bón cho ta ăn được?" Ta buồn cười mà nhìn hai cái tay bánh chưng, vền vẹn lộ ra hai ngón tay cái, trêu ghẹo nói. "Cái kia có quan hệ gì. Tiểu Hồng vốn chính là tứ Hậu cô nương (ý nói là người chuyên đi hầu hạ người khác)." Tiểu Hồng nghiêm mặt, chân thành nói. "Không có ai từ nhỏ đã hầu hạ ai, nha đầu ngốc." Ta lắc đầu, làm cho nàng ngồi xuống, ôn nhu nói, "Tiểu Hồng, mỗi người đều là một thân thể độc lập, có tư tưởng của mình,tình cảm, tôn nghiêm, người với người chỉ có địa vị, thân phận, tài phú, quyền thế chênh lệch, nhưng nhân cách của người cùng bất luận kẻ nào đều là bình đẳng." "Thân thể? Nhân cách?" Tiểu Hồngcó một số từ nghe không hiểu , nghi hoặc mà nhìn ta. "Ách..." Cái này ta phải giải thích thế nào? Ta có tật xấu sửa không được động một chút lại thốt ra chút ít từ ngữ hiện đại, "Kỳ thật nói đúng là, người với người đều là bình đẳng,

không có chủ tử nô tài khác nhau, dù cho người bây giờ chiếu cố ta, cũng không cần đem ta đem làm chủ tử, đây chỉ là người dùng lao động đổi lấy thù lao, một phần công tác mà thôi, không cần lúc nào cũng cảm giác mình kém một bậc." Tiểu Hồng tuy cái hiểu cái không, nhưng là đại khái cũng sáng tỏ ý của ta, hốc mắt nhỏ đỏ lên, "Cô nương nói lời này, là cô nương đối với Tiểu Hồng vô cùng chiếu cố, nhưng Tiểu Hồng cũng không thể không hiểu thân phận. Tiểu Hồng bị bán ở Ý Hồng lâu, đó là mệnh của Tiểu Hồng, là ông trời an bài cho ta, đời này cũng không có bất kì yêu cầu không an phận nào, thậm chí mong cuộc sống bình an mà trôi qua." Nha đầu kia thật đúng là bị tẩy não rồi! Muốn đem đầu óc của nàng cải cách lại sợ cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Ta cười lớn.

Ta ngồi dựa vào ghế phía trước cửa sổ, gió đánh úp lại, mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, ta hít sâu một hơi, nhất thời lại cảm thấy đau đầu được giảm không ít, dù không cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn nằm cuộn trên giường, nhìn trên bầu trời một vòng sáng tỏ Nguyệt Nha Nhi (nàng tiên ánh trăng), trong lòng cảm thán, đúng là cổ đại a, không bị công nghiệp làm ô nhiễm, không khí đều là hương ngọt ngào, nhất là ánh trăng trên trời kia, so với nhìn ở thế kỷ hai mươi mốt càng sáng tỏ, rõ ràng hơn nhiều, càng có vàng sáng, làm cho người không uống mà say. Nhất thời có cảm xúc, thuận tay nâng chung trà lên, nhìn ngoài cửa sổ luân phiên loan nguyệt, cười ngâm nói: "Minh nguyệt kỷ thời hữu? Bả tửu vấn thanh thiên. Bất tri thiên thượng cung khuyết, Kim tịch thị hà niên. Ngã dực thừa phong quy khứ, Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ, Cao xứ bất thẳng hàn. Khởi vũ lộng thanh ảnh, Hà tự tại nhân gian." Niệm xong một nửa, lại cảm thấy bộ dáng của mình có chút ngốc, như thế nào lại tới đây mấy ngày, cứ chỉ lời nói và việc làm lại bị những cổ nhân này đồng hóa rồi, dứt khoát đặt xuống chén trà, lười biếng mà dựa vào cửa sổ nhìn lên ánh trăng sáng ngời trên bầu trời đêm, trầm thấp ngâm nga tiếp 《Thủy Điều Ca Đầu》 nửa còn lại: "Chuyển chu các, Đê ý hộ, Chiếu vô miên. Bất ưng hữu hận, Hà sự trường hướng biệt thời viên. Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp, Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết, Thử sự cổ nan toàn. Dẫn nguyệt nhân trường cửu, Thiên lý

cộng thiên quyên" Dịch: Mấy lúc có trăng thanh? Cất chén hỏi trời xanh
Chẳng hay trên đây cung khuyết, Đêm nay là đêm nào? Ta muốn cưỡi gió
bay lên vút, Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc, Trên cao kia lạnh buốt. Đứng dậy
múa giỡn bóng, Cách biệt với nhân gian! Trăng quanh gác tía, Cúi xuống
cửa son, Dòm kẻ thao thức, Chẳng nên ân hận, Sao cứ biệt ly thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp, Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ, Xưa nay đâu có vạn
toàn. Chỉ nguyện đời ta trường cửu, Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên
.Ngoài cửa sổ có người cười khẽ, ta kinh ngạc nhìn quanh mọi nơi, ngoài
cửa sổ ngoài trừ ánh mặt trăng, bóng cây, lại không thấy được bất luận kẻ
nào, không khỏi kinh ngạc mà nói: "Là ai?" "Cô nương là tìm tại hạ sao?"
Người kia lại vang lên tiếng khẽ cười, ta còn không kịp lên tiếng, liền cảm
thấy hoa mắt, một người nam nhân đã ngồi ngay ngắn ở trước mặt ta. Ta mở
trùng hai mắt, nhìn hẳn một cái, lại nhìn một chút ngoài cửa sổ, không sợ
hãi hỏi: "Người là từ ngoài cửa sổ bay vào hay sao?" nam nhân kia chớp
chớp mắt phượng hẹp dài, trong ánh mắt có sự mỉa hoặc nói không nên lời,
cười tùm tùm nhìn ta: "Đúng vậy." "Nói như vậy, võ công của người rất tốt?"
Hai tay ta tựa nên chiếc kỷ trà, tay phải] cái cầm, tò mò xem hẳn. "Khinh
công của ta rất tốt." nam nhân đại khái cảm thấy phản ứng của ta rất thú vị,
cũng dùng tay phải vuốt cằm, nhìn ta đâu ra đấy rồi trả lời. Ta cười cười,
cẩn thận dò xét cái người khách không mời mà đến này. Hẳn một thân bạch
y thêu chỉ vàng, trên tóc cài một cây bạch ngọc trâm, mặt như quan ngọc,
môi hồng răng trắng, mặt phấn hàm xuân, mắt phượng hẹp dài lưu quang
trần ngập các loại màu sắc, đúng là nói không nên lời tuấn tú phong lưu.
Mỹ nhân a, mỹ nhân a. Ta lập tức thùy tiên tam xích (*thèm chảy nước
miếng*), đôi mắt biến thành hình trái tim. Cằm bào mỹ nhân gập ta mê trai,
bên môi nổi lên một tia tà mị ý cười, dò xét đứng dậy, chậm rãi để sát vào
mặt của ta, ấm áp hơi thở phả lên gò má, kiều diễm mập mờ nói: "Trên phố
nghe đồn Khải Môn cô nương của ý Hồng lâu, xinh đẹp tuyệt luân, từ khúc
Vô Song, to gan lớn mật, hôm nay vừa thấy, quả thực danh bất hư truyền."
"Trên phố nghe đồn, thì không thể tin. Xinh đẹp vô song, chưa hẳn bì kịp
được mỹ nhân người." Ta cười nói, thò tay chống đỡ người hẳn đang hướng
về phía ta, để sát vào cặp môi đỏ mọng, lộ ra khỏi băng gác bên ngoài,

ngón cái khiêu khích vừa trượt, vừa nhẹ nhàng vuốt ve qua hấn hồng diễm môi dưới, "To gan lớn mật sao, vẫn là không kịp nổi mỹ nhân người, khuya khoắt, xâm nhập khuê phòng nữ tử..." Ngón cái buông ra môi của hấn, bỗng nhiên dùng sức, đưa đẩy hấn, xem hấn ngã ngồi đến trên giường êm, ta dựa vào cửa sổ cười nói: "Hấn mỹ nhân không phải là hái hoa tiểu tặc?"

OẢN THANH TI

Ba Ba

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mị Hương

"Ha ha, không thể tưởng được Ngọc Diệp Nhi ta hái hoa vô số (ý nói trêu ghẹo con gái a), từ trước đến nay đều là ta đùa người, lần này ta lại bị cô nương trêu đùa hí lộng , cô nương thật đúng là người mà Ngọc Diệp Nhi ta bình sinh ít thấy, cảm thấy thật đặc biệt." Trong mắt mỹ nam nhân mặc cẩm bào kia hiện lên một tia dị sắc, tà mị cười, lẩn trên người trước, ta chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, đã bị hấn ôm vào trong ngực, Ngọc Diệp Nhi hì hì cười, tại bên cạnh tai ta nói khẽ,"Nghe nói cô nương chính là giai nhân xinh đẹp , mị cốt tự nhiên, rất có phong thái, ta không thẳng được sự hiếu kì trong lòng mà tới đây. Tối nay "tử chính, phương đạ

nguyệt tới lấy, quân thanh lịch đạ",thật không phí công ta tới đây." Ta quả thật đoán không sai, người này thật là một tên hái hoa tặc! Ai, cái này phải nói sao đây, ngay cả một tên hái hoa tặc cũng phong lưu duyên dáng như vậy, bỗng nhiên nhớ tới một câu quảng cáo "Soái (đẹp trai) a soái (đẹp trai) a, soái (đẹp trai) cũng là một cái tội a" ! Ta cảm thấy yết hầu thật khô khốc, dưới bụng nóng lên, trong nội tâm chợt rung mình, muốn giãy giụa ra khỏi ngực hấn, lại hoảng sợ phát hiện, toàn thân mềm nhũn, không có nửa phần khí lực,ta nhướn lông mày, lườm, kinh sợ nói: "Người dùng thuốc mê?" "Là mê hương." Ngọc Diệp Nhi cười nói, ôm ta hướng nội thất , "Cô nương chẳng lẽ không ngửi thấy được trong không khí có mùi thơm ngát? Đây là độc môn bí chế 'Ban kiều lộ' của Ngọc Diệp Nhi ta " ngoại trừ khiến cho cô nương toàn thân vô lực, còn có chút tác dụng thôi tình (đại khái là tác dụng giống xuân dược á)." Thì ra mùi thơm trong không khí vừa rồi có lai lịch như vậy, lúc trước ta bị choáng váng đầu, trách không được sau đó có thể giảm bớt được đau đầu của ta , đã là mê hương lại còn là mị hương,

ta thấy hần ôm ta tiến vào nội thất, vừa vội vừa tức, đây là hậu quả xấu của thành danh sao? Ta đáng lý nên dự liệu được chuyện này, đã dính với khách làng chơi, tự nhiên cũng tránh không được sẽ đưa tới thâm hương thiết ngọc hái hoa tặc. Ta không phải người có quan niệm bảo thủ, Ngọc Điệp Nhi này lại là phong lưu tuấn tú mỹ nam tử, nhưng vẫn rất không thích bị rơi vào thế bị động, có cảm giác như bị tính kế. "Công tử ngày thường là người phong lưu phóng khoáng, muốn dạng nữ tử nào mà không có, cần gì sử dụng những... thủ đoạn ám muội này?" Ta cảm thấy dưới bụng dòng khí nóng chậm rãi lan tỏa khắp nơi, toàn thân đều nóng lên, trong nội tâm càng ngày càng kinh sợ, lại không biết biện pháp gì ngăn hãm lại, chỉ biết phải hết sức kéo dài thời gian. "Cô nương không biết sao thâm hương thiết ngọc cũng là một niềm vui thú, đương nhiên không thể so sánh cùng lũ hái hoa tặc bỏ đi kia." Ngọc Điệp Nhi đem ta phóng tới trên giường, cúi người hôn ta, ta thở gấp một tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, tựa như bột nhào, cái mũi linh mẫn cảm thấy trong không khí mùi thơm ngát càng phát ra nồng đậm, ta giãy nhưng không thể thoát khỏi hãm, kỹ thuật hôn của tên hái hoa tặc này quả thật không phải là dùng để trưng cho đẹp, ta mơ mơ màng màng mà thở khẽ nói: "Người... , không biết xấu hổ..." "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, không có gì xấu hổ hay không xấu hổ ở đây." Ngọc Điệp Nhi tà tà cười, hôn lên cổ của ta, "Huống chi cô nương đặc biệt như vậy, ta vừa thấy cô nương liền ái mộ." Ta chỉ cảm thấy khí tức nam nhân trên thân càng phát đậm đặc, thập phần dễ ngủ, trong nội tâm như dấy lên một đoàn hỏa, biết là không nên để mặc hãm trên đùa hí lộ, nhưng thân thể lại phảng phất khát vọng hãm đụng chạm nhiều hơn nữa, ta biết rõ đây là tác dụng thôi tình của "Dính kiều lộ" nổi lên, lại khiến ham muốn của ta bùng bùng phẫn chấn, ý chí bạc nhược yếu kém, chẳng lẽ đêm nay thật sự thất thân cho hãm? Ta cắn nát bờ môi, mùi huyết tanh tràn đầy khoang miệng, thần trí cũng khôi phục một tia thanh tỉnh. Trong thân thể hình như có một cỗ nhiệt lượng sắp bộc phát, quanh thân đều buồn bực được khó chịu, tay chân lại không có một chút khí lực, ta giương giọng kêu cứu: "Tiểu Hồng..." Ngọc Điệp Nhi bỗng ngậm lấy môi của ta, tay cũng không biết hướng ta chỗ nào một điểm, ta miệng mở rộng, nhưng không phát ra được

thanh âm, trong lòng biết hẳn đã điểm á huyết của ta, trong nội tâm oán thầm. Lại nghe đến hẳn khẽ cười nói: "Cô nương, như thế nào lại học theo những oán phụ khuê phòng." Ban kiều lộ" tựa hồ dần dần có dấu hiệu căn cước thần chí của ta, Ngọc Diệp Nhi cởi bỏ thắt lưng của ta, cởi áo ngoài của ta, mở ra vây bụng, lộ ra tiểu y dính sát vào da thịt, một đôi ngực sữa rần chắc như muốn lộ ra trước mắt hẳn, hết lần này tới lần khác ta lại không phát ra được thanh âm nào, gấp đến độ trên mặt ửng hồng, trán đầy mồ hôi, vừa tức lại [ọe gian : ở giữa], đột nhiên một đạo kiếm quang hiện lên, tựa sao trời rơi xuống, hướng đến đầu của Ngọc Diệp Nhi Ngọc Diệp Nhi cũng không biết dùng cái quỷ mị thân pháp gì, nghiêng người lăn một vòng, lại tránh được cái kia kiếm quang, lẳng không nhảy lên, kiếm quang thật nhanh theo sau, hàn quang lập loè truy đuổi, vô số ánh sáng lóe lên, ta tập trung nhìn vào, một cái hắc y nhân bịt mặt đang cầm kiếm cùng Ngọc Diệp Nhi ở bên trong bắt đầu triển đấu, kiếm pháp cực nhanh, tuyệt tình, hung ác, Ngọc Diệp Nhi chỉ có thể tránh né liên tục. Ngọc Diệp Nhi quả thật như chính lời hẳn nói, khinh công không tể, thân hình hẳn quỷ dị, bay vọt trong phòng, tuy là né tránh, lại vẫn tuyệt không chật vật. Chợt nghe một tiếng ["Sáng ngời đem làm"], hắc y nhân một kiếm chém vào bình phong găm nội thất, Ngọc Diệp Nhi giống như sao băng bay ngược ra ngoài phòng, né tránh kiếm quang của hắc y nhân, hắc y nhân lạnh lùng cười, mũi kiếm run lên nghiêng một vòng nhỏ, kiếm quang bỗng nhiên đại thịnh, [quang vũ] tản ra như hải triều nhanh quay ngược trở lại, vòng xoáy cuồn cuộn, kiếm quang vô kiên bất tồi (mạnh mẽ không gì không phá nổi)(* Ta thấy để Hán Việt hay hơn nên giữ nguyên *^_^*), bàn tròn ở bên ngoài cũng bị bổ ra. Ngọc Diệp Nhi theo bàn tròn nhảy lùi lại, cười nói: "Vị huynh đài này giống như có thâm cừu đại hận với ta, xuất kiếm thật hung ác tuyệt tình." Ngọc Diệp Nhi một bên né tránh kiếm quang của hắc y nhân, một bên quay đầu lại liếc ta một cái, cười tà nói: Khải Môn cô nương, ta nguyên muốn cùng cô nương triển miên trong chốc lát, hiện tại xem ra không được rồi. Cô nương, người yên tâm, ta không nỡ bỏ người, tái kiến!" Vừa dứt lời, quỷ mị thân hình đã bay ra ngoài cửa sổ, hắc y nhân truy đến phía trước cửa sổ thì Ngọc Diệp Nhi mất tung tích. Ta bị trước mắt một màn này làm

kinh ngạc, Hắc y nhân thấy Ngọc Điệp Nhi chạy, cũng không đuổi theo, ngược lại đi đến giường của ta trước. Ta muốn hướng hần nói lời cảm tạ, há to miệng, lại không phát ra được thanh âm nào, trên mặt của hần che một cái khăn đen, ta nghênh tiếp ánh mắt của hần, bỗng dừng cả kinh, cái này ánh mắt, khiếp sợ cùng hỗn loạn, ta nhận ra, hần là người bịt mặt tối hôm qua hành thích Vũ công tử. Ta quần áo không chỉnh tề, toàn thân vô lực mà nằm ở trên giường, Hắc y nhân nhăn mày, kéo qua chăn, che trên người của ta, gặp ta không phát ra được thanh âm nào, thò tay cởi bỏ á huyết của ta, nói: "Người..." Vừa vịn ta cũng đồng thời mở miệng: "Người..." Hai người đều sửng sốt một chút, đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tiểu Hồng "Leng keng thùng thùng" mà chạy tới gõ cửa, ngữ khí lo lắng: "Cô nương, cô nương người làm sao vậy, trong phòng có chuyện gì xảy ra?" Hắc y nhân quay đầu lại liếc nhìn ta, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, lại tựa như phảng phất có chỗ cố kỵ, không nói thêm gì nữa, quay người nhảy ra ngoài cửa sổ, trong nội tâm của ta cảm thấy buồn cười, người cổ đại đều ưa thích nhảy cửa sổ mà đi. "Phanh!" Cửa mạnh mẽ bị mở ra, Tiểu Hồng vọt đến, nhìn thấy bừa bộn đầy phòng, sợ tới mức thở nhẹ một tiếng, vội vàng bổ nhào vào trước giường, gấp giọng nói: "Cô nương, cô nương người không sao chứ?" Bị nàng như vậy một trách móc, đầu óc ta lập tức thanh tỉnh một chút, cười khổ nói: "Sự tình hơi lớn, Tiểu Hồng, vừa rồi có hái hoa tặc tới, ta trúng mị hương, nhanh đi tìm Nguyệt Nương, xem xem nàng có biện pháp gì." Không cần nàng đi, Nguyệt Nương cùng Sở Thương đã tiến đến. Nam nhân kia như thế nào còn chưa đi? Chẳng lẽ là ở cùng chỗ với Nguyệt Nương? Ta xuất mồ hôi trán, mị nhãn như tơ mà liếc nhìn Nguyệt Nương, hữu khí vô lực mà giễu cợt nói: "Nguyệt Nương, xem ra ... ,thủ vệ Ý Hồng lâu của người ... , cũng không hề kiên cố nha..." Đầu óc một mảnh hôn mê,câu nói càng về sau âm thanh càng nhỏ như muỗi kêu, nghe như cùng rên rĩ giống nhau. Nguyệt Nương nhãn lực là dạng gì, chỉ cần liếc thấy ra ta sắc mặt đỏ đến không bình thường, ngẩng nhìn bốn phía, ngữ được thanh đậm dư hương, trầm giọng đối với Sở Thương nói: "Cô nương là trúng'Ban kiều lộ' mị hương của Ngọc Điệp Nhi." Sở Thương trong mắt hừng hực lửa giận. Ngoài cửa lại truyền tới âm ã tiếng người, có

người ngó đầu ra hướng trong phòng ta nhìn: "Ai nha, đã xảy ra chuyện gì nha..." Ta lập tức nhớ tới đây là thanh lâu, nhất định là vừa rồi một phen kinh động, đã ảnh hưởng đến nhiều khách nhân cùng cô nương, Sở Thương giận tái mặt, đối với Nguyệt Nương nói: "Nguyệt Nương, đi ra ngoài trấn an khách nhân. Lại để cho Tiểu Hồng đi phòng tắm." Nguyệt Nương cũng không phản bác, lo lắng liếc nhìn ta, kéo Tiểu Hồng đi ra ngoài, một mặt cùng đám người tụ tập tại gian ngoài nhõng nhẽo cười: "Ai da, không có việc gì không có việc gì, vừa rồi chỉ có một mèo lớn chạy vào trong phòng cô nương, đánh nát mấy thứ đồ vật, đem cô nương dọa sợ..." Nguyệt Nương tại ngoài cửa nói. Trong phòng chỉ còn ta cùng với Sở Thương, đầu óc của ta càng ngày càng muốn hôn mê, càng ngày càng mơ hồ, thân thể càng ngày càng nóng, ta yết hầu khát khô muốn uống chút nước, muốn thò tay đi lấy, nhưng không cách nào động, nhịn không được nước nở nghẹn ngào lên tiếng: "Nóng quá..." Có người lật mở chăn mền che trên người ta, một cổ mát lạnh theo môi tự khai mở, trượt vào yết hầu, ta mở to mắt, Sở Thương nâng đầu của ta, cầm chén trà, đem nước trà lạnh đổ vào trong miệng của ta. Ta khôi phục một điểm thần trí, lúc này ta mới kịp phản ứng tình huống trước mắt, cảnh giác mà theo dõi hẳn, Sở Thương nhàn nhạt liếc nhìn ta, nói: "Người xem vừa rồi ta cái gì cũng không làm, trà này không giải được mị hương của Ngọc Điệp Nhi." "Người..." Chẳng lẽ thật sự như những sách kia ghi, trúng mị hương phải tìm người giao hợp mới được sao? Ta mở to mắt nhìn Sở Thương, vừa tức vừa giận: "Ta không muốn thấy mặt người !" "Ta muốn người, người ngăn cản được không?" Sở Thương cười như nghe được chuyện gì rất đáng cười, khóe môi gợi lên một tia mỉa mai, "Đợi thuốc mê hết tác dụng, thân thể người hồi phục, dù không cần ta muốn người, người đều sẽ tự động leo đến trên người của ta đến..." "Im miệng!" Ta vừa tức vừa giận, toàn thân như bị lửa đốt, thân thể bị sóng nhiệt đánh úp lại, trong lòng biết hẳn không nói dối, cắn cắn môi, đáng thương mà lắc đầu, cầu xin mà nhìn qua hẳn, rung giọng nói: "Cầu người, không nên đụng..." "Cầu ta cái gì? Yêu người? Hay là muốn người?" Sở Thương cười rộ lên, ta bộ dáng đáng thương tựa hồ thỏa mãn hẳn biến thái thú tính, hẳn không cam lòng khi chỉ dùng ngôn ngữ nhục nhã ta, hẳn cao

lớn thân thể cúi xuống , ngăn chặn ta quần áo thất thân thân thể, đụng một cái đến thân thể của hắn, thân thể của ta nhịn không được một hồi run rẩy, cũng không biết là thống khổ vẫn là sung sướng, môi của hắn rơi xuống trên cổ của ta, nhẹ nhàng thè lưỡi ra liếm hôn, "Không nên đụng? Không nên đụng ở đâu... ? Ở đây... ? Vẫn là ở đây?" Môi của hắn như là một đoàn lửa chạy đến trước ngực của ta, "Oanh" đem toàn bộ thân thể của ta nhen nhóm lửa, ta khó nhịn mà cắn môi, chỉ cảm thấy cả người từng chút nhuyển ra ,toàn thân như bị phồng, có cái gì không tự chủ được mà chảy ra, khiến cho nơi ở phía trong chân của ta một mảnh trơn dính, [ta lập tức sợ được sáu hồn vô chủ], ra sức giãy dựa lần cuối: "Không muốn, cầu người..." Sở Thương mắt điếc tai ngơ, tay của hắn vạch ra găm tiểu y dán sát người ta, môi hôn xuống nhũ phong của, ngậm lấy đầu vú, từng đạo kỳ dị cảm giác theo nhũ phong lưu động lan tỏa ra toàn thân, cả thân thể ta tê dại thành một đoàn. Cảm giác được thân thể của ta biến hóa, hắn khẽ cười một tiếng, tay chậm rãi hướng dưới người của ta vượt vòng quanh. Ta nhắm mắt lại, khóe mắt trượt ra một giọt nước mắt. Diệp Hải Hoa, người tự xưng là thông minh, cho rằng có thể dựa vào người thông minh mà tại thế giới hiểm ác này bảo toàn bản thân, lại tại nơi này thời không, tại những nam nhân trước mặt này, người ngay nửa bước cũng khó đi. Nước mắt chảy xuống đến gò má, trong đầu của ta hiện lên ánh mắt ôn nhu như nai con của Minh Diễm, thực xin lỗi, Minh Diễm, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Đàn Ghi Ta](#)

[Chương 11: Phượng Ca](#)

[Chương 12: Tiên Âm](#)

[Chương 13: Thủy Tinh](#)

[Chương 14: Trò Chơi](#)

[Chương 15: Mua Bán](#)

[Chương 16: Khải Môn](#)

[Chương 17: Cạnh Tranh](#)

[Chương 18: Người Này Thực Phi Thường](#)

[Chương 19: Thành Danh](#)

[Chương 20: Gợn Sóng](#)

[Chương 21: Trao Đổi](#)

[Chương 22: Trọng Điểm](#)

[Chương 23: Dâm Tặc](#)

[Chương 24: Mị Hương](#)